ALEX LIGHT

wattpad

Iubire de probă

CORINTEENS

O POVESTE *amuzantă* ȘI *captivantă*
DESPRE O RELAȚIE FALSĂ
ȘI O *iubire adevărată.*

A trecut foarte mult timp de când Becca Hart, o adolescentă de 17 ani, nu mai crede în iubirea adevărată. Însă când fosta ei cea mai bună prietenă o tachinează pentru că nu are și ea un iubit, Becca pretinde că este îndrăgostită, în secret, de cineva.

Brett Wells are tot ce-și poate dori cineva. Fiind căpitanul echipei de fotbal și unul dintre cei mai populari tipi de la școală, n-ar trebui să aibă nicio problemă să-și găsească o iubită, însă el a fost tot timpul preocupat doar de viitor, nu de cine-l va însoți la balul de absolvire. Când aude din întâmplare minciuna Beccăi, Brett se hotărăște să intervină și să devină misteriosul ei iubit. E soluția perfectă: el scapă de cei care îl bat la cap că nu iese cu nimeni, iar ea poate continua cu păcăleala.

Dar să se prefacă a fi un cuplu perfect nu este chiar ușor, mai ales când abia se cunosc unul pe celălalt. Becca tot mai încearcă să adune laolaltă bucățile împrăștiate ale vieții ei distruse cu ani în urmă, iar Brett se străduiește să o mențină pe a lui pe linia de plutire, așa că cei doi încep să-și dea seama că au mai multe în comun decât și-au închipuit vreodată. Când granița dintre real și fals începe să se destrame, adolescenții sunt siliți să răspundă la întrebarea: nu cumva această iubire de probă e singurul lucru adevărat din viețile lor?

„O intrigă romantică ingenioasă."
KIRKUS REVIEWS

Un roman wattpad

13+

www.edituracorint.ro

„Ce mi-a plăcut cel mai mult la această carte a fost că, pe măsură ce avansam în poveste, deveneam tot mai atașată de personaje. E ca un bulgăre de zăpadă care o ia la vale și care te face să devii tot mai interesat de ce se întâmplă mai departe. [...] *Iubire de probă* este perfectă pentru orice cititor care încearcă să evadeze departe de greutățile acestei lumi. Am rămas mută de admirație, am zâmbit, am râs și m-am trezit captivată de poveste."

YA Books Central

„Pasiunea care se naște între personajele principale și vulnerabilitatea lor dau farmec acestei povești romantice pentru tineri, transformând-o într-o lectură agreabilă și amuzantă. *Iubire de probă* abordează aspectele obișnuite ale vieții de licean și adaugă un strop de speranță: ideea că prietenia și sinceritatea pot reprezenta fundamentul unei relații romantice."

Common Sense Media

ALEX LIGHT

a început să scrie, pe când era adolescentă, în comunitățile on-line *Episode Interactive* și *Wattpad*. A născocit zeci de povești de dragoste și a strâns aproape 100 de milioane de lecturi în mediul virtual. Cu o diplomă în Literatură engleză, are scuza perfectă să citească multe cărți, atunci când nu este prea ocupată să le scrie pe ale ei. Locuiește în Toronto, Canada, cu animalele ei de companie, două pisici și un câine, și adoră iarna. *Iubire de probă* este romanul ei de debut.

O puteți vizita on-line pe wattpad.com/user/alexlightstories

URMĂRIȚI-O PE ALEX PE

Ilustrația copertei © 2020 Jordi Labanda
Designul copertei de Corina Lupp

ALEX LIGHT

Iubire de probă

Traducere din limba engleză de
IULIA DROMERESCHI

CORINTEENS

Redactare: Liviu Szöke
Tehnoredactare: Liviu Rusu, Mihaela Ciufu

ALEX LIGHT
THE UPSIDE OF FALLING
Copyright © 2020, Alex Light

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin
EDITURII CORINT BOOKS.
CORINTEENS este marcă înregistrată.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LIGHT, ALEX
Iubire de probă / Alex Light; trad. din lb. engleză de Iulia Dromereschi. - București: CorinTeens, 2020

Pentru mine, copila de zece ani
care visa să publice o carte

Becca

EXISTĂ ZILE PE CARE MI LE AMINTEAM DE parcă ar fi fost ieri. Dimineața de vară când mama a învățat, în sfârșit, să folosească un cuptor. Ce coincidență! În aceeași zi, apartamentul nostru a încetat să mai miroasă ca o afumătoare. Sau când aveam zece ani și am reușit să merg pe bicicletă fără roți ajutătoare.

Dar să îmi amintesc nu era mereu bine. Existau și zile pentru care aș fi dat orice să le uit. Ca ziua în care a plecat tata. Sau prima dată când am picat un test la matematică.

Apoi, mai erau și zile ca mai toate cele din viața mea; zile nedemne de luat în seamă, pe care le confundam între ele. Mă obișnuisem să îmi închei fiecare zi cu aceeași întrebare: fusese o zi memorabilă sau numai bună de uitat?

Ziua de azi a tras lozul cel mare la loteria uitării. Și nici măcar n-a început prima oră!

Ședeam sprijinită de ultimul stejar rămas încă în picioare de la Liceul Eastwood, cu o carte pe genunchi. Era locul meu favorit de citit din întregul campus. Ascuns

în spatele terenului de fotbal, era suficient de îndepărtat cât să fie intim, însă nu complet izolat. Puteam totuși să văd antrenamentul de dimineață și pe jucătorii din echipă, făcând ture fără tricou pe ei. Era o dovadă suficientă că toamna nu era de găsit nicăieri aici, în însorita Georgie – deși eram convinsă că ei ar fi stat fără tricou chiar dacă erau sub zero grade. Poate că să-ți arăți mușchii abdominali ținea degerăturile la distanță.

Ridicând nasul din carte, am aruncat rapid o privire spre ei. Nimic mai mult, însă a fost suficient ca să văd grupurile de elevi aliniați pe margine. De fapt, erau aproape numai fete. Trebuia să recunosc că să te trezești devreme doar ca să te uiți la un antrenament de fotbal cerea multă dedicare. În plus, nu era mai puțin ciudat să te trezești devreme ca să citești în liniște.

Credeam că pasiunea mea pentru romane de dragoste dispăruse odată cu divorțul părinților mei. În schimb, devenisem și mai avidă. Citeam două cărți pe săptămână. Nu mă mai săturam. Parcă m-aș fi gândit că, dacă iubirea nu există în realitate, există măcar în ficțiune. Paginile o țineau în siguranță. Suferința era controlată. Nu existau urmări, și nici șoc posttraumatic. Există un motiv pentru care toate cărțile se încheie chiar după ce cuplul ajunge împreună. Nimeni nu vrea să continue să citească până când cei doi ajung din fericiți, nefericiți. Nu-i așa?

Am sărit în sus când a sunat clopoțelul. Cartea mi-a căzut și am ridicat-o repede, înainte să se păteze de verdele ierbii. Mi-am îndesat lucrurile în geantă și am luat-o la

picior în josul dealului, străbătând apoi terenul și coridoarele cu dulapuri albastre, acum animate de elevi care se grăbeau să ajungă la timp la prima oră. Erau comici. Bobocii alergau de parcă viețile le-ar fi fost în pericol, în timp ce elevii din ultimul an se sprijineau alene de dulapuri, de parcă legile timpului nu li s-ar fi aplicat și lor. Am trecut pe lângă toți și mi-am croit drum spre ora de engleză. Nu îmi plăcea să întârzii, nu pentru că aș fi fost vreo mironosiță, ci pentru că detestam felul în care se holba lumea – de parcă să ajungi după clopoțel ar fi deschis sezonul de priviri urâte.

— Bună dimineața, domnișoară Copper! am strigat, intrând în clasă.

I-am făcut profesoarei cu mâna. A mârâit, și-a întors ochii spre ecranul computerului, iar eu am zâmbit. Unele lucruri rămâneau mereu la fel. Puteam conta întotdeauna pe ostilitatea ei matinală.

După ce am ajuns în banca mea din ultimul rând, m-am întors la cartea mea. Personajele se sărutau. Oare dragostea chiar putea face timpul să se oprească? De ce făcea fiecare personaj feminin să simtă că trăiește? Nu trăia și *înainte* să îl cunoască pe el? Sau era într-o stare comatoasă, ca un zombi? Cum schimba asta iubirea și, mai important, de ce nu mă puteam sătura de porcăriile astea complet nerealiste?

Gândurile mi-au fost întrerupte când cele două fete din fața mea mi-au atras atenția. Una arăta spre ușă, iar cealaltă își îndrepta gulerul bluzei și își aranja părul. Asta nu putea însemna decât că...

Brett Wells a intrat în clasă așa cum intră soarele pe geam – lent, captivant. Timpul a părut să stea în loc cât i-a zâmbit profesoarei și s-a îndreptat spre banca din fața mea. Am aruncat o privire la ceas, să mă asigur că nu se oprise.

Trebuia să recunosc că era, probabil, singura persoană care făcea neclară linia dintre ficțiune și realitate. Avea părul mai degrabă auriu decât șaten, un zâmbet natural și o perfecțiune neclintită. Era ușor să te pierzi în ochii lui albaștri, luminoși. Parcă ar fi pășit afară dintre paginile unei cărți și s-ar fi materializat în fața mea. Nu era de mirare că jumătate din elevi erau îndrăgostiți de el. Nici măcar profesoarele nu erau imune. Cred că domnișoara Copper se înroșise. Bleah!

Pe lângă aura pe care o răspândea, mai era și faptul că părinții lui se numărau printre cei mai generoși din întreaga școală. Înainte să termine clasa a noua, începuseră să circule zvonuri că familia lui urma să doneze câteva mii de dolari pentru renovarea terenului de fotbal. Erau foarte înstăriți. De ce? Nu aveam nicio idee. Dar când începuse semestrul, acum câteva săptămâni, porțile sclipeau, vopseaua de pe teren era încă proaspătă, iar tribunele nu mai erau acoperite de praf și de gume lipite, în toate culorile. Familia Wells intervenise.

Acum mă uitam la jacheta bleumarin, stil universitate, agățată de spătarul scaunului pe care ședea. Era ca un steag care flutura anunțând că el era Brett Wells, căpitanul echipei de fotbal. Nu că aș fi știut altceva despre el decât bârfele pe care le auzeam sau cecurile pe care le scriau părinții lui. Dar o parte din mine se întreba dacă

era într-adevăr atât de amabil cum spunea lumea sau dacă el chiar nu avea nicio relație la activ. Cu un chip ca al lui, mă îndoiam.

— Becca Hart? a întrebat domnișoara Copper, scoțându-mă din ale mele. Ai vrea să îmi răspunzi la întrebare, după ce termini de visat cu ochii deschiși?

Am simțit că mi se înroșesc întâi gâtul, apoi obrajii. O clipă mai târziu, am simțit că îmi ard până și degetele de la picioare.

— Care era întrebarea? am reușit să îngaim.

— Te rugasem să definești conceptul de cuplu născut sub o stea potrivnică.

Am răsfoit paginile caietului până am ajuns la lecția de ieri.

— Cuplul născut sub o stea potrivnică este compus din două persoane a căror dragoste este menită să nu se împlinească, am citit cu voce tare. Există atât de multe forțe care se opun relației lor, că nici măcar stelele nu îi pot ține împreună.

Mulțumită, domnișoara Copper a scris răspunsul meu pe tablă. Scârțâitul cretei a umplut tăcerea care se așternuse peste clasă. Când s-a întors, în sfârșit, inima îmi bătea din nou în ritm normal. Asta până când a spus:

— Și crezi că a meritat ca Romeo și Julieta să lupte pentru dragostea lor, știind că era sortită eșecului?

De obicei, preferam să evit să vorbesc la ore. Dar când subiectul era dragostea în literatură, aveam prostul obicei de a mă lansa în scurte sesiuni de bătut câmpii.

Am clătinat din cap.

— Nu cred că a meritat. Faptul că s-au îndrăgostit le-a distrus viețile. Care e sensul să iubești pe cineva, dacă știi sigur că nu puteți fi împreună?

Am lovit cu creionul în bancă, ignorând elevii care se întorseseră să se uite lung la mine. Le cunoșteam prea bine expresiile. Eram deja obișnuită cu ele. Ridicau din sprâncene la fel ca mama și ca cea mai bună prietenă a mea. Doar că nu voiam nici mila, nici vorbele lor liniștitoare, pentru că eu mă hotărâsem. Nu era loc de negociere! Iubirea era distrugătoare și periculoasă. Era în siguranță doar între pagini, iar cărțile erau o experiență suficientă pentru mine. Să ne uităm doar la Romeo și la Julieta. Era o piesă tragică? Desigur. Dar trebuia să îmi fac griji fiindcă o rivalitate veche de un secol ar fi putut interveni între mine și bărbatul pe care îl iubeam, dacă ar fi existat? Cu siguranță nu.

Când Brett s-a întors să mă privească peste umăr, cu sprâncenele lui dese ridicate, mi-am privit caietul. Coperta din spate era acoperită de numere mâzgălite cu marker galben, pix albastru și creion – ce aveam la îndemână. Era o numărătoare inversă până la absolvire, când puteam, în sfârșit, să părăsesc școala asta și miile sale de fețe necunoscute!

Încă un an, mi-am spus, când în aer s-a înălțat o altă mână.

— Eu nu sunt de acord, a spus Jenny McHenry. Culoarea costumului ei de majoretă se asorta cu cea a gecii lui Brett. Iubirea merită orice risc, chiar dacă poate frânge inimi.

Elevii încuviințau. La fel și domnișoara Copper.

— Nu a fost vorba doar despre inimi frânte, am precizat. Romeo și Julieta au murit.

— Au murit unul pentru altul, a intervenit alt elev.

— Iar dacă nu ar fi fost așa, cartea tot s-ar fi încheiat înainte să îi arate cum se distanțează. Iubirea este ceva temporar. Nu e vreun remediu magic. Asta încerca să ne arate Shakespeare. De aceea au murit – pentru că au fost suficient de naivi să creadă că iubirea lor ar putea pune capăt unui război.

— Ți-e ușor să vorbești, a spus Jenny.

În clasă s-a așternut din nou tăcerea.

— Ce vrei să spui? am întrebat.

— Ți-e ușor să bagatelizezi iubirea când nu ai simțit-o niciodată.

Cuvintele ei m-au lovit în plex. Știam că, probabil, nu urmărea nimic rostindu-le. Dar Jenny și cu mine fuseserăm cele mai bune prietene în clasa a noua, când eram amândouă doar niște fete de 14 ani, fără experiență, și încercam să supraviețuim. Apoi, vara a trecut, a început clasa a zecea, iar Jenny și-a scos aparatul dentar, a mai crescut câțiva centimetri (la fel și alte părți ale corpului ei) și nu și-a mai dorit să fim prietene. Dintr-odată, devenise o persoană populară. S-a alăturat echipei de majorete și a lăsat în urmă o serie de inimi frânte.

După aceea, a început să fie plină de sine, dând sfaturi în dragoste și purtându-se cu superioritate pentru că eram singură. De parcă nu ne-am fi aflat în aceeași barcă, acum doar câteva luni. De parcă să aibă un iubit o făcea expertă în dragoste. Pe bune?

La început fusese suportabil, dar acum, doi ani mai târziu, devenise iritantă.

Mai mult decât iritantă.

Jenny nu cunoștea amănunte despre divorțul părinților mei. Știa că tata nu mai era prin zonă – asta era ușor să remarci, dacă petrecuseși ceva timp la mine acasă. Dar nu vorbisem niciodată cu ea despre asta, iar ea nu întrebase niciodată. Cuvintele ei nu erau vreo insultă plănuită meticulos, care știa perfect cât de puternică era lovitura sub centură. Erau o coincidență; și totuși, m-au rănit.

Am ridicat iar mâna.

— Nu trebuie să fii îndrăgostit ca să înțelegi.

— Cred că trebuie. Jenny a privit peste umăr, arătând spre cartea de pe banca mea. Cărțile sunt una, realitatea, alta. Sentimentele nu sunt la fel.

Mi-am acoperit cartea cu caietul.

Domnișoara Copper și-a dres glasul și a spus:

— Ajunge, Jennifer!

Apoi a început să împartă fișe, anunțând că vom lucra individual restul orei. Mi-a aruncat așa o privire când a rostit anunțul, de m-am făcut mică pe scaun.

Restul orei am mâzgălit câteva răspunsuri deloc elaborate. Mă gândeam numai la ce îmi spusese Jennifer. Greșea. Știam multe despre dragoste. Știam că exista în două forme: 1) dragoste reală și 2) dragoste imaginară. Cea reală era ce credeam că trăiseră părinții mei înainte de divorț. Cea imaginară fusese, de atunci, preferata mea.

Am clătinat din cap, imaginându-mi gândurile negative cum mi se rostogoleau afară prin urechi, și m-am

concentrat la fișa de lucru. Am ridicat privirea o dată, înainte să se încheie ora, și m-am trezit că mă privește Brett. Avea o expresie care părea să spună că nu reușea să îmi citească gândurile. Sau, mai rău, inima. Ceva la ea m-a făcut să oftez ușurată când a sunat clopoțelul.

Așa cum am mai spus, ziua trăsese lozul câștigător la loteria uitării.

Până când totul s-a schimbat.

S-a întâmplat când eram lângă dulapul meu, de unde scosesem manualul de biologie. Lângă mine a apărut cineva.

— Doi ani mai târziu, ești în continuare obsedată de aceleași cărți.

Jenny mi-a smuls *Dacă sunt a ta* din brațe. A privit coperta și a pufnit.

— De ce el nu poartă cămașă? Și de ce ea are sânii mai mari decât capul?

Am înșfăcat cartea și am strâns-o protector sub braț.

— Nu ți se par complet nerealiste? a continuat ea.

M-am prefăcut că nu găseam ceva în dulap.

— Face parte din plăcerea de a le citi.

— Nu e de mirare că ai fost atât de pesimistă la oră. Dacă asta citești, firește că te îndrepți spre mari dezamăgiri.

După doar câțiva iubiți, se credea guru într-ale dragostei și mă copleșea cu toate cunoștințele ei, ca o simplă muritoare ce eram. Cât de amabil!

Mă întrebam dacă ar mai fi spus asta știind despre divorț. Dacă știa că aveam un motiv să fiu atât de

pesimistă. Dacă știa cum te simți când iubești pe cineva, iar acel cineva te părăsește.

— Trebuie să ajung la oră, Jen. Ai putea să păstrezi ședința de terapie nedorită pentru mâine?

Jenny, fără să asculte, și-a dat buclele după urechi și a spus:

— Părinții tăi nu te întreabă niciodată despre asta?

Am încremenit. Cuvântul „părinți". La plural. Presupunea că încă aveam doi.

— Despre ce să mă întrebe?

— Despre relații. Îmi amintesc că mama ta discuta mereu cu noi despre iubire, în clasa a noua. Mai știi? Era întotdeauna încântată de ideea că una dintre noi s-ar putea îndrăgosti. Mi-aș dori să mă poată vedea acum. Ha?

Doamne, cât de enervantă era! De ce era greșit să fiu singură? De ce nu era OK să nu ai pe cine ține de mână și ce-or mai fi făcut cuplurile? De ce nu putea o fată de 17 ani să fie pe cont propriu și toată lumea să fie în regulă cu asta, fără să se aștepte să se îndrăgostească din clipă în clipă?

Nu știu ce a făcut ca următoarele cuvinte să mi se reverse printre buze, fără niciun efort. Poate a fost durerea pe care încă o simțeam pentru că Jenny alesese popularitatea în defavoarea mea. Poate erau anii de comentarii răutăcioase despre faptul că nu aveam nicio relație. Sau poate că voiam doar să îmi apăr cărțile de care mă agățam ca de un colac de salvare – singurul memento care îmi confirma că exista vreun soi de dragoste.

Indiferent ce ar fi fost, m-am trezit spunând:

— Mama nu trebuie să mă piseze cu privire la relații, pentru că am o relație.

Am așteptat să se cutremure pământul. Să cadă pereții, urmați de tavan, până când ne-am fi aflat pe un morman de ruine, eu având cuvântul MINCINOASĂ scris în frunte. Am așteptat ca fosta mea cea mai bună prietenă să mă acuze că mințeam. În schimb, i-a căzut nițel fața și mi-am dat seama cât de diferită era față de fata de 15 ani pe care o cunoscusem.

— Cine este? a întrebat ea, părând sincer interesată.

Mintea mea s-a chinuit să scoată ceva. Un nume. O persoană. *Orice.* Îmi transpirau palmele și fiecare personaj fictiv despre care citisem îmi dispăruse din minte.

Chiar când eram pe cale să renunț, am simțit un braț înconjurându-mi talia. Am simțit degete care se împleteau cu ale mele.

M-am uitat în sus – în ochii lui Brett. Zâmbea.

— Bună, frumoaso! a spus, privindu-mă.

Am simțit că tocmai mă trezisem din somn și ratasem ultimele minute din propria-mi viață.

— Salut! am zis încet, privindu-i mâna dintr-a mea.

Cum ajunsese acolo?

Brett mă privea, parcă spunând *Haide, Becca, intră în rol.*

Jenny se uita de la unul la altul, părând la fel de confuză cum mă simțeam eu. Ochii i s-au mărit când au dat de mâna lui pe talia mea și a spus:

— Voi doi sunteți împreună?

Chiar când eram pe cale să spun nu, pentru că era o idee complet ridicolă, Brett a răspuns, chiar fără nicio jenă:

— De câteva luni. Din vacanța de vară. Nu?

M-a privit, așteptând.

În clipa aceea, strigam la creierul meu să trimită semnale către gură, semnale care o făceau să, știți voi, să *vorbească.*

Am reușit să încuviințez vag.

— Voiam să ținem lucrurile pentru noi, a continuat Brett, zâmbind de parcă dădea probe pentru un rol la Hollywood.

Jenny continua să se holbeze. Mie îmi tremurau mâinile. Brett stătea pur și simplu acolo, complet calm, în timp ce mie mi se învolburau intestinele.

— Este imposibil.

Felul în care a spus-o Jenny era atât de încrezător și de crud! Asta m-a durut cel mai tare. De ce să fi fost imposibil? Apoi mi-am amintit doar cum m-am simțit în prima zi din clasa a zecea, când am văzut-o pe Jenny pe hol. Când m-am apropiat de dulapul ei, bucuroasă că îi voi povesti despre vacanța de vară, iar ea doar m-a privit și a râs.

— Te cunosc de undeva? m-a întrebat, înainte să se întoarcă spre noii ei prieteni.

Asta era? Diferența dintre grupurile sociale? Brett nu putea fi interesat de o fată care șade la umbra copacilor și citește. Nu. Trebuia să se vadă cu o fată cu același statut social. Nu-i așa? Cu o fată populară. Cineva ca Jenny.

Brett a ridicat din umeri, nonșalant, de parcă făcea parte din rutina zilnică. De parcă, dacă i-ai fi deschis pe

furiș agenda, acolo ar fi stat scris: „De pretins că aș fi iubitul Beccăi Hart la ora 10, înainte de a doua oră". Floare la ureche.

— E un fel de repetiție pentru ora de teatru? a continuat Jenny.

— Nu este deloc o repetiție, am răspuns eu, apucându-l mai strâns de mână.

Iar asta nu a rămas fără consecințe, pentru că Jenny a insistat:

— Dovedește-o!

Atunci, Brett s-a postat în fața mea. Cu spatele la Jenny, mi-a cuprins obrajii cu mâinile.

— Sărută-mă și tu, mi-a șoptit, cu fața la doi centimetri de a mea.

Apoi mi-am simțit inima rostogolindu-se tot mai jos – până când a ajuns în centrul Pământului. Și, *uau*, poate că romanele aveau o urmă de adevăr când povesteau despre săruturile care fac timpul să se oprească, pentru că așa am simțit când buzele lui Brett le-au atins pe ale mele.

Brett

PRIMA MEA REACȚIE A FOST CĂ POATE NU ar fi trebuit să fac asta.

Brațele Beccăi erau încă în jurul gâtului meu, iar ea mă privea cu ochi mari și alerți. De la o distanță atât de mică, îi vedeam pistruii de pe nas, iar părul ei părea în ceață, împins după urechi precum niște raze de soare încâlcite.

De obicei, nu sărut necunoscute, de nebun. Nu am făcut-o niciodată.

Am simțit cum ne privea Jenny, dar, când m-am întors, plecase deja și ajunsese la jumătatea holului.

— Deci, am început, întorcându-mă spre Becca, ești OK?

A tușit. Ochii ei au părut să ajungă în orice loc de pe hol, mai puțin în ochii mei.

— Da, a spus.

M-am sprijinit de dulap, încercând să nu râd.

— Știi, nici nu a fost un sărut rău.

Ochii ei i-au găsit pe ai mei, în sfârșit. Obrajii i s-au înroșit. Culoarea îi înghițea pistruii. Și-a luat geanta de pe podea, încă ținând o carte sub braț.

— Trebuie să ajung la a treia oră, a spus.

— Adică la a doua.

— Asta am zis și eu.

A plecat și ea. Părea să se abțină din greu să nu o ia la fugă.

Nu era tocmai cea mai nimerită reacție la primul sărut.

SOARELE ERA ÎNCĂ SUS PE CER când s-a terminat școala. M-am întâlnit cu Jeff, cel mai bun prieten al meu din echipă, la mașina mea, și am plecat spre casă. Părinții mei nu erau acolo. Tata își luase o zi liberă de la muncă să meargă la un eveniment împreună cu mama. Mergeau mereu la evenimente fluturând cecuri în stânga și în dreapta și creându-și o reputație în orășel. Banii tatei erau o parte din motivul pentru care echipa de fotbal era cea mai bună din stat. Ne cumpărau echipament la fiecare câteva luni și țineau terenul în formă perfectă.

Tata era mândru de echipă și chiar și mai mândru de mine. Jucase și el fotbal în liceu. Fusese căpitanul echipei. Talentul îi adusese o bursă completă la Ohio State, însă mama rămăsese însărcinată cu mine în ultimul an de facultate. Tata renunțase la fotbal ca să stea acasă și să mă crească amândoi. De aceea echipa însemna atât de mult pentru el, ca și pentru mine. Eu duceam mai departe visul pe care el nu avusese șansa să îl vadă împlinit.

Mama adora toate avantajele căsătoriei. Statutul social. Banii. Hainele pe care prietenele ei le invidiau și nivelul de celebritate pe care i-l aducea numele de familie. Părinții mei nu își închipuiseră că vor fi atât de bogați, după ce avuseseră un copil la 18 ani. Dar tata revenise la facultate după nașterea mea și își luase diploma în Finanțe. Acum este directorul financiar al United Suites, un lanț hotelier prezent în toată țara. Călătorește mult în interes de serviciu. Mamei nu îi place asta, dar nu se plânge. Banii ajung ca să facă pe toată lumea fericită, chiar dacă el pleacă uneori cu săptămânile. Însă se întoarce mereu pentru meciurile mele. Nu a ratat niciodată vreunul.

Jeff și cu mine eram în curte, aruncând mingea de la unul la altul. „Dacă vrei să fii cel mai bun, nu trebuie să te oprești nicio clipă", spunea tata. Auzeam cuvintele în cap ca pe o mantră, în fiecare zi, și îmi aminteam să nu îl dezamăgesc. Le repetam când Jeff mi-a aruncat mingea. Am sărit după ea și am ratat-o.

— Ai și tu iubită de o zi și deja îți strică jocul! a strigat el.

Se părea că veștile circulau repede la școală.

Am ridicat mingea și i-am aruncat-o înapoi, într-o spirală perfectă.

— Tot joc mai bine ca tine!

L-a lovit în piept, iar el a căzut pe spate, în iarbă, râzând. Am alergat spre el și i-am aruncat o sticlă cu apă.

— Când a început? m-a întrebat.

— Ce?

— Păi, a fluturat el din mână, relația.

— Ah! La sfârșitul verii.

Cuvintele mi-au venit foarte repede. Nici nu mă hotărâsem încă dacă voiam să continui jocul ăsta. Nu eram interesat de relații. Nici de dramele de liceu.

— Și nu te-ai gândit să ne spui și mie sau echipei?

— Știi că lumea bârfește mult la școală. Nu vreau să fie un subiect de discuție.

— Deja vorbește toată lumea despre tine.

— Da, pentru că am dus echipa în finală, l-am tachinat, lovindu-l peste umăr. Nu pentru că mă văd cu cineva.

Adevărul era că nu mă întâlnisem cu nimeni în liceu. Au existat fete care îmi plăcuseră, când și când, însă nu se transformase niciodată în ceva mai mult. Eram concentrat la fotbal, mereu conectat la joc, ca să îmi fac părinții mândri de mine, și nu aveam timp de întâlniri. Nu eram deloc fan al ideii de aventură de o noapte, cum erau coechipierii mei. Voiam genul de iubire pe care o aveau părinții mei – iubire adevărată –, dar nu mă grăbeam să o găsesc.

Poarta s-a deschis și părinții mei au intrat în curtea din spate, ținându-se de mână, arătând mult prea bine îmbrăcați pe lângă Jeff și pe lângă mine, care eram transpirați leoarcă. Tocurile mamei se afundau în iarbă la fiecare pas.

— Tată! Am înșfăcat mingea și am sărit în sus. Tocmai luam o pauză. Vrei să ni te alături?

M-a bătut pe umăr. Mama ne zâmbea.

— Data viitoare, a spus el.

— Tatăl tău are de împachetat, Brett. Pleacă la New York în seara asta, a răspuns mama.

— Dar primul meci al sezonului este vineri. Nu îl poți rata.

Detestam să mă comport ca un băiețel de cinci ani, dar tata nu rata niciodată meciurile mele.

— Zborul meu aterizează vineri dimineață. Voi fi aici.

Am zâmbit, respirând ușurat, și i-am privit intrând. Nu îmi păsa de bani sau de poziția socială. Îmi iubeam părinții. Restul era doar un bonus.

Jeff mă privea ciudat.

— Ce e? l-am întrebat.

— Nimic. Trebuie să plec. Mama are nevoie de mine ca babysitter, înainte să plece în tura de noapte.

I-am aruncat cheile mașinii.

— Ia-le.

— Brett...

— *Ia-le*, am insistat. Trec să iau mașina mâine, înainte de școală.

A zâmbit, răsucind cheile pe deget.

— Mersi, omule! Ne vedem mâine.

Am intrat. Mama era în bucătărie, tăind morcovi și ceva verde și frunzos. A aruncat totul în blender, apoi a turnat rezultatul într-un pahar și l-a făcut să alunece peste blatul de lucru.

— Mersi! L-am băut, încercând să nu-i adulmec mirosul. Arăți diferit.

Și-a aranjat părul.

— Da, l-am vopsit o nuanță mai închis de dimineață. Tatăl tău s-a gândit că ar arăta bine.

Am încuviințat.

— Plecăm la aeroport peste o oră, dacă vrei să vii.

Voiam... dar aveam nevoie de timp să mă gândesc la ce se petrecuse azi pe hol. Am clătinat din cap.

— Spune-mi când plecați, ca să îmi pot lua la revedere de la tata.

Mama a încuviințat, apoi s-a apropiat de mine să mă îmbrățișeze. Era micuță, abia dacă măsura un metru cincizeci. Tata spunea mereu că personalitatea ei era mai mare decât ea. Nu înțelesesem asta niciodată. Nu era prea vorbăreață, decât dacă era înconjurată de oameni. Era tăcută, și până și zâmbetele ei păreau să ascundă secrete.

— Totul e în regulă, mamă?

— Totul e minunat. Du-te să înveți.

Am urcat, mi-am luat laptopul și am căutat profilul on-line al Beccăi. A apărut imediat și i-am trimis o cerere de prietenie. Avea sub o sută de prieteni. OOOK. Toate interesele ei erau legate de cărți – librării, autori, conturi pentru fani. Poza ei de profil era cu ea și cu o fată șatenă, zâmbind împreună într-o bucătărie. Coceau ceva, pentru că aveau fețele pline de făină și glazură. Am continuat să cercetez. *Clasa a XII-a, Liceul Eastwood, Crestmont, Georgia, SUA.* Am continuat să derulez. Abia dacă posta. Iată! Cu niște luni în urmă, cineva îi ceruse numărul de telefon pentru un proiect de grup. L-am trecut în telefon și l-am salvat. Mi-am spus că nu era ciudat, pentru că deja ne sărutaserăm. Nu?

Tocmai mă uitam la telefon și mă gândeam dacă să o sun, când ușa dormitorului meu s-a deschis și a intrat tata.

— Vrem să plecăm, a spus el, venind spre marginea patului meu. Vorbești cu o fată?

— Nu. Nu e o fată, am replicat, punând jos telefonul.

— Știi, a continuat el și s-a așezat, mama ta și cu mine ne-am cunoscut când eram de vârsta ta. Toată lumea ne-a spus că nu avem nicio șansă dacă ne căsătorim atât de tineri, dar iată-ne ajunși aici. Te avem pe tine, avem o viață minunată și suficienți bani să îți oferim un viitor.

— Știu, tată.

Mereu vorbea așa despre trecut. Dacă exista un lucru cu care se mândreau ai mei, în afară de mine, erau banii. Stilul lor de viață muncit, cum le plăcea să îl numească.

— Odată ce termini liceul, să joci fotbal la facultate va fi prioritatea, Brett. Dar acum, în liceu, e vremea ta. Trebuie să ieși. O iubesc pe mama ta, dar avem amândoi regrete față de liceu și de ceea ce am ratat.

Eram confuz și nițel derutat.

— Ce tot spui?

— Spun că vei avea timp să te liniștești mai încolo. Acum ar trebui să mergi la întâlniri. Nu ai adus niciodată o fată acasă...

Tata a ezitat, așteptând ca eu să intervin. Dar avea dreptate.

— Te vezi cu cineva? a continuat. Ești interesat de vreo fată?

Problema cu un tată pe care îl idolatrizezi este că nu vrei să îl dezamăgești niciodată. Fiecare test cu notă

mare, fiecare punct înscris – tata se lăuda cu toate. Realizările mele erau realizările lui. Ce nu putuse el face în liceu se aștepta să fac eu. Așa că, atunci când a vrut să știe dacă exista vreo fată, dacă spuneam „da" nu ar fi fost tocmai o minciună...

Am luat telefonul și am deschis iar profilul Beccăi.

— Ea este Becca, am spus și i-am arătat ecranul.

Și-a scos ochelarii și s-a uitat atent.

M-a plesnit cu palma pe umăr.

— Când o cunoaștem și noi?

— Când te întorci, am răspuns.

Tata mi-a spus că e mândru de mine și a plecat, trăgându-și valiza după el. Am căzut pe pat, gemând. Într-o conversație de cinci minute reușisem să transform o gaură superficială, de forma unei false iubite, într-un mormânt. Nu îmi mai rămânea decât să mă dedic complet poveștii ăsteia cu iubita.

Am luat telefonul și am trimis un mesaj pe numărul Beccăi. *Salut, sunt iubitul tău. Vrei să te duc mâine la școală? În scop de întâlnire falsă,* am adăugat. Apoi, un emoticon zâmbăreț. Nu unul care face din ochi – ar fi fost prea straniu.

A răspuns imediat.

Brett?

Câți iubiți falși ai? am scris, râzând.

Foarte amuzant.

Am întrebat din nou dacă vrea să merg după ea, apoi i-am cerut adresa. A fost de acord, scriindu-mi adresa unui bloc și spunându-mi să ne vedem pe stradă. I-am

spus că ne vedem mâine și că ne vom înțelege cu privire la... ce-o mai fi fost și asta.

O oră mai târziu, mama s-a întors de la aeroport. S-a oprit în camera mea să îmi spună noapte bună, apoi s-a dus la culcare. Am auzit televizorul din camera ei, apoi apa de la duș. Ciudat. Am ascultat cu atenție și am strigat-o de câteva ori. Nu a răspuns. Când s-a oprit apa, ceva mai târziu, m-am dus să văd ce face. Zăcea pe pat și dormea, cu zeci de șervețele pe partea goală a patului. Partea tatălui meu. Uneori, când el pleca, ea plângea. Mă gândeam că motivul era că i se făcea dor de el. În dimineața următoare se simțea mereu mai bine.

Am luat un coș de gunoi din baie, am adunat șervețelele, am închis televizorul și m-am dus la culcare. Aveam nevoie de somn, pentru că simțeam că mâine avea să fie o zi nebună.

Becca

AM STAT PÂNĂ TÂRZIU SĂ SCRIU ÎNTR-UN caiet. Era ora 1.00. Mă dureau ochii și căscam continuu. Mama adormise cu ore în urmă. O auzeam sforăind prin perete. Motivul pentru brusca mea insomnie era o listă de pro și contra care se întindea pe o pagină, listă în care mă întrebam dacă să continui cu relația falsă. „Când ai dubii, fă o listă" era deviza mea universală. Cel puțin în mintea mea.

PRO: Brett arată bine (evident? Da. Superficial? Foarte), mama mă va lăsa în sfârșit în pace cu întrebările despre relații, Jenny nu va mai comenta răutăcios (sună mai bine decât să cred că este un soi de răzbunare), voi câștiga popularitate ca „accesoriu"! (glumesc), poate voi merge și eu la un meci de fotbal?

CONTRA: Brett arată bine, prea bine (ce să îi spun? Ce avem în comun?), mama va fi muuult prea implicată (notă: mai bine țin totul secret față de ea), Jenny este

înspăimântătoare, popularitatea înseamnă să fiu sociabilă, nu știu nimic despre fotbal.

Erau la egalitate.

Când se făcuse aproape ora două, am decis să dorm. Vedeam eu cum urma să mă simt de dimineață. Voiam să discut cu Brett și să hotărâm împreună. Era la fel de implicat ca mine. Deja habar n-aveam de ce mă sărutase azi; fugisem prea repede. Ce plănuia să obțină cu relația asta?

Mi-aș fi dorit să îmi pot împiedica creierul să mai gândească.

Am închis ochii. Putea fi problema zilei de mâine.

A DOUA ZI DIMINEAȚĂ, stomacul meu era numai noduri. Iar nodurile erau legate într-un alt set de noduri. Acum, că entuziasmul disperat post-sărut mai trecuse, eram blocată în realitate: mă vârâsem într-o relație falsă cu Brett Wells. Nicio listă cu pro și contra nu mă putea salva.

I-am trimis celei mai bune prietene, lui Cassie, un SOS, apoi m-am pregătit de școală. O privire în oglindă mi-a spus imediat că să stau trează până târziu nu fusese tocmai cea mai bună idee (salut, pungi sub ochi!), iar părul îmi stătea în toate direcțiile, de parcă un stol de păsări și-ar fi construit un cuib în el cât dormisem. Ziua nu începea prea grozav.

Dimineața s-a mai ameliorat când am intrat în bucătăria plină de brioșe. Insula cu blatul, masa, chiar și cuptorul gemeau de brioșe. Glazura curgea peste margini și lăsa globuri zaharisite peste tot. Un bilețel roz cu numele

meu pe el se afla în mijlocul mesei. L-am luat și mi-am lins glazura de pe deget. *O brioșă pentru brioșa mea. Să ai o zi minunată la școală! Cu drag, mama.* Am zâmbit. Așa începea fiecare dimineață, de când plecase tata. Aveam deja sute de bilețele.

La început, tot ce cocea mama era oribil. Nu cred că vă puteți imagina nivelul de oroare. Făcea glazură din sare, în loc de zahăr. Clătitele ei ar fi putut găuri pereții, dacă le aruncai cu destulă forță. Dar nu s-a oprit. Cred că transformase asta în terapie. Asta era tot ce a făcut după ce tata a plecat, de parcă trebuia să fie puternică pentru mine, așa că și-a înmagazinat toată durerea, iar singurul mod de a o elibera era printr-un amestec de făină cu ouă, într-un castron. Apoi își bătea tristețea cu telul. În prima vară, mergeam la librărie și îșI umplea geanta cu cărți despre prăjituri, prăjiturele, brioșe și tot ce mai era dulce pe lume. Când ajungea acasă, deschidea o carte la întâmplare și își petrecea restul nopții în fața cuptorului.

Până la urmă, abilitățile ei s-au cizelat. A devenit suficient de bună să își deschidă o cofetărie în oraș. Prietena și partenera ei de afaceri, Cara, conducea firma, iar mama se ocupa de copt. Tristețea ei glazura brioșe și era servită în ambalaje roz cu argintiu.

Ușa s-a deschis brusc și Cassie a intrat în bucătărie ca un uragan. Purta tricoul cu guler polo al uniformei de la Hart's Cupcakes. Surprinzător, Cara fusese de acord să folosească numele nostru pentru afacere. Prima persoană angajată fusese fiica ei, Cassie. Eu ajutam peste vară, când nu aveam școală. Cassie lucra cu normă întreagă, pentru

că era cu un an mai mare și absolvise deja. Era acolo mai mult pentru deserturile gratuite decât pentru bani.

— Brioșe! a strigat ea, luând câte una în fiecare mână și mușcând. Îți vine să crezi că au trecut doi ani și tot nu m-am săturat de astea? Deci, a continuat, lingându-și glazura de pe deget. Ai trimis un SOS. Ce s-a întâmplat?

I-am explicat situația cu Brett. I-am povestit despre ora de engleză, despre Jenny, despre sărut și despre graba cu care plecasem. Când am terminat, Cassie rămăsese fără cuvinte.

În doi ani de prietenie nu o văzusem niciodată așa.

— Uau! a făcut, într-un final. Trebuie să îi spui mamei tale. O va lua *razna*.

— Mama nu trebuie să știe că primul prieten al fiicei ei este fals, am spus.

Era stânjenitor.

— Atunci, renunță la partea cu „fals". Ar fi drăguț să ai pe cineva, nu crezi? Cu care să fii la școală. Ai fost o pustnică de când am absolvit eu, anul trecut.

— Nu-i așa, am contrazis-o.

— Ba da, a repetat ea. Nu stai decât cu mine și cu cărțile.

— Asta nu înseamnă că și tu ești o pustnică?

Cassie a ridicat din umeri, desfăcând a doua brioșă.

— Poate că ai dreptate. Dar tu ești pustnică fiindcă așa vrei. E diferit. Tu alegi să te izolezi de alte persoane. Eu, pe de altă parte, nu *aleg*. Oamenii nu mă plac, nu știu de ce.

— Poate fiindcă năvălești în apartamentele lor și le mănânci toată mâncarea.

A zâmbit, cu ciocolată între dinții din față.

— Cu siguranță nu.

Cassie s-a ridicat, s-a spălat pe mâini, apoi m-a urmat pe hol.

— Poate că din cauza discursului de absolvire? am întrebat.

Un zâmbet i s-a lățit pe față.

— Te referi la cel în care am spus întregii mele clase că îi urăsc?

— Acela.

— Tata zicea mereu că merită să ai o ieșire fulminantă din scenă.

Am râs amândouă. Era prea ridicol. Mamele noastre spuneau că suntem o pereche ciudată. Încercam din răsputeri să trec neobservată, în timp ce Cassie se străduia să iasă în evidență. Dar când ne întâlniserăm, în urmă cu doi ani, la deschiderea brutăriei, fusese prietenie la prima vedere.

— Astăzi va fi tare ciudat. Ai citit vreo carte despre relații false? a întrebat.

— Aș vrea eu!

Mi-a zbârnâit telefonul. Cassie a icnit. Adio, trei ani de trăit viața de liceu incognito! Mă specializasem deja în clasa a zecea: luam prânzul singură, aveam mereu căștile pe urechi sau o carte în mână, nu priveam pe nimeni în ochi mai mult de o secundă, îmi așezam geanta pe locurile goale, ca oamenii să nu se așeze lângă mine – iar lista putea continua. Eram profesionistă. Și totul se termina astăzi.

Acum, *pe* nodurile din stomacul meu se născuseră fluturi.

— El este? a strigat Cassie, uitându-se la telefonul meu.

El era. Mesajul spunea: *Am ajuns.*

Fluturii s-au înmulțit.

— E aici, am spus.

Mâinile lui Cassie erau pe spatele meu și mă împingeau pe ușă.

— Distracție plăcută! mi-a urat. Trimite-mi mesaje la fiecare oră și numele celor care îți fac viața grea.

— De ce? Ca să te lupți cu ei cu brațele tale întărite de frământat tăiței?

— Violența nu este arma mea favorită, dragă Becca. Brioșele sunt.

Am ridicat din sprâncene.

— Uneori, elevii se opresc la Hart's Cupcakes după ore. Recunosc că este un motiv pentru care nu îmi place să lucrez acolo, însă acum se va dovedi folositor. Așa că trimite-mi niște nume și le voi scuipa în glazură.

— Ești scârboasă.

Cassie mi-a trimis un sărut în zbor, a urlat „Distracție faină cu iubitul!", apoi mi-a închis ușa apartamentului în nas. Mi-am setat un memento să îi spun mamei să schimbe încuietoarea – sau să o întreb de ce avea Cassie cheie – și am intrat în lift. Aveam inima în gât. Nu de la coborâre, ci pentru că jos mă aștepta un băiat a cărui mână trebuia să o țin și a cărui față trebuia să o sărut ca să vând o minciună pe care n-ar fi trebuit să o spun.

Doamne. Ce făcusem? Ce îi ieșea lui Brett din aranjamentul ăsta? Nu avea nevoie de mai multă popularitate. Dacă mă gândeam mai bine, probabil va avea de suferit.

Când am ajuns afară, transpiram. Parțial din cauza soarelui, care, firește, era plasat strategic în spatele mașinii lui Brett și îl făcea să strălucească. Și firește că avea o nenorocită de decapotabilă. Și firește că se sprijinea de ea cu brațele încrucișate, ca o reclamă de revistă care prinsese viață. De ce nu putea conduce și el o mașină normală? De exemplu, un minivan, în genul celor pe care trebuie să le lovești ca să deschizi portbagajul?

Ni s-au întâlnit privirile, iar el a rânjit.

— Bună dimineața, iubito! a spus el.

Când s-a aplecat să mă sărute pe obraz, mi-am amintit să îi sugerez inimii să continue să bată.

— Ți-am adus ceva, am spus, vârând mâna în geantă.

Rânjetul i-a acaparat întreaga față.

— Serios?

I-am întins brioșa pe care o strecurasem când nu se uita Cassie.

— A făcut-o mama, i-am explicat.

S-a uitat de la brioșă în ochii mei și înapoi. Mă privea de parcă tocmai îi întinsesem un milion de dolari, nu o brioșă pe jumătate strivită.

— Mersi, Becca! Și-a vârât toată brioșa în gură deodată, așa cum fac băieții. E foarte bună, a adăugat, și i-au căzut firimituri pe tricou.

Am urcat în mașină, am țipat când picioarele mele au atins scaunul de piele încins, apoi m-am certat în tăcere

când Brett a început să râdă. A condus pe străzi, iar eu mă chinuiam să spun ceva, când Brett a întrebat:

— Mama ta coace multe prăjituri?

Credeam că vom ataca direct discuția despre ce-naiba-se-petrece și vom sări peste conversația de complezență. Se părea că nu.

— Da. În fiecare dimineață mă trezesc și bucătăria este plină de brioșe, de clătite, de orice se poate coace. E obsedată.

— Ce mișto! Mama nu face asta niciodată. E mai degrabă genul cu vin și sortimente de brânzeturi.

Nu eram sigură cum să răspund, deci am dat doar din cap.

Am ajuns la un semafor. Era roșu. Brett s-a întors spre mine.

— Ca iubit al tău, primesc o brioșă în fiecare dimineață?

Cred că am părut surprinsă, pentru că a zis:

— Ce?

— Nu eram sigură dacă vrei să... continuăm treaba asta.

S-a făcut verde.

— Tu vrei? a întrebat.

— Nu sunt complet împotrivă.

Brett a râs. Era contagios. Mi-a prins bine să râd cu el și o parte din stânjeneală s-a evaporat.

— Mai întâi, fugi după ce te sărut. Acum, vrei să te desparți de mine când nu ne întâlnim nici măcar de o zi. Te pricepi să frângi inimi, Hart[1]. M-a înghiontit. Vezi ce-am făcut?

---

[1] Joc de cuvinte între „heart" (inimă) și „Hart", numele personajului, care se pronunță la fel (n. tr.).

Începeam să înțeleg de ce atâtea persoane voiau să fie în preajma lui. Poate că zvonurile erau adevărate și Brett chiar era un tip simpatic. De aceea mă ajutase ieri?

— Deci vrei să continuăm așa? am întrebat. Să pretindem că suntem împreună și să păcălim pe toată lumea de la școală?

— Dacă mai primesc brioșe, cum să nu.

Mi-a făcut cu ochiul. Voiam să întreb ce îi ieșea lui din relația asta. Brioșele mamei erau bune, într-adevăr. Dar nu erau *atât* de bune încât să își asume toată povestea. Dar a parcat lângă școală, iar fluturii din stomacul meu, de care uitasem, au revenit. Erau trilioane.

Am înghițit în sec. Am deschis geamul. L-am închis. *Respirați, plămâni. Respirați.*

— Păi, am spus, trăgând mâța de coadă. Ar trebui să stabilim niște reguli.

— Nu putem face asta mai târziu? Cred că nu vrei să întârzii la prima oră.

M-am uitat la ceas. Ora începea în cinci minute, iar eu trebuia să mă opresc la dulap. A fost suficient să-mi imaginez privirea urâtă a domnișoarei Copper și am sărit din mașină în viteză. Brett a ocolit iute mașina și m-a apucat de umăr. Cred că își dădea seama ce panică simțeam.

— Va fi OK, m-a liniștit el.

— Domnișoara Copper mă sperie. Nu vreau să întârzii.

— Așa este, doar de aceea te porți așa.

Am oftat. Așa cum stătea Brett și cât de aproape era, nu puteam vedea parcarea de el. Dacă oamenii se uitau lung, eu nu știam. Dar știam că mă pot vedea. *Ne* pot vedea. Ce

aveau să spună? Ce avea să le treacă prin cap? Aveau să creadă, oare, că Brett Wells s-ar fi întâlnit cu mine? Eram copleșită. Am avut nevoie de toată hotărârea să îmi arunc rucsacul pe umeri și să fac un pas spre ușă.

— Știu că tu ești obișnuit cu toată atenția, Brett. Dar eu nu sunt. Este complet nou pentru mine și mă sperie. Am nevoie... de un minut.

— Stai liniștită. Putem aștepta. Pe mine nu mă sperie domnișoara C.

Am respirat pe nas, apoi pe gură. Am numărat până la zece, am închis ochii și m-am concentrat la picioarele bine înfipte în pământ. Când i-am deschis, Brett mă privea. Nu părea iritat. Aștepta doar, cu o privire plină de speranță pe față.

— Ești gata? m-a întrebat, întinzând mâna.

— Nu, am spus, dar i-am luat mâna oricum.

Apoi, a început să mă tragă spre ușa din față.

— Nici mie nu îmi place atenția, a spus, în timp ce mergeam, probabil încercând să mă distragă de la ceilalți elevi.

Eu mă uitam drept înainte, fără să-mi las privirea să rătăcească.

— A fost singurul motiv pentru care nu eram sigur dacă vreau să continui cu treaba asta. Nu îmi plac oamenii care discută despre viața mea personală. Nu îi privește.

— Da, am spus, cu jumătate de gură. Are sens.

A chicotit, efectiv trăgându-mă după el pe holuri.

Prima persoană pe care am văzut-o a fost Jenny, care se afla lângă vestiar, cu echipa ei de majorete. M-am uitat

repede în altă parte, urmând prima regulă de cum-să-rămâi-incognito. Brett n-avea nicio idee, ci mă trăgea mai departe după el. Era ca un scut uman. Mi-a luat un minut să nu mă mai holbez la picioare și să îmi dau seama că eram în fața dulapului meu. Mi-am luat cărțile în timp record și am tulit-o spre engleză. Brett o fi crezut deja că eram nebună, și să știți că e perfect posibil să fie parțial adevărat.

Ora nu a mers pe cât de prost mă așteptam. Am ajuns la timp, așa că am fost scutită de priviri ostile. Brett a încercat să se așeze într-o bancă goală de lângă a mea, dar nici măcar farmecul lui nu putea depăși oroarea locurilor desemnate. Brett a rezistat două minute, apoi domnișoara Copper i-a strigat să treacă la locul lui. Toți au râs, iar eu m-am simțit ceva mai ușurată. Doar Jenny se întorcea să se holbeze la mine, din când în când, în rest n-am avut parte de niciun deranj. Nimeni nu a comentat despre discuția de ieri. Nimeni nu m-a întrebat despre Brett. A fost doar o oră obișnuită de engleză.

Astea da așteptări înșelate!

Prima jumătate a zilei a trecut ușor – până la prânz. La început, stăteam cu Jenny la cantină. Numai noi două. Cumpăram fiecare altceva, ca să împărțim. În clasele a X-a și a XI-a, stăteam cu Cassie. După ce a absolvit, am început să mănânc singură, afară. Erau câteva zeci de mese pentru picnic împrăștiate prin curte. Trebuia să ajungi devreme acolo ca să prinzi un loc bun, și de aceea îmi aduceam mâncare de acasă, în loc să stau la coadă. Exista o masă ascunsă sub un copac care era preferata mea. Plănuiam

să mănânc acolo, până când mi-a scris Brett, care m-a anunțat că îmi păstrase un loc înăuntru.

Nu aveam așteptări chiar *atât* de mari. M-am gândit că ne păstrase o masă, probabil într-un colț în care să putem discuta nestingheriți. Dar când am intrat în cantină, l-am găsit șezând chiar în centru. Era masa atleților, la care stăteau toți membrii echipei de fotbal. Majoretele stăteau la masa alăturată – Jenny et co.

Am rezistat o secundă și am țâșnit spre ușă. Să fim serioși! Chiar se aștepta Brett să stau împreună cu coechipierii lui, să îi ascult dezbătând scheme de joc și vorbind despre relația noastră, care ar fi început vara asta? Nu aveam de gând să trec printr-o asemenea tortură de dragul fațadei.

M-am așezat la masa mea obișnuită, mi-am scos sendvișul și cartea și am început să citesc. Nici măcar nu terminasem prima pagină când mi-a scris iar Brett.

Unde ești?

Afară, am răspuns.

... De ce?

Mi-am închis telefonul și m-am întors la cartea mea.

Un minut mai târziu, peste mine s-a întins o umbră.

— Mi-ai tras țeapă, a observat Brett, furându-mi o boabă de strugure.

— Nu îmi place să mănânc înăuntru. Am pus semnul între pagini și am ridicat privirea. Și chiar nu vreau să stau la masa atleților, Brett.

— Ah! A ridicat din sprâncene. Nu m-am gândit la asta. Lasă-mă o secundă.

Înainte să pot întreba de ce, fugea înapoi pe ușile cantinei. O clipă mai târziu, a țâșnit din nou printre ele, cu o tavă cu mâncare într-o mână și rucsacul în cealaltă. Pe față i se lățise un zâmbet.

— Nu te las să mănânci singură, a spus el, așezându-se. Avem o fațadă de întreținut, scumpo.

Am strâmbat din nas.

— „Scumpo"?

— Nu? Nu îți place? Iubito? Baby?

Am râs, dându-i mâna la o parte când s-a întors după altă boabă.

— Prima regulă este: fără nume de alint.

Brett a încuviințat.

— Becca să fie. Alte reguli?

— Fără APA[1], am spus.

— A fost chiar atât de rău sărutul ăla?

— Nu îmi plac privirile lungi.

— Revenim, a zis el. Trebuie să vii la meciurile mele de fotbal, în fiecare vineri.

— În fiecare vineri? Ce spui de o dată la două vineri?

— În fiecare vineri, a repetat el. Nu se negociază. Și vreau să fii în tribune, strigându-mi numele. Amintește-mi să îți dau tricoul meu de rezervă.

— Atunci, nu mănânc de prânz la cantină.

— Ah, asta știam deja, a spus, mușcând din hamburger. Sunt de acord să mă mut la masa asta. Ce zici de

[1] Afișare publică a afecțiunii, traducere liberă după PDA (*Public Display of Affection*) (n. tr.).

săruturi și țineri de mână? Nimeni nu o să creadă că suntem împreună dacă lăsăm un metru între noi tot timpul.

Am încercat să îmi păstrez calmul. Chipul meu spunea: „Da, doar eu sărut băieți pentru distracție tot timpul. Am făcut asta *mereu*. Am experiență și mă bucur să o împărtășesc", în timp ce pe dinăuntru simțeam doar puricii în alb-negru pe care îi transmit televizoarele când nu funcționează canalul.

— OK. Reducem spațiul și ne atingem la minimum. Am priceput.

— Cea mai bună parte, a rânjit Brett.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Avem nevoie de o poveste despre cum am început, am zis.

— Cred că ar fi trebuit să discutăm ieri despre asta.

— Eram prea ocupată să fug de tine, am remarcat, pe jumătate în glumă.

Brett a râs.

— Deci ce crezi?

Mi-a luat o clipă să parcurg toate cărțile romantice pe care le citisem și să pun cap la cap un scenariu funcțional.

— Ne-am întâlnit la începutul vacanței de vară, am propus eu. Eram în parc și citeam, iar tu jucai fotbal.

— Evident, nu purtam tricou.

— Firește.

— Atunci, te-ai îndrăgostit nebunește de mine, a spus, ferindu-se când am aruncat cu o boabă de strugure în el.

Apoi am încremenit, pentru că *tocmai aruncasem cu o boabă de strugure în capul lui Brett.* Dar el rânjea, așa că nu cred că s-a simțit straniu.

— Bună aruncare. Așa, deci, a fost suficientă o privire spre tine, cu nasul îngropat în carte, ca să-mi pierd mințile? Și am ținut relația secretă pentru că tu nu voiai să atragi atenția, după ce începea școala?

Am încuviințat, absentă, jucându-mă cu paginile.

— Bănuiesc că așa a început povestea noastră de dragoste, am spus.

— Acum, să vedem cum se sfârșește.

Cred că abia atunci am remarcat cât de lungi erau genele lui Brett. Îi atingeau obrajii de fiecare dată când clipea, suficient de lungi cât să provoace o furtună. Clip, clip, clip. Au continuat să se miște în timp ce ne priveam. Avea un zâmbet ca de personaj aiurit din desene animate.

Soarele a dispărut, apoi, în spatele unui nor. Arăta diferit. Am simțit că e momentul perfect să îl întreb ce mă apăsase toată ziua.

— De ce faci asta? Știi că majoritatea fetelor și suficienți băieți din școala asta și-ar dori să fiți împreună *pe bune.* Așa că... de ce vrei să te prefaci?

— Aș putea să întreb același lucru, a zis el, cu coatele sprijinite de masă și bărbia în palme, dar cred că răspunsul tău ar fi legat de ce ai spus ieri la ora de engleză, despre cât de periculoasă este dragostea.

Am ridicat din umeri.

— Părinții mei au divorțat urât. Care e scuza ta?

— Exact opusul. Părinții mei au o căsnicie perfectă.

— Așa se pare.

— Vezi? Toată lumea știe. E ca un soi de poveste a Cenușăresei, doar că la oraș. Tata îmi ține mereu prelegeri despre cum ar trebui să am multe întâlniri în liceu, așa cum n-a făcut-o el.

— De ce nu?

— Mama a rămas însărcinată cu mine când era în clasa a XII-a. Tata a renunțat la școală, la bursă, la tot – pentru ea. Pentru mine. Acum, pare să vrea să trăiesc pentru el, să o iau de unde a lăsat-o el. Pricepi?

M-am gândit la insistențele mamei că ar trebui să am întâlniri și să găsesc iubirea pe care o pierduse ea.

— Da, am răspuns, chiar înțeleg.

— Dar eu nu sunt interesat de asta, a continuat Brett. Am note bune și îmi merge bine cu fotbalul. Am niște părinți extraordinari și îmi ajunge. Am vrut mereu să las partea cu relațiile stabile pentru după facultate, dar tata nu pare să fie de acord.

— Deci o iubită falsă este perfectă. Asta îl face fericit pe tatăl tău și mai înlătură din presiune.

— Mă cam face să par un ticălos, a spus.

— Nu cred, am comentat eu. Într-un fel, ne folosim reciproc. Și putem fi prieteni în tot timpul ăsta.

Brett a arătat spre sendvișul meu.

— Ai de gând să termini ăla? a întrebat, iar eu am împins tava spre el, peste masă. Mersi! Deci, care-i faza cu tine și Jenny? Ați avut o ceartă serioasă.

I-am explicat tensiunea stranie, neexprimată, care existase între noi de câțiva ani. Apoi Brett a spus:

— Cred că sărutul a cam enervat-o.

— Așa cred.

Brett a terminat sendvișul, și-a șters mâinile de tricou, apoi s-a întins peste masă.

— Deci ne prefacem că suntem împreună câteva luni, apoi ne despărțim amiabil și rămânem prieteni. De acord?

Am încercat să nu mă gândesc prea mult. I-am strâns mâna.

— De acord.

— Grozav, a rânjit el, apoi a arătat spre cartea dintre noi. Dacă am fi într-una dintre cărțile tale, cine am fi?

— Depinde. Ce fel de carte este? O poveste de dragoste? Un mister? O poveste fantastică?

— O poveste fantastică, a răspuns el, serios.

— Cred că vrei să fii prințul.

— Doar dacă vrei să fii tu prințesa.

AM PLECAT DE LA ȘCOALĂ ZÂMBIND. Nu eram o actriță prea bună – aproape că picasem examenul la teatru în clasa a zecea –, dar, împreună, ne puteam descurca. Brett părea deja să se descurce de minune în rolul de iubit fals. Începeam să cred că era una dintre acele persoane care se pricepea la orice.

După ultima oră, Brett venise la dulapul meu și se oferise să mă ducă acasă cu mașina. Am refuzat, spunând că voiam să merg pe jos. Mintea mea se apropia de epuizare și aveam nevoie de câteva minute în care să fiu singură și să mă gândesc din nou la ce se întâmplase. Trecuse doar o zi și eram deja copleșită. De ce nu putusem rămâne la lectura

cărților mele romantice? De ce trebuise viața mea să se transforme într-una? Din fericire, la fel ca în cărțile cu pricina, totul era inventat. Și nu prezenta niciun pericol.

Păream să obțin ce era mai bun din ambele lumi: o relație fără riscul de a rămâne cu inima frântă.

Pierdută în gânduri, nici măcar nu mi-am dat seama unde mă purtau picioarele până când am trecut pe lângă parcul care dădea spre strada pe care locuia tata. O parte din mine era rușinată fiindcă știam direcția spre casa lui pe de rost. Văzusem cândva adresa lui pe o scrisoare pentru mama, care aterizase în cutia poștală. Cred că era un cec cu pensia alimentară. Notasem adresa și mă prefăcusem că nu o văzusem.

Aveam treisprezece ani prima dată când mersesem până acolo. Casa era pustie. Nu existau mașini pe alee. Mă simțisem atât de vinovată, încât am mai revenit abia după un an. Fusese ca o trădare la adresa mamei să fiu acolo, alergând după el, când *el* era cel care *ne* părăsise. Data următoare, ședea pe verandă. A trebuit să mă ascund după un copac, să nu mă vadă.

Apoi am început să revin o dată pe lună. La un moment dat, am descoperit o altă femeie. Deschisese ușa când el trăgea mașina pe alee și îl sărutase de bun-venit. Avea părul lung, negru și creț. Nu semăna deloc cu bobul scurt și blond al mamei. Nu îi spusesem niciodată că tata se vedea cu altcineva. Nu eram sigură că și-ar fi dorit să știe sau că îi mai păsa.

Acum, mă aflam la capătul străzii, la șase case distanță, în spatele unui tufiș care îmi ajungea până la genunchi.

Casa lui era la colț, cu o verandă care o înconjura și un garaj dublu, vopsit în nuanțe de ceruleu.

Nu mă apropiam niciodată cât să mă vadă tata, dacă se uita pe geam. Nu voiam să risc să mă vadă. Niciodată. Nu eram complet sigură că tata m-ar mai fi recunoscut. Mă schimbasem mult în cinci ani. Cel puțin la exterior.

Încă mă durea când mă gândeam cum plecase. Cum nu privise niciodată în urmă. Mama obținuse custodia completă. Nu ajunseseră la tribunal. El fusese de acord. Semnase actele și gata. Nu am priceput niciodată ce s-a întâmplat – aveam doisprezece ani. Credeam că urma să petrec weekendurile cu tata și zilele săptămânii cu mama, așa cum văzusem în filme. Dar au trecut luni întregi și el nu m-a luat niciodată. Mai târziu, am aflat că tata își dorise să „înceapă de la zero". Și nu puteai face asta cu un copil de doisprezece ani, o amintire în carne și oase a trecutului tău.

Ce mi s-a părut cel mai dificil a fost cât de brusc s-a întâmplat totul. Părinții mei nu se certau niciodată. Nu am văzut niciun semn. Dar eu eram doar o copilă și oricum le-aș fi ratat. Dar nu îmi aminteam nimic special. Știu că mama pleca dimineața la muncă – pe atunci, lucra ca asistentă –, iar tata o săruta la despărțire. El era acasă în timpul zilei și lucra de noapte la un depozit din oraș. Mă lua de la școală. Îmi cumpăra înghețată vara și ciocolată caldă iarna. Nu aveam amintiri neplăcute. Niciun moment de care să mă agăț și să spun *da, atunci au început lucrurile să meargă prost.* Nu mă obosisem să o întreb nici pe mama. Nu vorbiserăm despre asta. Eram prea speriată să

nu o rănesc. Așa că am evitat subiectul, făcând prăjituri și citind, iar eu m-am întrebat mereu de ce plecase. Poate că asta căutam aici: răspunsuri.

Am așteptat 20 de minute (mereu așteptam 20 de minute) să intre mașina lui pe alee. A ieșit, purtând un costum cenușiu, cu ochelarii lăsați în jos pe nas, și abia ce a făcut un pas, că ușa s-a deschis și a ieșit femeia. Nu îi știam încă numele. Mă întrebam dacă o știa de dinainte de divorț sau dacă se întâlniseră după aceea. Poate că ea era motivul pentru care plecase.

Tata a zâmbit și a sărutat-o, apoi mâinile lor s-au așezat pe burta ei de gravidă, care mai crescuse puțin de când fusesem acolo ultima dată. L-am privit îngenunchind și sărutându-i burta. M-am întrebat dacă va veni ziua când va abandona și acel copil. Speram să nu. Speram să aleagă să rămână lângă copil, pentru ca el sau ea să nu treacă prin ce trecusem eu. Speram să nu se ascundă niciodată în spatele unui tufiș, privindu-și tatăl care își iubea noua familie așa cum nu și-o putuse iubi pe cea veche.

Doar când s-a închis ușa în urma lor am plecat acasă. În seara aceea, când m-a întrebat mama unde fusesem după ore, am mințit.

Brett

FIECARE ZI DE JOI SE ÎNCHEIA LA FEL LA Liceul Eastwood: cu o ședință de susținere după ultima oră. Toți elevii se strecurau în tribune, după ultimul clopoțel. Ședința se deschidea cu un program al majoretelor, în timp ce echipa de fotbal ședea în primul rând. Întotdeauna exista un anunț făcut de directorul Marcus. Săptămâna trecută, ne spusese că directorul adjunct ieșea la pensie. Ar fi fost trist, dacă majoretele nu ar fi executat un dans imediat după aceea.

Astăzi eram în întârziere. Becca fusese de acord să mergem împreună, însă nu apăruse încă lângă dulapul ei, unde ne înțeleseserăm să ne vedem. *Unde ești?* i-am scris, legănându-mă pe vârfuri, nerăbdător. *La bibliotecă,* mi-a răspuns, *aproape am terminat.* Auzeam orchestra, care începuse să cânte, în timp ce alergam pe coridoare și coboram scările care duceau spre bibliotecă.

Am găsit-o stând într-un colț ferit, sprijinită de un raft, cu picioarele încrucișate și o carte pe glezne. Era

adâncită în lectură și nu m-a observat stând acolo, până când pantofii nu ni s-au atins.

— Bună! am spus.

A tresărit și a închis repede cartea.

— Salut! Scuze! Încercam să termin de citit.

M-am așezat lângă ea și am luat cartea.

— *Romeo și Julieta*? Încă mai citești asta?

— Ce vrei să spui cu „încă"? a zis, după care mi-a luat cartea din mână și a vârât-o sub braț. Avem un test din ea săptămâna viitoare.

Am încuviințat, prefăcându-mă că știam asta.

— Voiai să plecăm?

— Tocmai a început orchestra. Mai avem câteva minute, am spus. Continuă să citești.

— OK.

Becca ținea cartea cu mai multă grijă decât văzusem alți oameni ținând bebeluși. Nu pricepeam de ce, mai ales că era deja ruptă și ferfenițită la colțuri. Citea urmărind fiecare rând cu degetul. Dintr-odată, mi-am dorit să o rog să citească tare, dar eram sigur că am fi încălcat regula de bază a bibliotecii, păstrarea liniștii.

— Nu pot citi dacă te holbezi la mine, a zis ea.

— Nu mă holbez la tine.

A ridicat repede privirea și m-a surprins. Mă holbam la carte.

— Pare să fi trecut prin multe.

— Când ai fost ultima dată aici? a întrebat ea.

— În clasa a noua.

— Uau! Uau! a exclamat, dându-și ochii peste cap.

— Așa iubită vrei să fii? am glumit. Să judeci?

— Doar că ești așa un... atlet, a adăugat, râzând.

— Să știi că am citit toate cărțile din seria Harry Potter.

Nu a părut impresionată. Deloc.

— Nu se pune. Toată lumea le-a citit. Practic, e un ritual de maturizare.

Avea dreptate.

Becca și-a luat rucsacul, iar genunchii noștri s-au lovit unii de alții. M-am uitat la șosetele care îi ieșeau din tenișii, în timp ce își strângea lucrurile. Erau albe, cu urechi de pisică în partea de sus. Râdeam când a spus:

— Să știi că nu mai e nimeni aici.

— Și?

— Nu trebuie să ne prefacem că suntem împreună când nu e nimeni în jur.

Din nou avea dreptate.

Și-a strâns lucrurile și am ieșit pe hol. O conduceam spre ușa dinspre teren, când m-a tras brusc de braț.

— Ce e? am întrebat, nițel iritat.

Voiam să fiu la ședință, cu echipa.

— E în regulă dacă mă duc acasă și nu vin? Își mușca buza de parcă i-ar fi fost teamă să mă întrebe. Am un test la mate luni și vreau să învăț.

— Becca, azi e joi.

— Exact. Ar fi trebuit să încep să învăț acum o săptămână.

Nu mă puteam hotărî dacă era sarcastică.

În tribune erau deja sute de elevi. Mă îndoiam că avea să remarce vreo persoană că ea nu e acolo...

— Bine, am spus. Dar vii mâine la meci?

— Bineînțeles.

Am zâmbit și am făcut un pas în spate.

— Distracție plăcută cu studiul, atunci.

Becca a făcut cu mâna și a luat-o în direcția opusă, cu cartea încă în mână.

Am alergat spre teren, cu câteva minute în întârziere. Directorul vorbea, iar Jeff îmi făcea semn spre locul liber de lângă el. M-am strecurat cât de neobservat am putut.

— Salut! am șoptit.

— Ai întârziat.

— Da, eram cu Becca.

Jeff mi-a aruncat o privire, apoi s-a întors spre director. Probabil a înțeles că ne ascunseserăm undeva să ne pipăim, nu că vorbiserăm într-un colț de bibliotecă. Nu l-am corectat. Măcar asta adăuga credibilitate relației.

Ședința s-a încheiat într-o oră, iar eu eram la jumătatea drumului spre mașină când mi-a sunat telefonul. Era mama. Am răspuns.

— Salut! Ce s-a întâmplat?

— E totul în regulă? a întrebat ea. De obicei, ajungeai acasă până acum.

Nu mi-a scăpat vocea ei schimbată. Se întâmpla mereu cât era tata plecat. Părea singură. Poate un pic tristă.

I-am amintit de ședință și am promis să ajung repede. Conduceam prin oraș, când am văzut o brutărie și am oprit din impuls. Poate că un desert o putea înveseli pe mama. Un clopoțel a sunat când am deschis ușa și m-a lovit un miros de vanilie. Pe lângă perete era aliniat un

șir de mese și o vitrină imensă era plină cu deserturi. Era pustiu. M-am dus la tejghea și am apăsat soneria. Din spate a apărut o femeie matură, cu părul scurt, blond, și mi-a zâmbit.

— Cu ce te servesc, dragă?

Nu eram sigur ce îi plăcea mamei, pentru că nu mânca dulciuri niciodată, așa că i-am luat câte ceva din toate. Brioșe, tarte cu fructe. Câțiva croasanți și câteva biluțe din acelea albe, cu gem în interior.

— Acelea sunt favoritele fiicei mele, a zis femeia când am arătat spre ele.

— Atunci, iau trei. Aveți și cannoli?

Credeam că o văzusem pe mama mâncând așa ceva, la o nuntă.

— Facem chiar acum o șarjă nouă. Ar trebui să fie gata. S-a întors și a strigat: Bells, adu niște cannoli!

Am zâmbit și i-am întins câteva bancnote.

— Mulțumesc.

Femeia, pe al cărei ecuson scria AMY, îmi punea restul în palmă când a intrat cineva din spate. Am ridicat privirea și am încremenit. Era Becca. Avea fața plină de făină și purta un tricou roz cu Hart's Cupcakes.

— Becca? am spus încet.

A scăpat tava cu cannoli pe podea.

Femeia, care nu putea fi decât mama ei, ținând cont de cât de mult semănau, s-a întors și a țipat, ducându-și mâna la gură.

— Becca! a strigat. Ce s-a întâmplat?

— Eu...

Obrajii i se înroșiseră puternic. Eu încă mai aveam mâna întinsă peste tejghea, cu banii în palmă.

— Te rog să cureți aici. Mă duc să mai aduc. Apoi mama ei s-a întors spre mine și a zis: Scuze, dragă! Revin într-un minut.

De îndată ce a dispărut în spate, Becca a alergat la tejghea.

— Ce cauți aici? a șușotit ea, agitată, aplecându-se și arătând cu degetul spre mine.

Am ridicat brațele.

— Am venit să iau niște chestii pentru mama. Nu știam că lucrezi aici... Bells.

— Este o poreclă, a sâsâit ea, iar mama este proprietara brutăriei! Se tot uita peste umăr, disperată. Hart's Cupcakes? Becca *Hart*? Nu ai făcut legătura?

Ah.

— Credeam că înveți la mate, am continuat. S-a aplecat în spatele tejghelei și a început să curețe cochiliile de cannoli. Ai nevoie de ajutor?

— Nu! s-a răstit ea, apoi a oftat. Scuze! Învățam, dar mama m-a sunat și m-a rugat să o ajut. Avem o comandă importantă pentru mâine dimineață și a venit în ultima clipă.

Atunci a apărut mama ei, cu o altă tavă cu cannoli. A luat trei și le-a pus într-o cutie.

— Din partea casei, dragă. Scuze! Apoi s-a uitat de la unul la altul, de parcă tocmai își dăduse seama că vorbeam. Voi doi vă cunoașteți? a întrebat și i s-a luminat fața.

— Da. Eu sunt Brett. Sunt iub...

Becca a sărit de unde strângea și a strigat:

— Este amicul meu! Brett. Un prieten, mamă.

Înainte să am măcar șansa să mă simt ofensat, s-a deschis ușa din spate și a intrat o fată cu păr șaten – fata din poza de profil a Beccăi. S-a uitat la mine, apoi la Becca, apoi la mama ei. A rânjit, sprijinindu-se de perete să privească.

Toată situația devenise stranie, iar eu m-am bucurat când mama Beccăi mi-a dat cutia și a zis:

— Sunt încântată să te cunosc, Brett. Poftă bună!

Am ieșit din brutărie, confuz. Becca nu menționase că voia să rămână un secret față de mama ei. Dar acum îmi era clar. Iar mama ei avea o brutărie? Nu știam nimic despre fata cu care se presupunea că mă văd. Asta trebuia să se schimbe. Altfel, nimeni nu avea să creadă. Apoi mi-am adus aminte de meciul de mâine, la care aveau să fie și părinții mei. Și Becca.

Mi-am încrucișat degetele și m-am rugat să iasă bine.

Și Becca să nu renunțe în ultima clipă.

Becca

TRECUSERĂ PATRU ORE DE LA FIASCOUL CU Brett la brutărie, iar mama tot despre asta vorbea. Nu fiindcă era supărată după ce scăpasem pe jos o tavă întreagă de cannoli, făcuți după rețeta secretă a bunicii. Aș fi preferat să fie așa. Dar ea vorbea numai despre Brett, cu ochii ieșiți din orbite, tare stranie.

Închideam. Doar noi două. Cassie plecase deja, după ce îmi urase noroc. Aveam nevoie. Mintea mamei intrase în zona obsedată de iubire și nu puteam scăpa până nu scotea totul afară.

— De unde vă știți? a întrebat, în timp ce spăla pe jos.

— De la ora de engleză, am răspuns, a treia oară.

— E de vârsta ta?

— Da, mamă.

— Are o iubită?

— Mamă! Am aruncat în ea cu o cârpă umedă. Poți să încetezi, te rog?

— Tot ce zic, a continuat ea, fără să mă asculte, este că mi s-a părut că începuse să spună altceva, înainte ca tu să urli că sunteți doar prieteni.

M-a privit suspicioasă, peste mătură.

— Nu știu. Nu citesc gândurile, am mormăit.

A râs.

— Sigur că da, Bells.

Aș fi mințit dacă afirmam că nu mă gândisem să îi spun că Brett și cu mine eram împreună (lăsând la o parte că ne prefăceam doar). *Mama ar înceta să mă mai bată la cap fiindcă sunt singură* fusese unul dintre argumentele PRO din lista mea. Bucuria pe care ar fi simțit-o știind că Brett era iubitul meu (fals) ar fi ținut o viață. M-ar fi îmbrățișat strâns și ar fi *putut* fi un moment simpatic...

— E tare arătos, a continuat ea.

Apoi zicea lucruri de genul și strica totul. Intra în dispoziții obsesive, care mă speriau. Era gata să ne pună la cale nunta, deși abia îi vânduse produse de patiserie.

— Nu am remarcat.

Mințeam. Mama știa. Eu știam. Toată lumea știa. Simțeam că ar fi trebuit să îmi lipesc un semn pe frunte, pe care să scrie „Da, știu că Brett arată bine, și nu, nu îmi place de el în felul acela", și să terminăm odată.

— Becca.

Vocea ei era serioasă acum, iar ea se îndrepta spre mine. Aveam ochii lipiți de tejghea.

— Știi că vreau să fii fericită, a spus, punându-și mâna peste a mea.

— Știu, mamă.

Și chiar știam. Mi-o spunea mereu.

— Și doar pentru că tatăl tău și cu mine nu ne-am înțeles, nu înseamnă că tu nu îți vei găsi alesul.

— Da, mamă.

— Și, a continuat ea, ridicându-mi bărbia și obligându-mă să o privesc în ochi, vreau să găsești pe cineva pe care să îl iubești. Cineva care să te merite.

Ah. Era tare dificil să înțeleg cum de putuse tata să o părăsească pe mama în asemenea momente. Era atât de afectuoasă și de bună! Era și frumoasă. Foarte frumoasă. Cum să nu o iubești? Mama era cea mai grozavă persoană din întreaga lume.

— Știi că divorțurile nu sunt...

— Nu sunt ereditare, am completat eu. Da, știu.

A zâmbit, mulțumită.

Am făcut curat în tăcere, pentru o vreme. Mă tot gândeam la tata. Aveam un milion de întrebări despre el. De obicei, nu erau permise. Din experiențele anterioare, mama fie 1) plângea, fie 2) devenea foarte tăcută și se ascundea în camera ei. Dar acum zâmbea în timp ce mătura și continua să îmi arunce priviri pline de speranță. Așa că am inspirat adânc și am spus:

— Mamă, când ai vorbit ultima dată cu tata?

Nu am crezut că mă auzise. A continuat să mătură, fără să se oprească. Mi-am mușcat limba, crezând că era cel mai bine. Dar apoi ea a zis:

— Când am deschis aici.

M-am oprit imediat.

— A venit în a doua sau a treia zi, a continuat ea. Nu îi venea să creadă că învățasem să coc. Știi că nu nimeream

niciodată torturile de aniversările noastre? A fost șocat. Ar fi trebuit să îi vezi fața. Zâmbea pentru sine, pierdută în gânduri. A cumpărat cannoli – știi cât de mult îi plăcea rețeta bunicii –, apoi a plecat. De atunci, nu am mai auzit de el.

Nu știam ce să zic.

— Gata, e totul curat. Hai să închidem, Bells.

Am luat mătura și cârpa și le-am pus în debara. Ne-am luat gecile, apoi am urmat-o pe mama afară și am privit cum încuia. Am mers acasă.

Nu am mai întrebat nimic. Nici ea nu a mai zis nimic.

A DOUA ZI, AM GĂSIT BRIOȘE în bucătărie. Asta însemna că mama nu era supărată fiindcă deschisesem discuția aceea cu o seară înainte. Tot nu îmi reveneam din senzația că mi se păruse că vorbise despre tata. Toată noaptea, auzisem parcă clopoțelul de la brutărie și văzusem ușa deschizându-se și pe tata stând acolo, și îmi imaginasem cum se simțise mama. Oare suferise? Sau se bucurase să îl vadă? Oare el întrebase de mine? Despre ce mai vorbiseră, în afară de patiserie? Mi se învârtea capul. Cea mai nasoală parte era să știu că nu aveam să primesc răspunsuri. Faptul că mama îmi spusese că îl văzuse atunci era deja un miracol. Unul irepetabil.

Încă mă încăpățânam să mă gândesc la asta când am ajuns la școală. De aceea nu am remarcat pachetul din fundul dulapului – nu până nu a căzut pe pantoful meu. L-am ridicat repede și am privit în jur. Nu se uita nimeni. În interior se afla un tricou de fotbal bleumarin, pe care

scria WELLS, cu fir auriu. Era însoțit de un bilețel care spunea *Poartă-l în seara asta, iubito.* Mi-am dat ochii peste cap. Era ridicol că primul meu meci de fotbal de la liceu era o farsă. Dar tricoul era foarte plăcut la atingere și mirosea bine, cam ca Brett (de ce știam cum mirosea Brett?), așa că am decis să-l port.

Am sunat-o pe Cassie la prânz. Pentru că era primul meci al sezonului, echipa se întâlnea cu antrenorul ca să discute planul de joc. Asta însemna că nu mă vedeam cu Brett și aveam parte de intimitate. I-am spus lui Cassie despre tricou și am rugat-o să vină cu mine în acea seară. A spus că ar fi vrut, dar avea ultima tură la brutărie. M-am oferit să o rog pe mama să găsească pe cineva în locul ei, dar n-am avut noroc. Poate că tricoul era suficient de larg să pot ascunde o carte în el. Dacă stăteam într-o zonă ferită, nimeni nu avea să observe, nu?

Avusesem dreptate. Am încercat tricoul când am ajuns acasă și aproape că îmi ajungea la genunchi. Era de cinci ori prea mare, și aproape că am renunțat să îl port. Dar apoi mi-am amintit cum îl lăsasem baltă ieri pe Brett, cu ședința... Măcar puteam să port tricoul ca să compensez.

Nu a răspuns când i-am scris că sunt pe drum. Probabil era ocupat cu pregătirile pentru meci.

Când am ajuns la liceu, tribunele erau pline. Am găsit cu greu un loc înghesuit între două persoane și m-am trântit pe el. Am vrut să citesc, dar era prea mult zgomot, așa că m-am concentrat la lume. Majoretele dansau pe teren, apoi, în sfârșit, au intrat Urșii, din lateral. Toată

lumea s-a ridicat și a început să urle. Am procedat la fel, amintindu-mi că făcea parte din înțelegerea cu Brett.

Iubită care aclama din tribune? Bifat.

Purtat tricoul lui Brett? Bifat.

O nominalizare la „Iubita falsă a anului"? Bifat.

Am privit meciul și m-am prefăcut că înțeleg. Ar fi trebuit să mă informez înainte, ca măcar să deprind elementele de bază. M-am ridicat când s-au ridicat toți, am urlat când au urlat și ei și am bătut din palme la unison. Chiar m-am asigurat că strig supertare când Brett atingea mingea – adică mai tot meciul.

După vreo oră, începusem să mă simt bine. Poate că fotbalul ăsta nu era chiar atât de rău. Era ușor să mă pierd în entuziasm și începeam să pricep de ce atât de multe persoane își petreceau serile de vineri aici, pictați cu albastru pe obraji și cu panglici aurii în păr. Te făcea să simți că faci parte din ceva mai mare decât tine.

Când Brett a înscris punctul câștigător, mulțimea a erupt ca un vulcan. A trebuit să îmi acopăr urechile, ca să nu rămân cu sechele. Vedeam zâmbetul de pe fața lui, când coechipierii l-au ridicat deasupra capetelor, scandându-i numele și purtându-l pe brațe ca pe un trofeu. Era destul de *cool* să fiu prietena lui, chiar dacă falsă.

Am urmărit mulțimea care se scurgea din tribune și m-am îndreptat spre ușile vestiarului, așteptând jucătorii. Era o seară răcoroasă, cu stele care acoperiseră cerul, ca o pătură. Mi-am strâns tricoul lui Brett în jurul trupului, ca să scap de fiorii de pe brațe. Mă legănam pe călcâie, frecându-mi palmele ca să mă încălzesc, când ușa s-a deschis,

în sfârșit, și a ieșit Brett. Privirile ni s-au întâlnit, iar eu mă așteptam să zâmbească, nu să pară trist. Ochii lui căutau prin mulțime, cât s-a apropiat de mine.

— Ai fost grozav! am spus jalnic, când a ajuns în fața mea.

Mi s-a părut că nu înregistra cuvintele mele.

— Mi-ai văzut părinții? a întrebat, căutând disperat prin mulțime.

Nici măcar nu s-a uitat că purtam tricoul. N-a comentat despre cum strigasem.

— Nu.

Am început să caut și eu, de parcă i-aș fi recunoscut.

— Tata a spus că va fi aici. Nu l-am văzut. Nici pe mama.

Deja mormăia pentru sine, în timp ce scana cu privirea.

— Sunt convinsă că sunt pe undeva, Brett. De ce nu le scrii un mesaj?

— Așa este.

Și-a scos telefonul. Un minut mai târziu, i-a picat fața.

— Ce e?

— Mama mi-a scris că tata a trebuit să rămână mai mult la New York. Că nu vine acasă decât luni.

A strâns pumnul spunând asta, iar mie nu mi-a scăpat felul în care și-a vârât telefonul în buzunar – parcă era furios pe el.

Nu înțelegeam de ce era atât de supărat. Tatăl lui ratase un meci. Și? Tatăl meu ratase jumătate din viața mea, dar eu nu mă răsteam la ceilalți.

Dar nu părea un moment potrivit să o spun.

— Va veni la următorul, am îngăimat.

— Probabil. Ai nevoie să te duc acasă? M-a privit pentru prima dată, cu ochii la tricou. L-ai purtat. Un zâmbet infim. Îți stă bine.

Am tras de tiv.

— Da, sigur. Mersi!

— Pentru că te duc acasă sau pentru compliment?

— Pentru ambele?

Brett m-a luat de mână și m-a condus prin mulțime. Ne croiam drum spre parcare. Vedeam mașina într-un colț. De data asta, nu a mai făcut conversație, și aveam senzația că era încă supărat din pricina tatălui său. Când am ajuns la mașină și ne-am așezat în interior, am încercat iar.

— Tatăl tău nu a ratat niciun meci?

Brett a început să conducă, mai repede decât de obicei.

— Niciodată.

— Și mama ta? Vin împreună?

— Da. A zis că nu a vrut să vină singură.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă veneau?

M-a privit repede, apoi s-a uitat iar la drum.

— Ce vrei să spui?

— M-ai fi prezentat drept prietena ta? am întrebat, încercând să îi îndepărtez gândurile de la absența tatălui său.

Brett a râs, întinzând mâna ca să-mi atingă genunchiul.

— Probabil că da. Deja i-am spus tatei despre tine, îți amintești? Ar fi vrut să te cunoască.

Nu, nu îmi spusese asta.

— Chiar nu ai mai avut niciodată o iubită?

— Nu.

— Cât de ciudat, am șoptit, să nu mă audă.

Am trecut de două semafoare, înainte ca Brett să spună ceva.

— Știu ce încerci să faci, Becca. Nu funcționează.

Am coborât geamul, lăsând să intre aerul rece.

— Adică?

— Încerci să mă faci să uit de brutărie, ieri. Și de cum mi-ai tras țeapă la ședință.

Am simțit că mă înroșesc.

— Repet, nu ți-am tras țeapă! *Chiar* voiam să învăț, înainte să sune mama. Și crede-mă că interogatoriul prin care am trecut aseară a fost o pedeapsă suficientă.

— Interogatoriu?

— Mama s-ar putea să fie fana ta numărul unu.

— Mama ta nici măcar nu mă cunoaște.

— Dar nu așa funcționează? Toată lumea știe câteva chestii vagi despre tine și totuși te îndrăgește? Acum, Brett m-a privit ciudat, cu sprâncenele unite. Ce? Ești o enigmă.

— O ce?

— O enigmă, am repetat. Ești vreodată atent la ora de engleză? Înseamnă mister. În fine.

Zâmbea când s-a oprit în dreptul blocului meu.

— Nu sunt un mister. Oamenii doar presupun lucruri și nu se obosesc să afle adevărul. Atât.

Cu lumina lunii pe chipul lui Brett, conversația căpătase o întorsătură tristă. Nu mă pricepusem niciodată să

discut lucruri profunde, așa că am deschis portiera și am vrut să cobor. Brett m-a prins de mână.

— Geanta, a spus, întinzându-se și ridicând-o. De ce e atât de grea?

Când a încercat să vâre mâna înăuntru, am țipat și am încercat să i-o iau. Dar era prea târziu. Brett avea cartea mea în mână.

Am tușit. M-am prefăcut derutată.

— Uau! Cum a ajuns asta aici?

— Ai adus o carte la meciul meu de fotbal, a zis, serios și ofuscat.

Am privit peste umăr, de parcă m-ar fi strigat cineva.

— Ba nu.

Spuneam atâtea minciuni în ultima vreme, că abia dacă mai țineam socoteala.

Brett a pus cartea înapoi în geantă și mi-a întins-o. Eram deja pe jumătate afară din mașină. Mă durea spatele.

— A fost atât de rău să fii la meci?

— Deloc.

Eram sinceră.

— Chiar mi-a plăcut.

— Deci fără carte data viitoare?

Mă privea cu ochi de cățeluș.

Am cedat.

— Fără carte.

I-am făcut semn de rămas-bun și aproape ajunsesem la ușă, când Brett m-a strigat. Geamul era coborât, iar capul îi ieșea din mașină ca al unui cățel.

— Ce faci mâine? a strigat.

Aveam teama complet nefondată că mama va auzi conversația de la etajul unsprezece și va coborî ca un rechin care a simțit miros de sânge. I-am făcut semn să tacă și am alergat la mașină.

— Nimic. Învăț.

— Înveți la mate. Da, știu. Altceva?

Am răsuflat și m-am gândit.

— Atât. Am o viață socială intensă.

Brett a râs și mi s-a părut că apăsarea îi dispăruse complet de pe chip.

— Vrei să petrecem ceva timp împreună, mâine? Aș vrea să îți arăt ceva.

— Adică... vrei o întâlnire? Așa, de formă?

Nu voiam ca relația asta să înceapă să îmi ocupe weekendurile. Un angajament de cinci zile de școală pe săptămână era deja suficient. Nemaivorbind de serile de vineri!

A clătinat din cap.

— Nu și de data asta. Doar ca prieteni. Ai spus că sunt un mister, nu? a zis, iar eu am încuviințat. Atunci, permite-mi să îți arăt că nu sunt. Nu are sens dacă propria mea iubită nu știe nimic despre mine.

Avea dreptate.

— Știu că îți place fotbalul.

— Îmi plac și alte lucruri.

— Cum ar fi?

— Vino mâine cu mine și o să afli, a rostit, rânjind.

Tipul se pricepea. Trebuia să recunosc.

— Vino să mă iei la două, am spus.

Apoi am alergat înăuntru, înainte ca mama să se uite pe geam și să ne vadă împreună.

Brett

AM ÎNTÂRZIAT CU ZECE MINUTE. ÎNCĂ MĂ gândeam la tata și am petrecut o oră încercând să dau de el la telefon. Unde era? Chiar și mama spusese că nu mai știa nimic de el de ieri. Ce făcea atât de important, că nu putea să dea mesaje niciunuia? Mi-am spus că era ocupat, probabil într-o altă întâlnire – sau poate că luase un zbor mai devreme, ca să ajungă acasă în seara asta. Ar fi justificat lipsa de reacție, și era mai ușor să mă gândesc așa, decât să cred că pur și simplu uitase.

Dar tata nu uita niciodată. Trebuia să existe o explicație.

Până la urmă, am mers la sală cu Jeff, ca să mă distrag. Dar el nu m-a ajutat. Când i-am spus despre tata, a explodat și mi-a comunicat că nu era deloc o idee bună să idolatrizezi oamenii, fiindcă ei îți înșelau întotdeauna așteptările. Dar nu era vorba despre vreo celebritate sau despre o persoană care apărea în reviste. Era tatăl meu, și trebuia să existe un motiv pentru care nu apăruse. Speram doar ca totul să fie în regulă.

În orice caz, eram sigur că Jeff era supărat pe mine – nimic nou. Acasă îi era tare greu, pentru că trebuia să aibă grijă de sora lui cât timp părinții lui munceau non-stop, așa că, uneori, frustrarea lui ajungea la cote maxime, iar eu mă aflam, de obicei, în bătaia puștii. Nu m-am supărat. Avea să își ceară scuze luni și să fim din nou OK, să vorbim iar despre fotbal.

Acum, așteptam în mașină să iasă Becca, de preferință aducându-mi ceva de mâncare de la brutăria mamei sale. Când a ieșit, un minut mai târziu, cu o pungă de hârtie maro în mână, nu am fost dezamăgit. Zâmbea când a deschis portiera, iar eu mi-am dat seama că mă aflam într-un scenariu care făcea deja parte din cotidian: noi doi petrecând timp împreună.

— Salut! a spus ea, fluturând punga. Ți-am adus o surpriză.

Deja mă simțeam mai bine.

— Brioșe? am întrebat, adulmecând.

— Nu. Mai bine, a răspuns, iar eu m-am întins după pungă, dar ea a retras-o, vârând-o în portieră înainte să o pot atinge. E pentru mai târziu, mi-a explicat. Dacă îmi place unde mă duci azi, poți să mănânci.

— Și dacă nu?

A zâmbit. Poate mai larg decât până atunci.

— Te poți uita cum mănânc eu.

Am început să conduc prin oraș, de data asta cu rost. Ce era minunat la Crestmont, un orășel cu sub zece mii de locuitori, era că dimensiunea lui redusă permitea să îl străbați cu mașina în mai puțin de zece minute.

Aveam un liceu, o biserică, o sală de sport, un cinematograf – câte o bucată din aproape orice. Existau câteva hoteluri dărăpănate și restaurante de-a lungul șoselei interstatale, pentru călătorii care doreau să rămână peste noapte. Și era întotdeauna o singură noapte. Oamenii treceau prin Crestmont de parcă era o ușă batantă. Nimeni nu voia să rămână, decât dacă se născuse aici și nu avea de ales.

Eu plănuiam să plec, după liceu. Să primesc o bursă de fotbal într-un alt oraș, cu sute de mii de locuitori, unde erau mai multe străzi decât puteai număra pe degetele unei mâini. Antrenorul spunea că recrutorii aveau să înceapă să vină la meciurile noastre, ca să caute talente. Iar eu îmi doream să fiu unul dintre ele. Aveam nevoie de un bilet de plecare de aici. Mai mult, voiam ca tata să fie la meciurile mele și să fie martor la felul în care îi trăiam visul, așa cum își dorise.

Parcă intuind la ce mă gândeam, Becca a spus:

— Mai ai vești de la tatăl tău?

Mi-a plăcut cum a întrebat. Fără să judece – spre deosebire de Jeff.

— Încă nu, am răspuns, întorcând pe Main Street și apoi pe o alee lăturalnică.

Era pietriș pe jos și ne cam clătinam. Becca a deschis geamul și umezeala a pătruns în mașină, făcându-mi tricoul să se lipească de piele. Nu a mai zis nimic, și era mai bine. Deja mă gândeam prea mult la situație.

Am cotit scurt la stânga și am tras într-o parcare. Vedeam o farmacie, un magazin, un oficiu poștal și...

— Vechea sală de jocuri? a întrebat Becca, aplecându-se să se uite prin parbriz.

Soarele se ridicase chiar deasupra clădirii și mijeam amândoi ochii.

— Vechea sală de jocuri, am confirmat.

Câteva dintre literele de neon se arseseră, așa că semnul mai spunea doar „URI". De afară, părea dărăpănată. Nu exista niciun semn care să anunțe că ar fi fost deschis, nici nu erau mașini în parcare. Cine trecea prin oraș ar fi crezut că era totul pustiu, că se închisese cu un deceniu în urmă. Dar s-ar fi înșelat. Asta îmi plăcea mult la Crestmont: farmecul lui ascuns era cunoscut doar celor care crescuseră acolo. Dacă suflai praful de la suprafață, dedesubt te aștepta un diamant scânteietor.

— Nu am mai fost aici de când eram mică, mormăia Becca, în timp ce ne-am apropiat de ușă.

Orașul era tăcut – fără vânt, fără mașini în trecere. Tot ce auzeam era pietrișul care ne scrâșnea sub tălpi și punga de hârtie care foșnea între degetele Beccăi.

Am deschis ușa și am intrat amândoi. Ne-a lovit aerul condiționat. A fost o senzație fantastică. Am stat acolo pentru o clipă, răcorindu-ne. Apoi, am luat-o pe Becca de mână am tras-o prin al doilea set de uși automate, în interiorul sălii de jocuri. Nu o apucasem de mână doar ca să ne prefacem, pentru că nu era nimeni aici. Începeam să o fac din obișnuință.

Sala de jocuri era așa cum mi-o aminteam. Slab luminată, cu șiruri după șiruri de jocuri. În stânga noastră se afla tejgheaua, cu un perete de premii care puteau fi

obținute în schimbul biletelor cumpărate. Erau înșirate acolo animale de pluș și bijuterii de plastic, iar aerul mirosea a grăsime, popcorn și poate nițel a iarbă. Am auzit-o pe Becca icnind. Avea ochii larg deschiși.

— Credeam că au închis cu ani în urmă, a spus ea, scrutând camera. Mi-am sărbătorit ziua de naștere aici când am împlinit șapte ani. Am nimerit-o la jocul acela de *Roata norocului.*

Samson s-a ridicat chiar atunci din spatele tejghelei, cu ochii pe jumătate închiși și înroșiți. Asta explica mirosul.

— Wells? mi s-a adresat, privindu-ne pe amândoi.

— Salut, Sam!

M-am apropiat și i-am strâns mâna. Părea mai în vârstă decât ultima dată când fusesem acolo, cu mai mult păr cărunt și mai multe riduri în jurul ochilor. Fusese diagnosticat cu cancer cu niște ani în urmă, iar sala se închisese cât făcea tratament. Se deschisese vara trecută, când scăpase de cancer. Veneam uneori să văd cum merg lucrurile, cât fusese în spital; mă asiguram că nu intrau copiii să se joace fără să plătească. Când s-a redeschis, nu am mai venit – până azi.

— Parcă nu ne-am mai văzut de niște ani, a spus el, cu accentul lui pronunțat. Apoi și-a îndreptat atenția spre Becca. Și ea cine-i?

Ea a întins mâna.

— Becca. Mă bucur să vă revăd. Nu știam că mai e deschis.

Samson a încuviințat, scoțând două pungi cu jetoane de sub tejghea și dându-ne câte una fiecăruia.

— Ar fi fost închis, dacă nu era băiatu' ista, a spus, zâmbindu-mi. Locu' v-aparține. Distracție plăcută!

Am plătit pentru jetoane, i-am mulțumit și am urmat-o pe Becca.

— Ce a vrut să spună? Cum adică s-ar fi închis aici fără tine? a șoptit ea, când ne îndepărtaserăm suficient.

I-am explicat scurt despre boala lui Samson, însă nu voiam să îi spun cum ajunsesem să supraveghez locul. Becca m-a privit confuză, de parcă încerca să descifreze un cod, apoi s-a îndreptat spre jocul de curse. Avea două locuri, unul roșu, unul albastru, cu volane identice. Se uita la cel albastru.

— Hai să ne jucăm, am spus, așezându-mă pe cel roșu, iar ea, încet, pe cel albastru. S-a întâmplat ceva?

— Nu știu să conduc.

Am început imediat să râd, până când m-am ținut cu mâinile de burtă, cu capul pe volan. Când am văzut că era serioasă și se uita urât la mine, mi-am dres glasul și m-am îndreptat.

— Ah, vorbești serios?

A încuviințat.

— Nu e ca și cum ai conduce cu adevărat, Becca. Te descurci. Uite. I-am luat mâinile și i le-am pus la ora zece și la ora două pe volan. Răsucești așa ca să faci la dreapta și așa ca să faci la stânga. Da, fix așa. Frâna este cea mare de acolo. Te-ai prins?

Se concentra cu atâta seriozitate, că mi se părea chiar dulce.

— Frâna este cea mare, a repetat ea. Am înțeles. Pune jetoane. Și, Brett?

Am pus două jetoane și am apăsat pe Start.

— Da?

— Să nu mă lași să câștig, a zis, arătând cu degetul spre pieptul meu. Serios. Să nu fii cavaler. E tare nepoliticos.

— Vrei să spui că e nepoliticos să fii respectuos?

Se uita la ecran, cu mâinile pe volan.

— În situația de față, este.

— Bine, domniță.

A început jocul. Becca se descurca oribil. A petrecut jumătate din prima tură conducând invers. Când a reușit să întoarcă mașina, a ajuns pe iarbă și s-a lovit de clădiri. Probabil a lovit și o persoană sau două. Cu siguranță câteva cutii poștale. A fost dureros pentru mine să nu câștig fiecare tură fără să încerc măcar să o ajut, dar, așa cum spusese, nu este loc pentru cavalerism în lumea jocurilor. Așa că am terminat a treia tură cu un zâmbet pe față. Am ridicat și pumnul în aer, doar ca să îi arăt cât de conștient eram de lipsa ei de talent și cât de mult respect simțeam.

— Doamne, dar mai relaxează-te și tu! a mârâit ea, cu ochii lipiți de ecranul pe care era afișată reluarea jocului.

O arăta izbindu-se de un copac.

Am ales un joc nou. Era o roată imensă, împărțită în secțiuni diferite, fiecare cu un premiu. Premiul cel mare consta într-o mie de bilete, iar cel mai mic era de cinci. Am răsucit-o primul și am fost șocat că nu s-a rupt, ținând cont de cât de veche părea, și am ajuns la o sută. A urmat Becca. Săgeata s-a oprit la cinci sute. A scos bucuroasă biletele, privindu-mă cu un zâmbet superior pe față, de parcă ar fi compensat cât de prost se descurcase la curse.

Am vârât biletele în buzunar și ne-am mutat la următorul joc. Era un Skee-Ball, o masă mare cu o rampă și cu găuri în partea superioară. Fiecare avea un număr diferit de bilete. Ideea era să iei o minge, să o rostogolești pe masă și să intre într-una dintre găuri. Cu cât era mai mică gaura, cu atât mai mare era premiul.

— Hai să facem lucrurile mai interesante, am spus și i-am dat Beccăi prima minge. Dacă reușești să vâri o minge, poți pune o întrebare celeilalte persoane. Ai spus că vrei să mă cunoști mai bine, așa că asta e șansa ta.

— E un soi de versiune Skee-Ball a jocului aceluia cu douăzeci de întrebări?

— Ceva de genul, da.

Becca a încuviințat, îndreptându-și umerii și trosnindu-și gâtul.

— Hai să încercăm.

A rostogolit prima minge și a intrat. Era cea mai mică gaură, cea din centru.

Am fluierat, privind cum i se întinde rânjetul pe față.

— Impresionant! Întreabă-mă.

S-a așezat pe marginea rampei și a ridicat privirea spre mine.

— Care este legătura ta cu locul ăsta? Pari foarte apropiat de Samson, a zis ea, făcând un semn spre tejghea.

— Am lucrat aici când aveam cincisprezece ani, pentru o vară, i-am răspuns.

— Dar credeam că familia ta...

Este bogată, voia să spună, dar nu a spus-o. A părut gânditoare și a început să își muște buza.

Am ridicat din umeri, făcându-i semn să se ridice, pentru că era rândul meu.

— Familia mea se descurcă foarte bine, desigur. Dar era locul meu preferat când eram mic. Era singurul timp pe care îl petreceam cu tata care nu avea legătură cu o minge de fotbal. Așa că atunci când Sam a avut nevoie de ajutor, m-am oferit. Nu mă putea plăti mereu, de obicei, așa că mă jucam gratis și mâncam tone de popcorn. A fost fain.

Am aruncat mingea, am ratat și i-am întins-o pe următoarea Beccăi. Ea mă privea din nou cu o față derutată, părând să întrebe cine sunt de fapt.

— E rândul tău.

A clipit și a zis „Așa e", și a luat mingea. Când a rostogolit-o, a ratat.

A mea a ajuns în gaura de 500 de puncte.

— Culoarea preferată? am întrebat.

S-a gândit puțin.

— Toate. Nu mă pot hotărî, a spus, după care a rostogolit mingea și a marcat. Mâncarea preferată.

— Burgeri, am răspuns, și cartofi prăjiți.

Am aruncat. Rateu. A aruncat și Becca. Eseu.

— Câți ani aveai când te-ai sărutat prima oară? m-a întrebat.

— Treisprezece. Era în timpul pauzei mari și amândoi aveam aparat dentar. Am rostogolit iar și am marcat. Tu și mama ta aveți o relație apropiată?

A zâmbit și a luat altă minge.

— Da. E cea mai bună prietenă a mea.

Becca a aruncat și a ratat, dându-mi mingea următoare. Am marcat.

— La ce te gândeai înainte să îți spun că am lucrat cândva aici? am întrebat. Aveai o privire ciudată.

Becca a luat o minge și a rotit-o în mâini, cu ochii la ea.

— La nimic. Doar că ești diferit de cum credeam că ești.

— Adică?

— Adică, vorbesc cu tine cu ușurință, a început ea, și oamenii atrăgători nu sunt *niciodată* interlocutori facili. E dovedit științific.

— Crezi că sunt...

— Cred că ești foarte amabil, a continuat, ignorându-mă. Ai lucrat aici și ai avut grijă de loc cât era Samson bolnav. Știam asta deja. Toată lumea de la Eastwood vorbește despre cât ești de amabil. Dar este diferit să văd asta cu propriii ochi. Bat câmpii? Simt că bat câmpii.

Când a terminat de vorbit, zâmbeam.

— Nu bați câmpii, am mințit.

— Bine.

A spus-o de parcă știa că mint și a luat următoarea minge. A înscris iar. O sută de puncte.

— Îți pare rău pentru că ai acceptat relația noastră falsă?

Nici măcar nu am stat pe gânduri.

— Nu, am replicat. Chiar deloc.

Începeam să mă simt confortabil în preajma ei. Era oare nepoliticos să fiu surprins de cât de mult mă bucuram de compania ei? Pentru că îmi făcea mare plăcere. Mă simțeam bine cu ea, așa cum nu mă simțisem cu

nimeni altcineva. Parcă trecuserăm peste prima fază, în care cunoști pe cineva și nu ești complet sigur dacă poți fi tu însuți. Bănuiesc că trecerea direct la „întâlniri" poate face doi oameni să simtă așa. Cu Becca, simțeam că pot fi eu. Avea o bunătate și o inteligență remarcabile. Înțelegea mai multe decât părea, iar asta îmi plăcea.

— Nici mie.

A spus-o cu timiditate. Mi-a amintit de cum arătase în ziua în care o sărutasem pe hol.

Am luat ultima minge și am ratat. Nasol, pentru că aveam întrebarea perfectă. Urma să o păstrez pentru mai târziu.

Ne-a luat o oră să ne consumăm toate jetoanele, iar când le-am consumat, am cumpărat și mai multe. Am rămas la sală până când nu am mai avut loc pentru bilete în buzunare și în mâini. Am început să mi le trec pe ale mele prin curea și să le port în urma mea ca pe o coadă. Beccăi i s-a părut super amuzant, așa că a furat câteva când nu eram atent și le-a adăugat la ale ei. Când am terminat, ne-am reunit biletele, totalizând două mii, și am obținut trei premii pentru ele: un inel de plastic roșu cu un trandafir în el, un pachet de jeleuri acrișoare în formă de viermișori și o balenă albastră de pluș.

Becca a luat inelul, viermișorii i-am împărțit, iar cu balena nu ne-am putut hotărî.

Ședeam afară, în parcare, genunchi lângă genunchi, la soare. Se răcorise puțin, iar frunzele din copaci foșneau la fiecare adiere. Părul Beccăi îi lovea fața și îmi intra mereu în ochi. După ce am mâncat ultimul viermișor, a

luat punga de hârtie maronie – unde o fi ținut-o până atunci? – și mi-a pus-o pe genunchi.

— Care e verdictul? am întrebat, privind punga. Te-ai distrat azi? Am voie să mănânc orice o fi înăuntru?

A râs, și-a tras genunchii la piept și a spus:

— Da, poți.

M-am ridicat, am executat un scurt dans al victoriei, apoi m-am așezat la loc și am desfăcut punga. În interior erau patru biluțe, toate acoperite cu zahăr alb. Erau la fel cu acelea pe care le cumpărasem pentru mama și miroseau in-cre-di-bil. Am luat una. Ca prin miracol, era caldă încă. Cum era posibil?

— Mama le spune clopoței cu gem, mi-a explicat Becca, luând și ea unul. Este aluat prăjit, umplut cu gem de căpșune și pudrat cu zahăr. A fost prima rețetă pe care a perfecționat-o când s-a apucat de copt. Se numeau bile cu gem, la început, dar, fiindcă sunt preferatele mele, iar mama îmi spune Bells[1], le-a redenumit.

O ascultam – serios că da, însă eram și mort de foame, iar chestiile alea miroseau divin și chiar credeam că, dacă nu mâncam una în clipa următoare, aveam să pic lat.

Când Becca a mușcat, mi-am îndesat un clopoțel întreg în gură. Cred că am și gemut, pentru că era cu siguranță unul dintre cele mai bune lucruri pe care le mâncasem vreodată.

— Ții minte când m-ai întrebat care e mâncarea mea preferată? am spus, suflând un nor de pudră albă. Becca a

[1] Clopoței (lb. engleză în original) (n. tr.).

încuviințat, cu gura plină de zahăr. Îmi schimb răspunsul. Sunt chestiile astea.

Am stat acolo până când soarele a început să coboare. Am mâncat restul clopoțeilor. După ce ne-am umplut amândoi de zahăr pudră, ne-am scuturat și am dus-o pe Becca acasă. A vorbit despre jocuri, povestind care fuseseră preferatele ei și de ce. S-a jucat continuu cu inelul de pe deget. Balena albastră ședea pe bord. Când am parcat lângă blocul ei, a rămas în tăcere un minut, privind cerul. Voiam să o întreb la ce se gândea, dar am păstrat tăcerea.

După o clipă, s-a întors spre mine și a zis:

— Ai noroc, Brett, cu o familie ca a ta. Nu datorită banilor. Ai doi părinți care îți stau alături și îți sunt modele pentru cum ar trebui să arate dragostea. Nu vreau să mă bag unde nu-mi fierbe oala, dar nu cred că ar trebui să fii supărat fiindcă tatăl tău a ratat un meci de fotbal – a fost doar unul. Gândește-te la sutele la care a fost prezent, da? La toate momentele în care a făcut un efort să te susțină. Asta contează, nu singura dată când te-a dezamăgit.

Apoi a ieșit din mașină, mi-a făcut cu mâna și a plecat.

Am rămas acolo o vreme, gândindu-mă ce noroc aveam pentru că îmi alesesem o iubită falsă extraordinară.

Becca

MAMA STĂTEA LA MASA DIN BUCĂTĂRIE când am intrat. Cuptorul era pornit, ea purta șorț, iar apartamentul mirosea a vanilie – trei semne că începuse să lucreze la o rețetă nouă.

— Cum ți-a fost ziua? m-a întrebat, privindu-mă peste umăr.

— Bună.

Am luat o sticlă de apă din frigider și m-am sprijinit de insula cu blatul.

— Ce ai făcut cu Cassandra?

Am simțit o mică împunsătură de vinovăție pentru că-i spusesem mamei că îmi petreceam ziua acasă la Cassie, unde o ajutam să completeze cereri de înscriere pentru facultate. Unele minciuni erau totuși menite binelui colectiv. Voiam să evit un alt fiasco legat de Brett.

— Nimic deosebit. Chestii de facultate, am spus, privind oriunde, numai în ochii ei nu.

Mama mea (toate mamele?) avea (au?) talentul de a ști precis când mințeam. De parcă mi-o citea pe față! Trucul

era să îi spun cât mai puține lucruri posibil și să termin repede. Aproape că ieșisem din bucătărie, aproape că ajunsesem în siguranță, când a strigat:

— Vorbeam cu Cara mai devreme, chiar înainte să intri!

Am încremenit, m-am întors încetișor și i-am văzut Privirea Aceea. Nu putea ieși nimic bun din faptul că vorbise cu mama lui Cassie.

— Ne-a invitat în seara asta la cină. I-am spus că e tare amuzant, ținând cont că erai deja la ea acasă. Și știi ce mi-a zis?

Am clătinat din cap și m-am pregătit de impact.

— Mi-a zis că nu ești acolo.

Mi-am înghițit un hohot.

— Ce amuzant, mamă! Știi doar cât de rău vede. Dacă mă gândesc bine, nu cred că avea ochelarii. Cassie și cu mine am stat tot timpul în camera ei, așa că e posibil să nici nu fi...

— Becca!

Simțeam cum mă destram ca un ghem de sfoară.

— Bine! Nu am fost cu Cassie. M-am prăbușit pe scaunul din fața ei, învinsă, și am scuipat tot adevărul. Am fost cu Brett, am mormăit.

Nu știam că era posibil ca fața mamei să devină din supărată, incredibil de fericită, în doar o clipă. Acum, zâmbea cât putea de larg. Chiar se îndreptase de spate și se aplecase peste masă.

— Băiatul de la brutărie?

A șoptit-o de parcă Brett ar fi fost în camera cealaltă și ar fi tras cu urechea.

— Da.

— Ce ați făcut?

A spus-o calm. Nonșalant. Am apreciat că măcar încerca să se rețină. I-am povestit despre sala de jocuri (a fost și ea surprinsă că încă era deschisă), despre clopoțeii cu gem, pe care, da, mamă, Brett îi adora. Normal! Și nu, mamă, nu îmi place de el așa cum vrei tu. Suntem prieteni. Deja o vedeam pe cale să plesnească – practic sălta pe scaun –, așa că trebuia să părăsesc camera URGENT.

— Putem amâna interogatoriul pe mâine? Trebuie să învăț pentru testul la matematică.

Cronometrul cuptorului s-a declanșat, iar mama și-a pus o pereche de mănuși protectoare. Doamne, dar bine mai mirosea! Aproape că am decis să suport totuși interogatoriul, doar ca să pot mânca orice o fi generat mirosul acela divin.

— Că veni vorba despre mâine, a continuat mama, vârând o scobitoare într-o brioșă și dând din cap când a scos-o uscată, trebuie să preiei o tură de dimineață. Nu fă mutra asta, Becca. Doar o oră sau două, să mă ajuți să deschid, apoi te întorci acasă la învățat.

— Dar, maaamăăăă...

— Îți pregătesc clopoței cu gem proaspeți pentru școală, să ai luni. Te rog să îi împarți cu cine dorești, a mai adăugat, făcându-mi cu ochiul.

Fără îndoială, era o referință nu atât de subtilă la Brett.

Am cedat atotputerii clopoțeilor.

— Fie. Doar două ore, apoi am șters-o. De acord?

— Promit.

M-am retras în camera mea, dar m-am strecurat înapoi în bucătărie, zece minute mai târziu, și am furat o brioșă, care, sincer, mi-a schimbat viața, apoi m-am apucat cu adevărat de învățat, așa cum ar fi trebuit să fac acum două zile. O fi fost interesant să am un iubit fals, dar nu voiam să mă opresc să mai fiu o elevă de nota zece pe linie – mai ales că se apropia vremea candidaturilor pentru facultate. Tot nu aveam idee ce voiam să fac în continuare. Îmi plăcea doar să citesc. Poate literatură engleză sau scriere creativă? Îmi spuneam, aproape tot timpul, că îmi voi lua un an de pauză, cum făcuse Cassie, că voi sta acasă și o voi ajuta pe mama la brutărie, și apoi voi încerca să-mi dau seama ce vreau să fac la facultate. Dacă nu reușeam să obțin o bursă, ca să o ajut pe mama să îmi plătească taxele de școlarizare, nu eram sigură că puteam să merg oricum la facultate.

Dar, câtă vreme scăpam de liceu, asta era tot ce conta.

Nu detestam liceul. Îmi displăcea ca oricărei alte adolescente, însă mi se părea că orășelul Crestmont era doar o părticică din lumea largă și că existau multe alte lucruri de văzut pe lume. Voiam să explorez ceva mai mult decât dulapurile albastre de la Eastwood.

În pijama, zăcând pe pat, cu lumina stinsă, mi-am auzit telefonul. M-am uitat la ecran, am scăzut intensitatea luminoasă, fiindcă îmi arsese ochii, și am văzut un mesaj de la Brett. Era un selfie cu el pe pat, cu ochii închiși, prefăcându-se adormit.

A fost urmat de un mesaj. *Visez clopoței cu gem,* zicea.

Am zâmbit, mi-am pus inelul cu trandafir pe noptieră și am adormit.

MAMA ȘI CU MINE AVEAM o rutină când deschideam brutăria. Ea se ocupa de bucătărie – încălzea cuptoarele, pregătea aluatul pentru brioșe, dezgheța cochiliile pentru cannoli, iar eu mă ocupam de restul. Așezam scaunele, ștergeam mesele și tejghelele, măturam din nou podelele, mă asiguram că existau bani mărunți în casă, pentru rest, și, când se făcea ora opt, întorceam semnul care spunea DESCHIS, apoi descuiam ușa. În dimineața aceasta, două femei așteptau deja afară, la fix. Aveau câte o comandă de ridicat. Am strigat-o pe mama, să o anunț.

Duminica era cea mai aglomerată zi la brutărie. Mama spunea că se datora cinelor de duminică și reuniunilor de familie, la care se serveau mese uriașe și se comandau produse de patiserie pentru desert. Eram cumva invidioasă pe oamenii care făceau asta. Părinții mei erau amândoi singuri la părinți, așa că nu aveam verișori, mătuși sau unchi – nimic. Părinții mamei muriseră când eram mică. Îmi aminteam că participasem la funeralii și că ai mei nu mă lăsaseră să le văd trupurile. Eram prea mică, spuseseră. Părinții tatei trăiau încă, dar ieșiseră la pensie și se mutaseră în Florida cu ani în urmă. Nu că ar fi contat, fiindcă mă îndoiam că doreau să mă vadă.

A ieșit mama, cu produsele celor două femei, și ele au plecat. Mai ținea și un teanc de foi roz în mână. M-am uitat mai de aproape când le-a pus pe tejghea, în fața casei de marcat. Erau fluturași pentru brutărie. Fluturași promoționali.

— Mamă, am spus eu încet, luând unul. Pentru ce sunt ăștia?

— Nu prea a mers treaba în ultima vreme, Bells. Încearcă să îi dai clienților, te rog. Să mai răspândim vorba.

Sub emblema Hart's Cupcakes scria, cu un font mic, „Încearcă un cannolo gratuit la fiecare comandă".

— Acum dăm produse gratis?

Mama nu asculta. Se agita, ștergând firimituri inexistente de pe tejghea.

— Mamă. Am luat-o de mână, privind-o în ochi. Care-i faza cu fluturașii? Afacerile merg bine? E ceva ce nu îmi spui?

— Becca, a început ea, aranjându-mi șorțul. Zâmbea în stilul ei de nu-ți-face-griji, totul-va-fi-bine. Încerc doar o strategie nouă de afaceri. Atât. Nu te îngrijora. Suntem *bine*. Vrei să încerci să împarți câțiva? Îi poți pune în pungi, lângă comenzi.

Am expirat.

— Bine, mamă.

Mi-a suflat un pupic și a dispărut în spate. Nu m-am gândit prea mult. Dacă spunea că era totul bine, atunci totul era bine.

Mi-am scos manualul de mate și am început să învăț. Fiecare minut conta. Tocmai ajunsesem la jumătatea unui capitol despre exponenți, când am auzit clopoțelul. Am închis manualul, am arborat cel mai bun surâs de angajată, am ridicat privirea și am înghețat. Era Jenny, care se apropia de tejghea, cu ochii la mine.

— Fratele meu a dat o comandă pentru dimineața asta, a zis ea, cu brațele la piept.

Purta o geacă din denim roz bombon, prea călduroasă pentru o asemenea vreme.

— Pe ce nume? am întrebat, scoțând lista.

— Parker.

Am scanat lista, am tăiat numele, am strigat-o pe mama și apoi am bătut cu degetele în tejghea, stânjenită.

— Durează un minut, am spus, deschizând iar manualul, în lipsă de ceva mai bun de făcut.

Jenny a dat din cap, privind în jurul ei.

— Familia ta este proprietara? a întrebat ea.

Mda. Prietenia noastră se încheiase înainte să se deschidă brutăria.

— Mama este.

— Ce face Brett? a întrebat ea.

A fost ciudat. Se întorseseră sorții. Acum eu aveam un iubit.

— Bine, am replicat.

Tăcerea s-a prelungit. Voiam să intru în pământ.

Jenny a luat un fluturaș. Jucându-se cu un colț, mi-a zis:

— Mi-ai fi putut spune că ai un prieten. Chiar dacă nu mai suntem apropiate... ai fi putut. Aș fi vrut să știu. A pufnit și a ridicat fluturașul. Ce-i asta?

Mi-a luat o secundă să răspund, o secundă să înțeleg ce spusese.

— Mama încearcă să obțină noi clienți, am spus.

— „Încearcă un cannolo gratuit la fiecare comandă", a citit ea. Începe de azi?

— Cred că da.

Un secol mai târziu, a intrat mama, cu comanda lui Jenny. Mi-a șoptit „Fluturașii", înainte să plece. Am încercat să strecor unul în pungă pe ascuns, dar Jenny m-a surprins.

— Ca să dai vorba mai departe, am precizat și i-am întins punga.

Ochii ei s-au mișcat de la pungă la mine și înapoi. Secundele păreau să se târască.

Apoi a luat un teanc de fluturași, i-a vârât în geantă și a plecat, fără un cuvânt.

— Era Jennifer? m-a întrebat mama, reapărând după ce s-a închis ușa.

— Da.

— Uau! Arată altfel. Sunteți încă prietene?

Îmi aminteam foarte bine că îi spusesem despre „despărțirea" mea de Jenny. Dar se întâmplase în vara în care deschisese brutăria, așa că era preocupată.

— Nu mai suntem.

Mama a încuviințat, m-a bătut pe umăr și a zis:

— A luat fluturașii. Ți-am spus că va funcționa!

Apoi a dispărut iar în spate. Să fiu sinceră, nu cred că era un succes garantat. La fel de bine ar fi putut fi furt de hârtie. Mamei nu părea să îi pese însă. Am auzit mixerul și mi-am redeschis manualul.

Cele două ore au zburat. Din fericire, nu au mai apărut alți elevi din liceul meu, și, imediat ce s-a făcut ora zece, am evadat. Mergeam spre casă, cu căștile în urechi, când picioarele mele au făcut iar schema caracteristică: m-au purtat într-un loc diferit de cel în care intenționasem să merg.

Am coborât pe Main Street și am luat-o la stânga în intersecție. Era mai cald ca de obicei, iar eu mi-am prins părul, ca să nu mi se mai lipească de gât. Încă o întoarcere la dreapta și mă aflam pe strada pe care locuia tata. Casa lui arăta neschimbată – cu excepția unui semn din curte. Era o barză mare, roz, care ținea un bebeluș înfășat. Înainte să îmi dau seama ce fac, mă aflam deja pe trotuar și citeam mesajul de *Felicitări*. Fiica lui se numea Penelope. Aveam o soră. O soră vitregă. Toți anii în care fusesem copil unic mi-au trecut prin minte. M-am împiedicat și genunchiul meu s-a izbit de asfalt. Am simțit sângele curgându-mi pe piele.

O soră.

A apărut o pereche de tenișI albi. O femeie se uita la mine, cu chipul îngrijorat. Gura ei se mișca, dar eu nu auzeam niciun cuvânt. Mă uitam fix la burta ei, mult mai plată ca înainte.

— Ești bine? a întrebat soția (sau poate iubita?) tatei, întinzându-mi o mână.

Am văzut verigheta. Soție, deci.

M-am ridicat fără ajutor și mi-am scuturat hainele de praf.

— Sunt bine, am spus, în clipa în care ochii noștri s-au îndreptat spre genunchiul meu, plin de sânge și de pietricele.

— Îți aduc un plasture și un prosop cald. A străbătut aleea, oprindu-se să privească peste umăr când a ajuns pe verandă. Hai cu mine, a adăugat, intrând și lăsând ușa deschisă.

Am urcat scările, confuză. Mă gândeam că știa cine sunt, altfel de ce ar fi invitat o străină în casa ei? Apoi

m-am gândit, dacă tata era acasă? Am văzut, abia atunci, că nu era nicio mașină pe alee – din fericire.

Am continuat să merg și am ezitat în prag. Am simțit vinovăția atât de cunoscută. Mi-o imaginam pe mama și ce ar spune dacă ar fi știut că sunt acolo, pe cale să intru în casa lui. Mi se părea că o trădam. Așa simțeam mereu. Dar acolo, alături de vinovăție, era și multă curiozitate. Voiam doar să arunc o privire scurtă în viața lui. Poate îmi ajungea. Poate nu aveam să mă mai întorc vreodată.

Am intrat.

Toți pereții erau albaștri. Mi s-a părut că apucase cineva o bucată de cer și o împrăștiase în jur. Erau și fotografii înrămate, acoperind aproape tot spațiul disponibil. Majoritatea erau cu tata și cu noua lui soție, care zâmbeau spre obiectiv cu ochi sclipitori. Câteva erau cu copila, care avea ochi mari, căprui, și o gropiță în obraz. Era ca un altar dedicat noii lui vieți. Unde erau fotografiile cu mine? Cu cealaltă familie, pe care o avusese timp de doisprezece ani? Cum de putuserăm eu și mama să ne petrecem ultimii cinci ani refăcându-ne viețile, în timp ce el era aici și îi era atât de ușor?

Soția lui s-a întors cu un prosop. Voiam să o întreb cum o cheamă. Cum s-au întâlnit. Când s-au căsătorit. Dacă se cunoșteau de dinainte de divorț.

— Uite, a zis ea, folosește ăsta ca să ștergi sângele.

M-am gândit brusc că poate îl va folosi pentru un test ADN, ca să afle cine sunt, dar l-am luat, pentru că era un gând ridicol.

Tăietura m-a usturat când am apăsat prosopul deasupra ei. Mi-am șters piciorul și am remarcat că se lăsase

tăcerea. Nu plângea niciun bebeluș. Nu se auzeau niciun radio sau televizor în fundal. Mama ținea mereu radioul pornit, chiar și când nu era nimeni acasă. Mă furnica pielea și începeam să mă simt ciudat, parcă murdară. Voiam să plec de acolo, și încă repede. Îmi tot imaginam mașina tatei trăgând pe alee și clipa în care ar fi păsit înăuntru. Cum ar fi fost să își vadă cele două lumi ciocnindu-se?

— Cum te cheamă? a întrebat femeia, întinzându-mi un plasture.

Cred că nu știa cine sunt. Avea sens. Mama și cu mine nu eram importante pentru tata.

— Cassie, am răspuns.

Ea mi-a zâmbit. Am remarcat că avea o strungăreață mică între dinții din față și că își sufla buclele din ochi. Am detestat asta. Voiam să fie nepoliticoasă. Sau să aibă un defect care să o facă greu de suportat. Dar ea părea chiar amabilă, foarte amabilă – genul de persoană care împarte plasturi străinilor.

— Locuiești în zonă? a întrebat.

Am clătinat din cap. Am făcut un pas în spate. Vinovăția se intensifica, îmi ajunsese deja în plămâni și îmi era tot mai greu să respir. Era greșit ce făceam, complet greșit. Am mormăit un rămas-bun și am plecat, am alergat pe alee, scrutând strada ca o persoană dusă cu capul. Ajunsesem cu câteva case mai jos, când am putut jura că am auzit pe cineva strigându-mă. Nu am întors capul, ci am fugit până când am ajuns în apartamentul nostru, abia respirând. Am încuiat ușile, am închis pe toată lumea afară

și am alunecat pe podea, cu genunchii la piept. Am închis ochii și am așteptat să îmi scadă ritmul bătăilor inimii.

Credeam că mă voi simți altfel.

Credeam că voi fi mai bine.

Dar eram și mai derutată.

Casa lor părea normală. Nu avea nimic special, nimic extravagant. Soția lui păruse amabilă. Dar și mama mea era. Avea o fiică. Dar și eu eram fiica lui. De ce să fi schimbat una pentru cealaltă? Credeam că să merg acolo avea să îmi ofere răspunsuri – nu mai multe întrebări.

Am mârâit și m-am ridicat, îndreptându-mă spre camera mea. Nu ar fi trebuit să fac asta. Ar fi trebuit să merg direct acasă și să îmi văd de treaba mea.

Chiar dacă tata locuia la doar câteva străzi distanță, mi se părea o altă lume. Ar fi trebuit să păstrez lucrurile așa, nu să permit lumilor să se ciocnească. Iar dacă afla mama... ar fi fost oare jignită? Trădată? Ar fi crezut că viața mea cu ea nu mi se mai părea suficientă? Pentru că era – și încă cum! Dar cinci ani în care mă întrebasem de ce își spuneau cuvântul, și să doresc răspunsuri la întrebări pe care nu le puteam pune făcea totul și mai dificil.

Începea să mă doară inima, la fel ca atunci când plecase. La început, a fost o durere surdă, ca o arsură subtilă. Apoi, flăcările au început să se întețească, devorând totul în cale. Așa că am făcut singurul lucru la care mă puteam gândi. Am luat o carte. Orice carte. Nici nu i-am citit titlul. Am dat până la ultimul capitol, pentru că aveam nevoie de un final fericit. Am citit și am tot citit, până când realitatea s-a topit în ficțiune.

Brett

DUMINICĂ DIMINEAȚĂ, MAMA ȘI CU MINE așteptam pe verandă, când taxiul s-a oprit în fața casei noastre. Tata a ieșit din mașină, cu un zâmbet pe față și cu bagajul în mână. Am alergat pe scări să îl ajut. M-a bătut pe spate, a întrebat despre meci și și-a cerut scuze pentru că nu ajunsese. Mi-am amintit ce îmi spusese Becca după ce fuseserăm la sala de jocuri – să mă gândesc la toate meciurile la care reușise să ajungă. I-am spus că era în regulă și că oricum câștigaserăm, și am luat-o în sus pe alee. Acum zâmbeam, pentru că eram cel mai fericit când toată familia mea era acasă.

Am luat cina împreună. Mama a comandat mâncare de la restaurantul preferat al tatei. A rămas tăcută în timpul mesei și abia dacă a mâncat. Am întrebat-o de câteva ori dacă se simte bine, iar ea mi-a mângâiat mâna și a încuviințat. I-am pus tatei întrebare după întrebare despre New York. Ce făcuse acolo? Fusese în Central Park? A spus că nu avusese timp de plimbări, pentru că fusese tare prins. Avea sens.

Când a spus că trebuia să plece iar weekendul următor, mama a scăpat paharul de vin. S-a vărsat peste tot, pătând cu roșu fața albă de masă. Am înghețat cu toții, pentru o clipă, înainte ca ea să alerge la bucătărie, de unde s-a întors cu o rolă de hârtie. Plângea, cu mâinile tremurând, și nu mai contenea cu scuzele șoptite. Tata a luat-o de mâini și au plecat împreună. Am auzit cum se închide ușa de la dormitorul lor. Tare ciudat.

Am luat un prosop și am curățat eu masa. Am strâns mâncarea și am dus bagajul tatei la etaj. Ușa dormitorului lor era tot închisă, dar îi auzeam șușotind. Tata își cerea scuze fiindcă era plecat atâta vreme. „Fac asta pentru noi", spunea el. O auzeam pe mama plângând în continuare. Știam că îi era greu cât era el plecat, și că pleca mai des decât de obicei în ultimele câteva luni. Începuse ca un weekend ocazional, însă în ultima vreme fusese fiecare weekend. Pentru ea, era dificil. Era dificil și pentru mine. Dar se întorcea mereu. Nu asta conta?

Când părinții mei au tăcut, am alergat înapoi în camera mea, înainte să deschidă ușa și să mă prindă trăgând cu urechea. M-am simțit ciudat că a trebuit să merg pe vârfuri în propria mea casă. Părinții mei nu ținuseră niciodată secrete. Mama nu se purtase așa niciodată, în rarele ocazii când vărsase o băutură. Acum era o premieră.

M-am întins în pat și am așteptat să bată tata la ușă. Întotdeauna îmi aducea ceva din călătoriile lui. Ultima dată primisem o șapcă de la Chicago. Înainte, un ceas de la Washington și un breloc din Carolina de Nord.

De data asta, nimic.

Altă premieră.

*

A DOUA ZI A PLOUAT. Cerul era cenușiu, iar tunetele au bubuit toată dimineața. Becca a făcut mare caz fiindcă a trebuit să mâncăm de prânz la cantină. A stat bosumflată, chiar și când am ales o masă dintr-un colț pentru noi doi. Da, oamenii se holbau, dar eu i-am ignorat. Când a scos o carte din geantă și a început să citească, nu am certat-o. Și eu mă gândeam la ale mele.

Mama se purtase foarte ciudat de dimineață, înainte să plec la școală. Era încă în pat când m-am trezit. Mama nu dormea *niciodată* mai târziu de ora opt. Vârâsem capul pe ușă să o întreb dacă avea nevoie de ceva, să mă asigur că era în regulă. Spusese că da. Nu prea o crezusem, dar plecasem să o iau pe Becca.

Tata se întorsese în oraș. Lucrurile trebuiau să revină și ele la normal. Dar totul părea ciudat, iar partea cea mai urâtă era că, indiferent ce ar fi fost, părinții mei țineau secrete.

— Ce citești? am întrebat-o pe Becca, să îmi mai iau mintea de la ce se petrecea. Fără să își ia ochii din carte, mi-a făcut semn să tac. Haideeeee. Arată-mi.

M-a ignorat.

— Doar să-mi fac o idee, te rog!

A rămas cu ochii în carte.

M-am întins, repede ca fulgerul, și i-am smuls-o din mâini.

Dacă privirile ar fi putut ucide...

— Brett! Dă-mi-o înapoi!

Era prost dispusă. Foarte prost. M-am cam speriat. Dar chiar voiam să știu despre ce era cartea.

— *Ultimul cântec*, am citit tare. Am răsfoit-o, am citit descrierea, am recitit-o doar ca să fiu enervant (ce era cu mine astăzi?), apoi i-am întins-o Beccăi. E bună?

Mi-a smuls-o din mâini, cam agresiv.

— Da.

— Pot să te întreb ceva?

— Nu.

— Becca, știi ceva? Am avut o dimineață dificilă, iar o iubită supărată nu mă ajută deloc.

A ridicat privirea încet și a închis cartea.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea.

Apoi s-a uitat în jur, de parcă și-ar fi amintit că eram înăuntru, înconjurați de oameni, și s-a lăsat puțin în scaun.

Preț de câteva secunde, m-am gândit să nu îi spun. Oricare ar fi fost povestea din spatele purtării părinților mei, mi se părea ciudat să recunosc cu voce tare. Parcă ridicasem o perdea, doar ca să găsesc haos dincolo de ea. Dar Becca se afla acolo, în mijlocul cantinei pe care o detesta, renunțând la prânz ca să fie cu mine, așa că nu puteam decât să îi spun adevărul. Părea să îi pese cu adevărat, ca în acel moment din mașină, de după sala de jocuri. Poate că îi păsa. Poate că avea să mă ajute cu un sfat.

Așa că i-am povestit despre cina stranie de seara trecută, despre discuțiile în șoaptă și despre tata, care nu îmi adusese nimic de la New York. Despre cum se purtase mama de dimineață. Nu și-a dat ochii peste cap și nu a spus că reacționam exagerat. Nu s-a enervat, așa ca Jeff, și nu a spus că îl idolatrizam pe tata. Nu m-a făcut să mă simt ca un copil pentru că sufeream din cauză că părinții

mei îmi ascundeau ceva. S-a întins peste masă și m-a luat de mână. Nu era de fațadă – era doar pentru mine.

— Ciudat, într-adevăr. Ai întrebat-o pe mama ta?

— Era adormită când am plecat de dimineață. Și pare tristă. Nu vreau să înrăutățesc situația.

Becca încuviința, cu sprâncenele unite. Chiar mă asculta cu atenție.

— Nu cred că ar trebui să îți imaginezi prea multe. A fost o seară ciudată. Așteaptă să vezi, înainte să te lași cuprins de panică.

Era ușor de spus. Deja mă apropiam de panică.

— Ai nevoie de ceva care să te distragă, a continuat, luându-și cartea. Pe mine mă ajută cititul. Parcă aș fi în altă lume cât citesc. Toate problemele din viața mea par să nu mai existe. Ajută. Apoi, dându-și seama că împărtășise ceva personal, s-a înroșit. Ai nevoie de ceva să te distragă.

Eram atât de preocupat de problemele mele personale, că nu îmi dădusem seama că și pe ea o supăra ceva în dimineața asta. Nu era *doar* furioasă pe mine. De la ce avea nevoie de distragere?

— Ce ai făcut ieri?

— Am ajutat-o pe mama la brutărie și am învățat la mate.

— Atât?

— Atât.

Nu a scos nasul din carte.

Mi-am mâncat burgerul, iar Becca a citit câteva pagini, înainte ca Jeff să alunece în scaunul de lângă mine. Îi picura apă din păr și din haine, udând masa și formând o băltoacă pe podea.

— Mi-am uitat prânzul în mașină, a explicat el, scoțând un sendviș pe jumătate strivit din buzunar.

S-a scuturat ca un cățel, stropind totul în jur. Becca a țipat, ascunzându-și repede cartea sub masă.

I-am tras un cot în coaste.

— Ce e?

Din colțul gurii îi atârna o frunză de salată.

— Ce faci? am întrebat.

— Iau prânzul cu cel mai bun prieten al meu și cu iubita lui.

M-am uitat la Becca. Îl privea pe Jeff ca pe un extraterestru.

— Becca, am zis încet, el este Jeff. Jeff, Becca.

A zâmbit iar, cu gura plină de salată, iar Becca și-a pus lent cartea pe masă.

— Ești în clasă cu mine la mate, a spus ea.

— Așa cred. I-au căzut firimituri din gură. Crezi că ai picat azi?

Mă îndoiam. Învăța de o săptămână.

— Cred că m-am descurcat super, a răspuns Becca.

M-am simțit mândru, pentru că iubita mea este atât de isteață și se simte perfect OK să o recunoască. Apoi mi-am amintit că nu era, de fapt, iubita mea. Dar tot eram mândru.

— Veniți la petrecerea de vinerea asta? a întrebat Jeff, după ce a terminat de mâncat.

M-a mustrat conștiința fiindcă uitasem să îi spun Beccăi. Îmi dispăruse complet din minte, cu tot ce se întâmplase în acest weekend.

— Ce petrecere? a întrebat ea.

I-am spus că în apropiere de Crestmont și de orășelul învecinat se află Lacul Îndrăgostiților. Cum fusese cândva format din două lacuri aparte, însă nivelurile apei se schimbaseră de-a lungul anilor, iar fâșia de teren care le separa începuse să se restrângă. Acum, se întâlniseră la mijloc, și arătau ca două părți rupte dintr-o inimă. La marginea lacului era o mlaștină, o zonă imensă, acoperită de iarbă și de apă, care se întindea spre pădure. După al doilea meci de fotbal al sezonului, echipa și câțiva elevi din clasa a XII-a își petreceau acolo noaptea, sărbătorind. Era o tradiție la Liceul Eastwood.

— E vinerea asta, m-a întrerupt Jeff. Merge toată echipa.

Am privit fața Beccăi, așteptând un semn. Încuviința, gânditoare. Detesta ideea? Îi suna bine? Voia să meargă cu mine? Să fiu sincer, eu aș fi preferat să merg fără ea. Așteptasem momentul din clasa a zecea și nu aveam de gând să îl ratez pentru că ea prefera să stea acasă și să citească. Apoi, am regretat că gândisem așa, pentru că fusese nepoliticos. Dar, serios, voia să vină? Era tare amuzant. Și chiar și cu relația noastră falsă, lumile noastre rămăseseră separate. Era doar prima dată când vorbea cu unul dintre prietenii mei. Eram curios să văd ce s-ar întâmpla dacă ni se suprapuneau mai mult realitățile.

— Lacul Îndrăgostiților, a repetat ea. De ce nu am auzit de el până acum?

— Adevăratul său nume este Lacul Crestmont, a explicat Jeff. Copiii au ajuns să îl numească așa pentru lucrurile care se întâmplă acolo.

Becca clipea. Nu pricepea nimic.

— Ce fel de lucruri?

— Cum ar fi... Jeff căsca gura ca un pește și s-a întors spre mine, ușor îngrozit. Salvează-mă, Wells!

— Spune că oamenii merg acolo ca să se combine, i-am explicat, râzând când s-a înecat cu apa. Este un lac în mijlocul pădurii, Becca. Întunecos, ferit – iar Crestmont e superplicticos.. Trebuie să te distrezi cum poți.

— Da, ajungi să o iei puțin razna, a adăugat Jeff, un pic cam prea entuziasmat.

Apoi, ca prin miracol, Becca a spus ultimul lucru la care mă așteptam.

— Bine. Sună fain.

Jeff a lovit aerul cu pumnul, a urlat „Da, la naiba! Știam eu!", apoi a scos o cutie mică și albă din geanta lui. Becca a văzut-o în același timp cu mine. S-a aplecat atât de repede peste masă, că și-a dărâmat sticla.

— Este...

Jeff a deschis cutia și l-am privit șocați cum scoate din ea un clopoțel cu gem. L-a mâncat cu ochii închiși, scoțând un sunet dubios, ca un geamăt.

Când a deschis ochii, s-a uitat de la unul la altul.

— Ce-i?

— Este un clopoțel cu gem, a spus Becca.

— Și?

— Ai fost la brutăria mamei, a continuat ea, uluită.

— Mama ta deține brutăria? Cât de mișto! Jenny ne-a împărțit fluturași la prânz. M-am gândit să trec pe acolo

și să profit de oferta aceea cu cannoli gratuiți. E un loc *superb*... De ce te holbezi așa la mine?

Becca rămăsese cu gura căscată, literalmente.

— Jenny a împărțit fluturași? a spus ea.

Jeff m-a privit.

— Ce se petrece?

Am ridicat din umeri. Habar nu aveam. El a scos un ghemotoc roz din buzunar și l-a netezit pe masă. Era un fluturaș de la Hart's Cupcakes. Becca l-a luat și s-a uitat la el de parcă ar fi făcut un experiment științific.

— Jenny ți-a dat asta? a repetat ea.

— Da.

Jeff m-a privit lung, și-a luat geanta și a plecat.

M-am întors spre Becca. Încă părea uluită.

— Ce se petrece?

— Nu crezi că e straniu? a spus ea. Că Jenny a împărțit fluturași?

Am ridicat din umeri.

— Poate.

— Foarte straniu.

Am readus conversația pe linia de plutire.

— Nu trebuie să vii la petrecere, dacă nu vrei.

A împăturit cu atenție fluturașul și l-a pus în buzunar.

— Nu mă deranjează, a spus, privindu-mă. Și va fi bine să ne vadă lumea împreună în alt loc decât la meciurile tale de fotbal. Face ca totul să pară mai adevărat.

Uneori, uitam că se presupunea că suntem împreună. Prietenia noastră mi se părea deja atât de firească. M-am

întins peste masă și am apucat-o de mână, pentru orice eventualitate.

— Cred că oamenii au pus botul, am spus. Coechipierii mei n-au zis nimic. Nici măcar Jeff nu se îndoiește. Revenind la Lacul Îndrăgostiților, nu credeam că vei spune da.

— Nu este genul meu obișnuit de loc, așa e, însă pare simpatic. Plus că nu voi fi singură, pentru că vei fi tu acolo, iar tu ești o companie decentă.

— *Decentă?*

— Peste medie, aș spune.

— Te anunț că sunt considerat un bun de lux pe holurile astea, Hart.

— Atunci, ce noroc pe capul meu că sunt iubita ta! Acum, spune-mi, și-a coborât ea vocea și s-a aplecat peste masă, ai dus vreodată o fată acolo?

M-am aplecat și eu, până când nasurile noastre aproape s-au atins.

— Nu. Tu ești prima.

Becca

LACUL ÎNDRĂGOSTIȚILOR ERA SCÂRBOS.

Și înghesuit. Și mirosea oribil.

Încercam să îmi amintesc cum de îi permisesem lui Brett să mă târască aici, când el m-a tras de mână. Da, ne croiam drum prin iarba acoperită de apa mâloasă, și da, încercam să îmi țin mintea ocupată cu altceva decât cu lacul/mlaștina/ce mama naibii o fi fost asta, pe care ne străduiam să îl/o străbatem. Auzeam voci și vedeam un soi de lumină, ceva mai departe. Cu siguranță nu era un foc. Era prea multă umezeală. Poate o lanternă? Ar fi fost bine – lumina toate gâzele care mi se roteau în jurul capului.

— Nu mă mai trage după tine! am mârâit, trăgând și eu de brațul lui Brett. Mă voi împiedica și mă voi îneca.

— Becca , apa nu are nici măcar treizeci de centimetri.

În fine!

Am continuat să mergem. Era întuneric. Suficient de întuneric ca luna să pară de zece ori mai strălucitoare decât de obicei. În spatele nostru mergeau oameni, și erau

câțiva și în față, care deschideau calea. Brett mă prezentase când ajunseserăm. Mă străduiam din greu să îmi amintesc numele lor, serios, dar un singur pas în iarba mâloasă m-a făcut să uit totul și să mă gândesc iar numai la Converșii mei albi, care păreau tot mai distruși.

Tot nu eram sigură ce era Lacul Îndrăgostiților. Și era prea întuneric să îmi dau seama ce aveam în jur. Tot ce știam era că Brett condusese pe un drum denivelat – mă lovisem de câteva ori de geam – până când ajunseserăm într-o poiană unde erau parcate câteva zeci de alte mașini. Părea că iarba fusese complet strivită de cauciucuri de atâtea ori, încât renunțase să se mai ridice. Dar tot nu ajunseserăm la destinație. După ce am ieșit din mașină, am fost nevoiți să mergem pe o cărare din pădure, iar viața mea a rămas în mâinile lui Brett și ale unui adolescent cu o lanternă, care ne ducea spre lac.

Să știți că nu aveam cine știe ce așteptări.

Îmi venea greu să cred că oamenii chiar veneau aici să se distreze, nemaivorbind să își scoată hainele și să facă te miri ce printre copaci. Mă tot uitam în jur și mă cutremuram. Voiam să fac un duș doar când mă gândeam la asta. În plus, mlaștina avea mirosul acela ciudat, de pește, care umple aerul după ce plouă, și peste tot zburau gâzulițe. Era prea întuneric ca să le pot vedea, și probabil era mai bine așa, dar îmi zumzăiau în urechi, iar eu îmi tot imaginam cum una îmi zbura direct în creier. Partea inferioară a picioarelor mele era plină de ciupituri de țânțar (era parțial vina mea, pentru că purtam șort). Îmi amintea de vara aceea în care familia mea

a mers cu cortul, înainte de divorț. Nu am rezistat nici măcar o noapte. După ce s-a prăbușit cortul, am împachetat totul și am plecat.

M-am uitat la telefon. Era aproape I I noaptea. Nu-mi venea să cred că noaptea nici măcar nu începuse! Puteam sta până la I, dar bănuiam că mama ar fi fost de acord să vin acasă mai târziu, dacă Brett era cel care mă aducea.

Oamenii din fața noastră au izbucnit în urale, și m-am uitat de după Brett la cărarea îngustă, care se deschidea într-o poiană. Slavă Cerului! Îmi venea deja să plâng. Nu aveam idee ce mă aștepta – poate niște pături sau un soi de construcție pe care oamenii să poată sta. În schimb, erau niște trunchiuri de copaci tăiate și rearanjate într-un pătrat, câteva șezlonguri și lanterne atârnate de crengi, ca să lumineze zona. Oamenii stăteau și beau, se sprijineau de copaci, se stropeau cu apă noroioasă și, așa cum spusese Jeff, se strecurau în pădurea care ne înconjura.

Totul era foarte... tipic vieții de liceu, deci scârbos și, totodată, ciudat de *cool*.

Brett mi-a dat drumul mâinii când și-a văzut coechipierii. Câștigaseră al doilea meci în seara aceea și petrecuse tot drumul până aici descriind totul fază cu fază, de parcă nu aș fi stat în primul rând de tribune și nu l-aș fi privit. Partea bună era că deprindeam, încet, limbajul fotbalistic (vocabularul meu se dezvoltase dincolo de „tușă").

Mai remarcasem și că părinții lui nu fuseseră la meci. Din nou. Încercasem să îl întreb ce și cum, dar el mormăise ceva despre tatăl lui, care tocmai plecase în Ohio. *Două meciuri ratate la rând*, am cugetat. Nu era deloc bine. Brett,

pe de altă parte, arăta grozav. Zâmbetul de pe fața lui ar fi păcălit pe oricine. Nu i se șterse de la victoria echipei sale. Era ciudat, pentru că fusese posomorât toată săptămâna. Nu vorbise mult despre asta, dar știam că părinții lui îl supără – mai ales fiindcă rataseră și meciul acela. Dar acum? În poiană? Era Brett Wells, cel normal, pe care toată lumea îl adora. Cu un zâmbet de o sută de wați și tot tacâmul.

Așa că mă conformam. În noaptea asta eram Brett și Becca – versiunea de cuplu. Deja rezolvaserăm partea cu ținutul de mână. Chiar și tachinările funcționau. Și încă nu mă uitasem la cartea din geanta mea. Noaptea începuse binișor.

Ce bine era dacă aș fi putut găsi un loc în care să stau, ca să îmi scot picioarele din combinația aceea mizerabilă de apă/iarbă!

Mă uitam la unul dintre trunchiurile de copac. O băltoacă mă despărțea de el. Părea destul de superficială, dar era lată și se întindea până la copacii care se înșiruiau de fiecare parte a poieniței înguste. Era și lungă. Nu puteam sări peste ea. Poate dacă îmi luam avânt...

Brett a apărut lângă mine și s-a aplecat, aproape trântindu-mă pe spate. I-am strigat numele, bătând din mâini ca o moară ca să-mi țin echilibrul. S-a răsucit și m-a prins. Reflexe de fotbalist! Zâmbea – zâmbea mereu.

— Scuze, a spus, cu mâinile pe șoldurile mele. Avea părul umed și o picătură de apă îi cobora lent pe nas. Încercam să te duc în spate de cealaltă parte a băltii. S-a întors iar și s-a aplecat, lovindu-și spatele cu palma. Saltă.

A fost nevoie doar să arunc o privire tenișilor mei albi ca să decid că nu aveam nevoie să mă gândesc prea mult. I-am cuprins gâtul cu brațele și, dintr-o mișcare rapidă, Brett mi-a fixat genunchii cu mâinile și m-a ridicat în spinare. M-am simțit ca un copil în timp ce mă purta peste băltoacă, stropind în toate părțile. Brett s-a prefăcut că se clatină, moment în care aproape că l-am strâns de gât, apoi m-a lăsat încet jos, într-un loc cu iarbă uscată.

— Mă duc să-mi iau de băut. Vrei ceva? a întrebat.

Am clătinat din cap, iar el a dispărut.

Mă uitam în jur după o față cunoscută și am văzut-o pe Jenny sprijinindu-se de un copac. Am inspirat adânc și m-am apropiat de ea, atentă pe unde călcam.

— Salut! am spus, făcându-i din mână.

— Becca, a răspuns, sorbind din pahar.

— Am vrut să îți mulțumesc. A părut derutată, așa că am adăugat: Pentru că ai împărțit fluturașii de la brutăria mamei. Jeff mi-a zis că ai dat câțiva echipei de fotbal. Drăguț din partea ta.

A ridicat din umeri și s-a uitat la copaci.

— N-a fost mare lucru. Mâncarea de acolo este delicioasă, și știi cât de mult mănâncă băieții din echipă...

Nu știam. Dar îmi puteam imagina.

— În fine, am spus, mersi!

Am vrut să plec, dar m-am oprit, fiindcă îmi amintisem ce mi-a zis la brutărie.

— Nu credeam că mai suntem prietene, am izbucnit, întorcându-mă spre ea.

A părut uluită.

— Ce?

— De asta nu ți-am spus despre Brett. Nu credeam că ți-ar păsa. Sau că voiai să știi. Și nu *voiam* să îți spun, Jenny. M-ai ironizat mereu fiindcă eram singură și m-ai făcut să mă simt oribil din cauza asta. Așa că de ce aș fi vrut să îți spun așa ceva?

— Nu... nu știam că așa te făceam să te simți.

— Așa m-ai făcut să mă simt.

S-a uitat în pahar, lovind pământul cu piciorul. Era ciudat să o văd lipsită de încrederea obișnuită.

— E prea târziu să îmi cer scuze?

— Poate, am răspuns. Dar dacă vei continua să împarți fluturașii mamei, poate suntem chit.

Jenny a zâmbit.

— Poate.

A ridicat paharul în chip de toast, iar eu am mai făcut un pas în direcția corectă, îndreptându-mă spre trunchiul de copac, și m-am așezat. Brett a apărut o secundă mai târziu, m-a sărutat pe obraz și s-a așezat lângă mine. Mâna lui mi-a atins imediat genunchiul. Mi-am amintit că asta fac cuplurile. Asta se aștepta Brett să fac.

Mi-am așezat mâna peste a lui.

— Vorbeai cu Jenny? m-a întrebat, surprins. Despre ce?

M-am uitat iar la ea. Stătea singură, printre copaci. Știam cum se simțea, cum era să fii pe dinafară și să te uiți la ceilalți. Dar Jenny nu fusese niciodată o paria... Unde erau prietenii ei acum?

L-am privit pe Brett în ochi și am zâmbit.

— Discutam despre tine, am spus, și despre cum de m-am lăsat convinsă să vin în iadul ăsta. Nu pricep

tămbălăul. Deloc. E superscârbos. Tenișii mei sunt varză, iar picioarele îmi sunt pline de ciupituri de insecte.

— Ți-am zis să nu porți pantaloni scurți.

— Mi-ai zis după ce mă îmbrăcasem deja!

Umerii i s-au scuturat de râs. Brett avea un râset molipsitor. Era puternic, răsunător și cerea atenție. Cam la fel ca el.

— Îmi plac pantalonii, a continuat el. Arăți bine.

Stătea prea aproape de mine, iar eu mă întrebam cum de reușea să miroasă atât de bine chiar și în cele mai scârboase condiții. Mirosea a scorțișoară și îmi dădea o senzație de căldură. Asta m-a făcut să mă gândesc la o prăjitură cu scorțișoară pe care o făcea mama. Era favorita mea, înainte să apară în scenă clopoțeii cu gem. Apoi, m-am gândit la acel selfie pe care mi-l trimisese Brett, cu el întins pe pat, în noaptea aceea de după sala de jocuri.

Am clipit și m-am adunat. Eram deja în ape înșelătoare, literalmente, și nu aveam nevoie ca falsa noastră relație să îmi tulbure sentimentele, făcându-mă să confund realitatea cu fantezia.

Ce se întâmpla nu era real.

— Câtă vreme ai așteptat momentul? l-am întrebat.

— Trei ani, a răspuns Brett. Eu și Jeff am încercat să ne strecurăm înăuntru când eram în clasa a zecea. Am așteptat până după meci și i-am urmărit pe cei din clasa a XII-a prin pădure. Ne credeam tare deștepți și credeam că am reușit. Nici pe departe.

Jeff a apărut de nicăieri, s-a așezat în stânga mea și s-a alăturat conversației fără probleme.

— A fost de parcă puteau mirosi în ce clasă eram. Abia dacă am reușit să ne dăm jos din camioneta mea, înainte să ne alunge.

— Sunteți tare dubioși.

— Dar e Lacul Îndrăgostiților, au rostit, în același timp.

— Și ce dacă?

— Eu eram un băiat de 16 ani, care nu fusese sărutat niciodată și căuta puțină dragoste, a spus Jeff, ducându-și dramatic mâna la inimă. Unde să caut, dacă nu...

— ...aici, lângă Lacul Îndrăgostiților? am încheiat eu fraza. Am priceput. M-am întors spre Brett. Dar tu? Și tu căutai iubirea?

Brett ne-a ridicat mâinile unite.

— Nu o mai caut.

Jeff a scos un sunet care imita voma și s-a ridicat, declarând că se ducea să își ia de băut.

— Ca să știi, a șoptit Brett, din nou prea aproape, eu nu eram un băiat de 16 ani nesărutat.

— Să știe toată lumea, am strigat, că Brett Wells *nu* era un băiat de 16 ani care nu fusese sărutat!

Brett a râs și mi-a acoperit gura cu palma. Când mi-a dat drumul, am spus:

— Dacă Jeff e cel mai bun prieten al tău, de ce nu știe adevărul despre noi?

— Nu vorbim despre asemenea lucruri.

— Așa e. Băieții vorbesc doar despre mașini și despre fotbal și despre alte lucruri „bărbătești". Am uitat.

— Nu la asta m-am referit. Crede-mă că e mai bine să nu îi spunem lui Jeff.

— De ce?

Brett mi-a făcut semn, apoi a spus „Privește și învață" și l-a chemat pe Jeff înapoi. L-am privit alergând prin apă, stropind un grup de fete care au țipat în gura mare și așezându-se iar lângă Brett.

— Ce este?

— Băăăi, a zis Brett, cu un glas care parcă nu îi aparținea, ai văzut cine s-a dus între copacii ăia împreună?

Ochii lui Jeff s-au bulbucat.

— Nu. Cine?

— Tallani și Ryan. Brett a făcut un semn spre stânga. Tocmai au trecut pe aici. Am văzut totul.

— Nu cred! Parcă erau despărțiți!

Brett m-a privit și mi-a făcut cu ochiul. I-a spus lui Jeff:

— Se pare că nu.

Jeff, pe cale să explodeze, a fugit, stropind din nou același grup de fete, care au țipat și mai tare.

— Ce-a fost asta? am întrebat.

— Lasă-l câteva minute.

Am stat și am așteptat. La început nu a fost nimic. Oamenii umblau de colo-colo, văzându-și de treabă. Apoi, am simțit o schimbare. Mi s-a părut extraordinar cum circulau șoaptele. Încet, am început să-mi dau seama exact ce făcuse Brett. Un tip s-a apropiat de noi. Avea capul ras, purta un tricoul alb și l-a atins pe Brett pe umăr.

— Ai auzit despre Tallani și Ryan? a întrebat, ridicând din sprâncene. Așa se explică de ce a ratat atât de multe antrenamente.

Eram uluită.

Jeff nu era de încredere.

Brett s-a întors spre mine, scuturându-și scame imaginare de pe umăr.

— Vezi de ce nu i-am spus lui Jeff?

Fusese o demonstrație bună. Dar avea o hibă.

— Îți dai seama că tocmai ai răspândit un zvon complet neadevărat despre două persoane, nu?

Brett a vrut să spună ceva. Apoi a închis gura.

— Păi...

A închis iar gura. S-a încruntat. Și-a mușcat buzele, încuviințând.

— Probabil nu ar fi trebuit să fac asta.

— Bingo.

— Încercam să fac lucrurile mai interesante. Nu pari prea impresionată de Lacul Îndrăgostiților.

— Deloc.

— Ce trebuie să se întâmple ca să fii tu impresionată, Becca? Să îți arăt o bibliotecă? O librărie?

I-am lovit genunchiul cu al meu.

— Să știi că sunt o persoană multidimensională, Brett. Nu fac doar să citesc și să învăț la mate.

— Serios? a întrebat, cu un zâmbet tot mai larg.

Felul în care mă privea mă agita.

— Da.

Vocea îmi tremura. *Termină!*

— Atunci, de ce nu îmi arăți una dintre dimensiunile astea?

Am vrut să îl surprind, să îi arăt lui Brett că nu eram doar o fată care stătea cu nasul în cărți toată ziua. Fără să mă gândesc, și cu siguranță fără să fac o listă pro și contra, m-am aplecat și l-am sărutat. S-a întâmplat repede. Poate într-o secundă sau două. Abia dacă ni s-au atins buzele. Dar nu s-a comparat cu sărutul acela de pe hol, când eram doar niște străini. Acum, inima a început să îmi bată foarte repede, iar degetele mele au căpătat voință proprie, dorindu-și să îi cuprindă fața și să îl tragă mai aproape. Dar nu am făcut nimic din toate astea.

Mi-am amintit că era totul fals și m-am retras.

Mi-am amintit că sentimentele, mai ales cele stranii, cele care se agitau acum înăuntrul meu, erau periculoase. Așa că le-am înăbușit, am închis toate ferestrele și le-am lăsat pe dinafară. Am închis lacătul inimii mele cu cheia și am înghițit-o. Nimeni nu intra. Nimic nu ieșea.

Am deschis ochii. Fața lui era atât de aproape! Vedeam locul în care albastrul ochilor lui era înghițit de pupilă. Și părea uluit. Ușor impresionat. Am remarcat că bluza lui cu mânecă lungă, bleumarin, îi făcea ochii și mai albaștri. Chiar și în lumina lunii, erau atât de *albaștri*! Doamne, ce mi se întâmpla? Lângă Lacul Îndrăgostiților plutea ceva în aer, pentru că inima mea tocmai preluase controlul asupra creierului.

Este fals, mi-am spus. Era mai sigur așa.

— De ce ai făcut asta? m-a întrebat Brett.

— De ochii lumii, am răspuns, calmă, nonșalantă.

Atunci, a zâmbit iar. Eram din nou în regulă.

Cuplul care se afla în fața noastră s-a ridicat și a dispărut între copaci. Brett mi-a făcut semn, a ridicat din sprâncene

și a scos niște zgomote stranii. Era stupid, dar am râs oricum. Apoi mi-am dat seama că, în afară de meciurile lui de fotbal, era prima dată când făceam ceva normal – „ca o liceană". Nu mai fusesem niciodată la o petrecere. Și totul i se datora lui Brett. Îmi arăta parcă, treptat, că școala nu însemna doar să stai într-o clasă și să iei notițe. Până atunci, fusese tot ce îmi doream. Dar acum mă întrebam ce ratasem în toți anii ăștia.

Brett s-a ridicat brusc și a zis:

— Haide. Ar trebui să plecăm înainte să ajungă zvonul la Tallani sau la Ryan.

S-a aplecat iar și i-am sărit în spate. Am început să avansăm prin iarba care mustea. În noaptea asta ne priveau oameni și era prima dată când simțeam cu adevărat că eram un cuplu. Să ne ținem de mână pe holuri era una. Dar acum chiar *simțeam* că suntem împreună, și chiar dacă era fals, tot era plăcut.

Cred că Brett mai fusese acolo, pentru că picioarele lui știau exact încotro să se îndrepte, până s-a oprit în fața lacului. Am inspirat adânc. Uau! Era superb. Aproape compensa drumul oribil. De aici vedeam unde se întâlneau la mijloc cele două lacuri. Între ele era o fâșie de pământ. Păreau două jumătăți ale unei inimi care nu se puteau întâlni. Luna se afla direct deasupra lacului și făcea un petic de apă să strălucească argintiu.

Am vrut să sar din spatele lui Brett, dar m-a prins mai strâns de picioare.

— Brett? am șoptit, de parcă dacă aș fi vorbit prea tare aș fi distrus liniștea.

— Da?

— La ce te gândești?

— La clopoței cu gem, a răspuns.

L-am lovit cu piciorul în coapsă.

— Fii serios.

— Sunt. Nu ți se pare că luna seamănă cu ei?

Atunci am început să râd din toată inima, pentru că semăna, într-adevăr.

Mâinile lui Brett mi s-au strâns în jurul genunchilor, și am sărit din spatele lui. Pământul era mai solid în preajma acestei părți a lacului. Abia dacă auzeam gălăgia creată de oamenii de la petrecere.

— Acum înțeleg, am spus. Este atât de frumos!

— Te face să îți dorești să te strecori printre copaci, nu?

Am pufnit.

— Nici chiar așa.

Brett m-a lovit cu umărul.

L-am lovit și eu.

— Uneori, a continuat el, uit că există asemenea locuri în Crestmont. Sunt atât de concentrat să plec după liceu, încât îmi scapă că există și motive să rămân.

— Ce vrei să faci după ce terminăm liceul? am întrebat, pentru că mi-am dat seama că nu știam.

Brett privea apa.

— Nu știu. Să joc fotbal? Aștept să văd ce facultăți sunt interesate. Sper să mă mut într-un oraș mare, de exemplu în Atlanta. Vreau să fiu într-un loc cu mai mult de câteva mii de locuitori.

— Și familia ta?

— Cred că părinții mei își doresc asta pentru mine mai mult decât mi-o doresc eu.

Da. Uitasem de visul fotbalistic al tatălui său.

— Tu ce vrei să faci?

S-a uitat la mine. Eu mă mutam de pe un picior pe altul, fără să știu ce fac.

— Mi-e greu să mă gândesc la facultate. Nu cred că mama are bani să plătească taxele.

— Dar ești deșteaptă, a spus Brett, și poți lua bursă.

— Poate că da, poate că nu. S-ar putea să rămân aici, să ajut la brutărie o vreme și să economisesc niște bani. Facultatea poate să aștepte.

— Mda. Uneori mi-aș dori să poată aștepta și viitorul.

Am rămas tăcuți. Auzeam țârâit de greieri și apa lovindu-se ușor de mal. Era mult mai bine aici decât în poiană. Apoi, ceva a foșnit între copaci, iar eu m-am agățat de brațul lui Brett.

— Ai auzit? am șoptit.

Brett și-a scos telefonul, a aprins lanterna și a îndreptat-o în direcția de unde veneau zgomotele.

— Hei! a strigat el.

S-a auzit din nou același zgomot. Nu era tocmai un foșnet, ci mai degrabă un...

Geamăt.

Lumina a dezvăluit un cuplu care se ascundea între copaci. Fata a strigat, acoperindu-și pieptul. Mi-am ferit privirea, simțindu-i stânjeneala. Brett s-a foit cu lanterna, vârându-mi-o în ochi în timp ce încerca să o oprească.

— Scuze! a strigat, dând înapoi. Plecăm acum. Puteți continua.

Am alergat prin pădure, râzând atât de tare, că a trebuit să ne oprim să ne revenim.

TREBUIA SĂ MĂ ÎNTORC ÎNTR-O ORĂ, dar Brett nu avea nicio intenție să permită nopții să se termine cu noi surprinzând doi colegi în acțiune. Așa că am sărit în mașina lui și am mers două orașe mai încolo – pare departe, însă ne-a luat doar 15 minute. De ce două orașe? Pentru că Brett avea chef de fast-food. Se părea că singurul meniu „respectabil" cu burger, cartofi prăjiți și shake din toată Georgia se afla la Paul's Diner.

Nu exista Paul's Diner în Crestmont.

După ce comanda noastră a fost gata, ne-am așezat în mașina lui Brett, cu geamurile lăsate, mestecând junk-food la miezul nopții. L-am văzut dând gata un burger, o porție mare de cartofi prăjiți și un milkshake de ciocolată. Mi s-a părut atât impresionant, cât și grețos. Acum fura cartofii *mei* și îi înmuia în shake-ul *meu* de căpșune, și mi se părea enervant, deși nici nu îmi displăcea. Noaptea era plăcută, așa că mă lăsam în voia ei.

— De unde cunoști locul ăsta? am întrebat, sorbind din shake.

Învățam multe despre Georgia în noaptea asta. Și câteva lucruri noi despre Brett.

A arătat spre drum.

— Câțiva kilometri mai încolo este un parc, o întindere imensă de iarbă, cu terenuri de fotbal. Tata și cu mine veneam aici când eram copil, în weekenduri. Era înainte să fie promovat, când era acasă mai mereu.

Exersam cu o minge câteva ore, apoi conduceam până aici pentru prânz. Era ca o tradiție.

— Tata obișnuia să mă scoată în oraș la înghețată, după ore, am zis eu. Era tradiția noastră.

Brett a înmuiat un cartof prăjit în shake-ul meu și mi l-a întins.

— Atunci, asta e tradiția noastră? a întrebat. Să mâncăm fast-food la miezul nopții, în mașina mea?

Am deschis gura. A vârât cartoful.

— Sunt complet în regulă cu asta.

— Și eu.

— De ce călătorește tatăl tău atât de mult?

Știam că familia lui avea bani, dar nu știam de ce.

— Ai văzut noul hotel care se construiește lângă șoseaua interstatală?

Da, îl văzusem. Era chiar la intrarea în Crestmont, la câțiva kilometri după semnul de bun-venit. Urma să fie inaugurat cu surle și trâmbițe, la finalul lunii.

— Există multe în țară, dar e primul care se construiește aici. Tata lucrează pentru ei. Este directorul financiar și se ocupă de tot ce ține de bani. Așa că zboară prin țară și se cazează în diverse locuri, unde se asigură că totul merge bine – cred.

— Și mama ta?

— Ea nu lucrează.

M-am întrebat cum o fi fost să ai suficienți bani să te simți în siguranță. Să nu îți faci griji pentru taxe, pentru împrumuturi studențești, pentru cât urmează să coste manualele. Să poți merge la orice școală dorești.

— Mama a lucrat mereu. Cândva, a fost asistentă, am spus. Când a deschis brutăria, era îngrijorată. Nu mergea prea bine, avea doar câțiva clienți pe zi. Investise atâția bani și nu știa ce să facă dacă nu o scotea la capăt. Câteva luni mai târziu, a început să meargă bine. Oamenii vorbeau despre brutărie în oraș și primeam comenzi mari. Atunci a fost nevoie de mine acolo. Nu cred că mama se așteptase ca brutăria să devină atât de populară. Angajase doar trei persoane.

— Mă bucur că i-a mers bine, a spus Brett. Nu știu ce m-aș face fără clopoțeii cu gem.

— Nici eu, i-am zâmbit.

— Știi ce ar face momentul ăsta și mai fain?

— Clopoțeii?

— Și asta, însă eu mă gândeam la încă un burger. Mă întorc.

Cum de îi era încă foame? Și cum de era într-o formă atât de bună? Probabil că avea un set secret de exerciții, bașca antrenamentul intens pentru fotbal.

Îl priveam pe Brett, care se căuta prin buzunare, probabil după portofel, când o mașină a tras în fața noastră. Mă așteptam să fie alți adolescenți care pofteau la prăjeli, așa ca noi. Dar era un cuplu mai în vârstă, mână în mână, și, uau, mașina părea scumpă. Prea scumpă pentru orașul ăsta. Cred că Brett îi remarcase și el, pentru că îi privea. Credeam că le admira mașina, pentru că rămăsese încremenit în loc. Avea o mână încă lipită de clanță. Oare toți băieții aveau o chestie pentru mașinile mișto?

Apoi i-am privit fața. Avea gura căscată și arăta de parcă fusese lovit în abdomen.

A sărit înapoi înăuntru, mormăind că trebuia să plecăm, și a pornit în trombă. Abia dacă am apucat să îmi pun centura și m-am izbit de portieră, când a cotit pe drum.

— Ușurel! am strigat, strângând paharul între coapse, să nu se verse. Brett!

Conducea atât de repede! L-am privit și mi s-a părut că se afla într-o altă lume. Avea ochii ațintiți la drum. Mâinile îi strângeau cu furie volanul. Buzele i se mișcau. Vorbea singur? Arăta de parcă îi venea fie să plângă, fie să lovească ceva.

— Brett, mă sperii. Încetinește. Mormăia atât de încet, că am închis radioul ca să-l aud. Ce e?

— Trebuie să plec de aici, spunea.

— Brett. M-am întins spre el și i-am atins brațul cu mâna. Trage pe dreapta.

— Nu știu ce caută aici.

— Cine? Despre ce vorbești?

Am văzut indicatorul vitezometrului urcând tot mai mult. Și mai mult. Până când s-a apropiat de o sută șaizeci. Urma să ne izbim de ceva și să murim, iar când poliția îmi descoperea cadavrul, avea să mustească de milkshake de căpșune.

— Brett. Mi-am pus mâna peste a lui, pe volan. Trebuie să conduci mai încet.

Brett a clipit, a clătinat din cap, apoi mi-a privit mâna. S-a uitat la mine și probabil că mi-a văzut privirea speriată,

pentru că a înjurat încet. Pe urmă a încetinit – în sfârșit. A tras apoi pe dreapta, a oprit motorul și și-a îngropat fața în palme.

Am rămas fără grai.

Am inspirat. Am expirat. Apoi iar. Și iar. Mi-am numărat, mental, părțile corpului. Mi-am mișcat degetele de la picioare, apoi pe cele de la mâini. Zece de fiecare. Mi-am spus că eram amândoi OK. Când m-am asigurat că puteam vorbi, am întrebat:

— Ce-a fost asta?

Niciun răspuns.

— Brett?

Nimic.

— Mă sperii. Îi cunoșteai pe oamenii aceia?

Era prea întuneric și nu le văzusem bine fețele, dar nu arătau ca nimeni cunoscut. Iar Crestmont era micuț – ar fi trebuit să îi recunosc.

Apoi mi-am amintit că nu mai eram în Crestmont. De unde să îi cunoască Brett?

Și-a ridicat capul de pe volan și l-a sprijinit de tetieră. Avea ochii închiși și respira mult prea accelerat. Avea un atac de panică? Trebuia să chem Salvarea? Când mi-am scos telefonul, și-a pus mâna peste a mea.

— Sunt bine, a spus, deși nu părea deloc așa.

— Ce a fost asta?

— Nu știu.

— *Cine* era? am încercat.

— Nu vreau să știu.

Avea tot mai puțin sens ce spunea.

Apoi mi-a stat inima, pentru că Brett a adăugat:

— Cred că era tata. Și o femeie care nu era mama.

Ah!

Ah!

— Dar... ai zis că tatăl tău este în Ohio.

Imediat ce am spus-o, mi-am dat seama ce prostie rostisem. Apoi, totul s-a luminat – o lumină de care amândoi voiam să ne ascundem.

— Așa credeam, a șoptit Brett.

M-am întins spre el – spre mâna lui, spre brațul lui, orice. M-am agățat cu putere. Știam cum e să simți că te înec fără să fii în apă. Era mai rău dacă nu te ajuta nimeni să revii la țărm.

L-am ținut de mână și i-am strâns-o tare.

— Ești sigur că era el? am întrebat, pentru că era întuneric, iar eu îmi doream cu disperare ca expresia aceea să părăsească fața lui Brett.

Brett nu a zis nimic. Am rămas acolo, la marginea drumului, în timp ce mașinile ne depășeau în viteză. Nu știam ce să spun. La naiba, trecusem și eu prin asta – printr-o versiune diferită, dar tot acolo era. Iar dacă fusese tatăl lui, știam că niciun cuvânt rostit de mine nu îl putea ajuta. Niciun „îmi pare rău" nu îi putea bandaja rana.

— Ai o carte? a întrebat Brett.

Ce?

— Hm. Da. Undeva pe aici.

Mi-am pus geanta în poală și am scotocit prin ea.

— Am nevoie să mă distragă ceva.

Avea sens. Mama cocea. Eu citeam. Un soi de distrageri.

— Ai sau nu? a întrebat iar, panicat.

Am scos cartea. Brett a oftat, și-a desfăcut centura și și-a dat scaunul pe spate. Și-a strâns brațele în jurul corpului și a închis ochii. Arăta extrem de diferit față de cum arătase mai devreme. Mai mic. Mai trist.

— Ești bine? am șoptit, dorind să mă întind spre el și să îl țin în brațe.

— Citește-mi, m-a îndemnat.

— Nu cred că îți va plăcea cartea asta.

Era romantică. Jenant de romantică.

— Te rog, Becca!

Am dat la pagina la care pusesem semnul și am început să citesc. Vocea mi-a sunat ciudat, la început, parcă prea ascuțită, însă apoi s-a reglat și și-a recăpătat timbrul normal.

Era ciudat să citesc cu voce tare. Eram atât de obișnuită să fiu singura ocupantă a acestei lumi fictive, încât să-l am pe Brett alături mi se părea foarte diferit. Nu în sens rău. Doar diferit. Nici măcar nu știam dacă mă asculta, pentru că părea să doarmă. Mă tot opream după fiecare paragraf, aruncând furiș câte o privire spre el.

După ce am terminat primul capitol, ni s-au întâlnit privirile. A spus:

— Continuă.

Așa că am citit mai departe.

A fost prima dată în viața mea când am ajuns acasă după ora de stingere.

Brett

NU ERA ÎN OHIO.

Era mașina lui. Costumul lui. Erau mâinile lui, care țineau mâna altei persoane.

Era tata.

Dar femeia nu era mama.

Nu avea sens, pentru că tata nu ar fi...

Nici măcar nu puteam să-mi duc gândul până la capăt. Mi se părea totul nepotrivit. Era ca un coșmar fără sfârșit.

Trebuia să fie într-o călătorie de afaceri în Ohio. La un hotel. Să participe la ședințe, să discute cu personalul și să se ocupe de aspecte financiare. Nu avea ce căuta în restaurante de fast-food, la miezul nopții, cu o femeie pe care nu o mai văzusem niciodată, și în niciun caz să o țină de mână.

Așa cum spusese și Becca, era întuneric. Și chiar dacă știam că era tata, o voce din mintea mea continua să repete Și dacă n-a fost el? M-am agățat de ea, pentru că era mai

ușor să fiu derutat decât furios. Confuzia încă mai oferea portițe de scăpare; nu era totul în alb și negru. Și exista un dram de speranță undeva, în nuanțele de cenușiu, de care acum aveam mare nevoie.

Era mai bine decât invers, adică să mă conving că fusese cu adevărat tata. Ce însemna asta? Că toate acele călătorii în interes de serviciu fuseseră doar niște minciuni? Nu era posibil. Aducea suveniruri din fiecare stat. Dar ce mai făcea cât era plecat? Când nu muncea?

Apoi, mi-am adus aminte că weekendul trecut venise de la New York și nu îmi adusese nimic. Chiar fusese la New York? Probabil că nu. Fusese aici tot timpul, nu-i așa?

Dar poate că nu era el.

Dar era.

Era chiar el.

A DOUA ZI DIMINEAȚĂ mă simțeam de parcă mi-ar fi fost trecut capul printr-un malaxor. M-a trezit un mesaj de la mama. Era la yoga, apoi ieșea la prânz. Nu avea să fie acasă câteva ore. Apoi m-a lovit o revelație, cu forța unei tornade: *mama*. Mama mea, care îl iubea pe tata. Mama, care își petrecuse cu el aproape 20 de ani din viață. Mi-am dat seama că nu era vorba doar despre mine și că asta o putea distruge și pe ea.

Am decis atunci că nu îi puteam spune ce văzusem. Nu până nu știam cu siguranță.

Aveam nevoie de răspunsuri.

Am făcut duș și am sunat-o pe Becca. A răspuns imediat, probabil încă îngrijorată pentru mine. Mi-am

amintit vocea ei, citindu-mi pe întuneric, noaptea trecută. Aveam nevoie de asta acum. De senzația de liniște. De certitudine.

— Poți veni la mine? am întrebat-o.

O jumătate de oră mai târziu, a sunat la ușă. Becca era pe verandă, abia respirând.

— Salut, a spus, întretăiat.

— Becca, ai alergat până aici?

A intrat.

— D-da. Părea urgent. Nu am avut cu ce să vin. Ești bine?

M-am uitat la ea. Avea părul lipit de frunte, era îndoită de mijloc, parcă pe cale să leșine, avea gura căscată și încerca să își recapete ritmul respirației. Fata asta tocmai străbătuse în goană orașul. Părea să aibă nevoie de o ambulanță, și totuși ei părea să îi pese doar de mine. Am îmbrățișat-o strâns, până când bărbia mea s-a sprijinit de creștetul ei. Atunci am simțit același lucru ca noaptea trecută, când îmi citise. Am simțit liniștea – de parcă mă aflam în ochiul uraganului.

— Mulțumesc! am spus.

I-am dat drumul. Și-a aranjat părul. Avea obrajii în flăcări.

— Da. Sigur. Ce s-a întâmplat?

Am condus-o în bucătărie. Se tot uita în jur. Credeam că admira casa – mama se întrecuse pe sine cu decorațiile –, dar apoi am observat că privea prin ușile deschise și încerca să vadă ce era la etaj.

— Nu e nimeni acasă, am liniștit-o.

S-a relaxat vizibil.

Ne-am așezat la masa din bucătărie. I-am adus două sticle de apă, în caz că avea nevoie.

— Am nevoie de ajutorul tău, am început, când aproape că o terminase pe prima.

— Este ceva legat de tatăl tău?

— Ai citit vreo carte polițistă? am întrebat, încuviințând.

S-a dovedit că da.

Am început cu biroul lui. M-am simțit ciudat să fiu acolo; tata avea reguli stricte. Am privit prin încăpere. Totul era ordonat. Cărțile de pe rafturi erau aranjate în ordine alfabetică. Documentele de pe birou erau așezate în teancuri bine definite. Locul era lustruit, strălucitor. Becca s-a dus direct la calculator, mormăind ceva despre istoricul cardurilor.

— Calculatorul are parolă, a spus ea, privind ecranul cu ochii mijiți. Vreo idee?

Se transformase în Nancy Drew. Îmi cam plăcea.

M-am apropiat de ea.

— Încearcă numele meu.

A tastat. Căsuța pentru parolă s-a clătinat și s-a înroșit. Eroare.

— Încearcă Willa, numele mamei.

Nimic. Am încercat zile de naștere, aniversări, numele animalelor de companie pe care le avuseseră ai mei cândva – nimic.

Eram într-un impas.

— Și acum? am întrebat.

Becca și-a frecat mâinile, sprijinindu-și bărbia de ele. Se gândea, mușcându-și buzele. Mi-am dat seama că făcea asta des când era adâncită în gânduri. Uneori, și când citea.

Mă uitam la gura ei, parcă hipnotizat, când a spus:

— Trebuie să verificăm ceva ce nu se află în calculatorul lui. Știi la ce oră a plecat ieri zborul lui? Brett?

Mi-am dres glasul.

— La zece și jumătate. A tastat pe telefon. Să văd, am spus, uitându-mă peste umărul ei.

Intrase pe site-ul aeroportului, verificând registrele de zbor pentru tot ce pleca din Atlanta, Georgia, către Columbus, Ohio. A tastat mai departe. De fiecare dată când se reîncărca ecranul, simțeam o strângere de inimă. Nu mai puteam să privesc. Am mers în cealaltă parte a camerei și m-am așezat pe canapea, cu pumnii strânși.

Aveam nevoie de o scânteie de speranță. De vești bune.

— Am găsit!

Becca a alergat la canapea și mi-a arătat ecranul. Exista un zbor din Atlanta spre Columbus care plecase ieri dimineață la zece și jumătate.

Am simțit că inima tocmai îmi fusese conectată la un defibrilator și primise un șoc. Bătea iar.

— Semn bun, a spus Becca. Poate că este în Ohio și poate că tipul pe care l-ai văzut ieri era... altcineva.

— Chiar crezi asta?

A spus că da. Însă privirea ei spunea altceva.

— Nu te prea pricepi să minți, Becca.

— Îmi pare rău. Încerc să rămân optimistă. Știi la ce hotel stă? Am putea suna să vedem dacă s-a cazat.

Era o idee bună. Tata stătea, de obicei, la United Suites, firma hotelieră pentru care lucra, dar i-am scris mamei să mă asigur. Când mi-a răspuns cu numele hotelului (același), am căutat numărul lor de telefon – din fericire, era doar unul în Columbus. Becca a tastat numărul.

Telefonul suna. Îmi tremurau mâinile. Loveam inconștient cu piciorul în podea.

— Bună ziua! a rostit Becca, iar eu aproape că am căzut de pe canapea. Mă întrebam dacă m-ați putea ajuta cu numele unui oaspete care s-a cazat ieri după-amiază. Este...

S-a uitat la mine, cu sprâncenele ridicate.

— Thomas, am șoptit.

— Thomas Wells, a continuat ea. Da, este tatăl meu. Nu răspunde la telefon și ne facem griji.

Becca dădea din cap la orice i-o fi spus persoana de la recepție. M-am apropiat mai mult, încercând să aud.

— Thomas. Da, W-E-L-L-S. Sigur, aștept. O secundă mai târziu, a spus: Ah, OK. Mulțumesc, oricum! La revedere!

A închis.

— Deci?

Nu îmi plăcea expresia ei.

— A spus că nu s-a făcut nicio rezervare pe numele acela.

Am simțit că podeaua se transformase în nisipuri mișcătoare și că eram tras în jos.

— Brett...

S-a întins spre mine, dar eu m-am ridicat și am plecat. Am urcat scările până în camera alor mei. Am căutat în

dulap. Am verificat toate buzunarele hainelor lui. Apoi în sertare, în noptiere. Nu am găsit nimic. Nicio chitanță de la restaurante dubioase. Niciun parfum care să nu semene cu ale mamei. Doamne! Impas după impas.

Ședeam pe podea, când am auzit ușa deschizându-se cu un scârțâit. Becca a intrat, cam stingheră. Cred că începusem să plâng, pentru că o vedeam dublu.

— Știi ceva? mi-a spus, îngenunchind pe podea, lângă mine, când părinții mei au divorțat, așa m-am simțit și eu. Am tot căutat răspunsuri, de parcă mariajul lor fusese un puzzle, iar eu trebuia doar să găsesc piesele potrivite. Am fost obsedată de situație ani de zile. M-am întrebat de ce a plecat tata și în ce moment și-a dat seama că nu ne mai dorește. A fost oare în timpul unei cine? A existat vreo ceartă despre care eu să nu știu? Încetase să o iubească pe mama? Sunt atât de multe întrebări, iar eu caut încă răspunsuri, Brett. Chiar și acum. A început să râdă. Serios, câteodată mă duc pe strada lui și mă uit la casa lui, ca ultima ciudată! Mă uit și aștept! Săptămâna trecută, chiar am *intrat* și am vorbit cu soția lui! Ce e mai rău e că nici măcar nu știu ce aștept. Stau doar acolo și sper că va veni ziua în care nu va mai trebui să aștept, în care nu mă voi mai simți așa. Uneori, e mai bine. Ca atunci când am mers la sala de jocuri și am mâncat clopoței cu gem. Sau când sunt la brutărie, cu mama și cu Cassie. În momentele acelea, mi se pare că tata a făcut parte dintr-o viață paralelă. Și sunt fericită așa, doar cu mama. Dar sunt și zile în care totul e naspa, zile în care devin parcă obsedată și analizez fiecare lucrușor, până când îmi dau seama că

e inutil. Oamenii pleacă, Brett. Nu este vina ta pentru că nu le dai motiv să rămână. E vina lor că nu găsesc motive să rămână. Înțelegi?

Nu înțelegeam. Până acum, viața mea se derulase într-o bulă perfectă. Aveam casa perfectă, cariera sportivă perfectă, familia perfectă – totul fusese perfect. Prea perfect. Acum, se fisura. Vedeam crăpături. Și mă tot gândeam la cum arătase mama la cină, când scăpase paharul cu vin. La noaptea în care o găsisem în dormitor, plângând, după ce plecase tata la New York. Sau la dimineața când el se întorsese și ea stătuse pe verandă, fără un cuvânt. M-am simțit ca ultimul idiot pentru că nu îmi dădusem seama că perfecțiunea era doar de fațadă. Era o prefăcătorie. Dacă trăgeai perdeaua, în spatele ei era un morman de gunoi.

— Tatăl meu o înșală pe mama, am șoptit – de parcă, șoptind, făceam cuvintele mai îndoielnice.

— Da, a confirmat Becca. Mâna ei a prins-o pe a mea. Așa este.

Becca

DACĂ AI DUBII, TE ÎNTORCI LA LISTA PRO și contra.

M-am adaptat repede în dormitorul lui Brett – de bună seamă unul dintre cele mai neașteptate locuri în care fusesem anul ăsta. Cu câteva săptămâni în urmă, dacă mi-ar fi spus cineva că îmi voi petrece după-amiaza de sâmbătă pe patul lui Brett Wells, i-aș fi râs în față.

După ce Brett a scos un caiet și un pix din sertarul biroului, m-am pus în mișcare. Am desenat o linie în mijlocul paginii și am scris PRO de o parte și CONTRA de cealaltă. Lista urma să decidă dacă era sau nu o idee bună să îi spună mamei lui despre aventura tatălui. Sau, și mai rău, *aventurile* lui.

Brett ședea la birou, cu capul încă în mâini. Era dureros să îl văd așa și să nu știu ce să fac să îl ajut. Tocmai eu ar fi trebuit să cunosc o formulă magică pentru a-i ușura durerea, cel puțin pe moment. Dar nu. Nu aveam nimic. *Nada.* Lumea lui se destrăma, iar singura soluție pe care o putea oferi mintea mea redusă era o listă idioată.

Dar asta era tot ce aveam. Presiunea era insuportabilă.

Mi-am lovit genunchiul cu pixul, gândind cu voce tare.

— Un argument contra poate fi că există o mică șansă să nu fi fost tatăl tău. Brett a scos un zgomot asemănător cu un pufnet și nu a ridicat privirea. Poate că să îi spui mamei tale va face mai mult rău decât bine. Poate că ar prefera să nu știe, în loc ca totul să se schimbe odată cu aflarea adevărului. Dacă nu știi, nu are cum să-ți dăuneze.

— Cam așa simt și eu, a mormăit Brett.

Am completat argumentele în lista CONTRA.

— Pro ar fi că nu ar trebui să ai secrete față de mama ta și că ea merită să știe adevărul. Dacă aș fi eu, aș vrea să știu.

Brett s-a ridicat.

— Becca, povestea asta e ridicolă. Chiar folosim o listă ca să ne dăm seama dacă să-i frângem sau nu inima mamei?

Am strâns caietul ceva mai tare.

— Pe mine mă ajută să iau decizii.

— Nu și pe mine, a spus și a ieșit brusc din cameră.

Uram să simt că nu exista nimic pe care să îl spun sau să îl fac și să-l ajute. Dar trebuia să existe *ceva*. Nu ne aflam într-o carte, în care viitorul era deja plănuit. Aveam încă șansa de a schimba povestea lui Brett. Ce să fac?

Aveam o idee. Era acolo, ascunsă în firidele minții mele. Mă tot gândeam la noaptea trecută, când Brett spusese că dorea să fie distras, pentru că asta l-ar fi ajutat să

asimileze ce i se întâmpla. Iar eu aveam modul perfect de distragere, însă era personal. Foarte personal. Era unul dintre lucrurile pe care le scrisesem în lista pro-contra pentru relația cu Brett – era argumentul contra care mă speria cel mai mult.

Trebuia să văd imaginea de ansamblu. Brett trecea printr-o fază complicată și știam perfect cum era când ți se întorcea lumea pe dos. Și îmi doream să fi lăsat pe cineva să mă ajute să depășesc momentul, în loc să pun capac emoțiilor. Poate m-aș fi simțit mai bine acum, mai ancorată în prezent, în loc să rămân blocată în trecut. Se întâmplase acum cinci ani. Nu mă puteam întoarce să îmi rescriu propria poveste. Dar povestea lui Brett se întâmpla chiar acum. Dacă aveam o ocazie cât de mică să îl ajut, chiar și pentru o noapte, nu merita?

Am tăiat lista, am pus caietul pe birou și l-am urmat pe Brett la parter. L-am găsit pe canapea, fixând tavanul cu privirea.

— Hei, am spus, așezându-mă lângă el.

Nu zâmbise deloc, toată ziua.

Brett mi-a atins degetele cu ale lui.

— Îmi pare rău că m-am enervat, s-a scuzat el. Sunt multe lucruri de procesat. Tot ce credeam despre viața mea, despre părinții mei, despre căsătoria lor – a fost minciună. Vreau să îl sun pe tata chiar acum și să îl întreb. Vreau răspunsuri. Dar ideea de a le primi mă sperie, Becca. Ce să fac?

Mă privea cu ochii înroșiți. Mi-am dat seama că fugise din dormitorul lui ca să plângă.

— De fapt, am spus, nu trebuie să faci nimic acum. Știu că pare o decizie de viață și de moarte, însă problema va exista și mâine, Brett. Poți lua atunci o decizie. În seara asta ar trebui să vii la noi, la cină.

M-am oprit. Am obligat cuvintele să iasă.

— Cu mine și cu mama.

— Credeam că nu vrei ca mama ta să știe despre noi.

— Nu vreau. Chiar nu vreau. Dar ai nevoie de o schimbare de peisaj. Să fii aici, în casa asta, nu te ajută.

— Ai face asta pentru mine? m-a întrebat.

M-a întristat că părea atât de surprins.

— Firește.

Cât de rău putea să meargă un al doilea fiasco legat de Brett?

Brett și-a lipit capul de al meu, expirând lung.

— Ești cea mai bună iubită pe care n-am avut-o, Becca Hart.

ERA PUȚIN SPUS că povestea asta cu cina îmi crea o stare de agitație. De fapt, o luasem razna, era clar. Picioarele mele loveau podeaua liftului, și jur că se mișca mai repede ca de obicei, pentru că, dintr-odată, s-a deschis, și m-am trezit holbându-mă la ușa apartamentului.

— Amintește-ți, i-am șoptit lui Brett, să nu pomenești despre vreo prefăcătorie. Ai priceput?

Tot nu îmi dăruia zâmbetul lui în versiunea ultra, dar buzele i-au tremurat puțin. Era un început.

— Am priceput.

Cu inima în gât, am bătut la ușă.

— Nu ai cheie de la propria casă? a întrebat Brett.

Bineînțeles că aveam. Doar că eram prea agitată și uitasem. La naiba! Am scos cheia din buzunar și am reușit să o vâr în broască, dar ușa s-a deschis. Mama s-a uitat la mine, apoi la Brett, apoi iar la mine, de vreo mie de ori. Jur că totul s-a întâmplat în reluare. Fiecare clipă agonizantă a trecut lent, iar eu mi-am dat seama de momentul precis în care a conștientizat ce se întâmplă.

— Asta da surpriză, a rostit ea, dându-și părul după ureche.

— Mamă, am început, aruncându-i privirea care spunea te-rog-să-nu-mă-faci-de-râs, sunt sigură că-ți amintești de Brett. Este – *haide, Becca, scuipă tot* – iubitul meu.

A icnit. Și-a dus chiar și mâna la gură.

O singură secundă, și m-a și copleșit regretul.

— Brett! De la brutărie! Tu ești cel care a făcut-o pe Bells să scape tava cu cannoli...

— Mersi că-mi aduci aminte, mamă!

— Bineînțeles că îmi aduc aminte, dragă. Intrați!

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă Hart! a spus Brett, politicos ca de obicei.

Apoi, i-a dăruit Acel Zâmbet. Era cucerită.

Of, mamă! Crezusem că *eu* trebuie să păstrez aparențele.

— Poți să-mi spui Amy, dragă. Aș vrea ca Becca să-mi fi spus că avem un oaspete la cină, a continuat mama, aruncându-mi o privire deloc subtilă. Aș fi pregătit ceva mai special decât hamburgeri.

— Hamburgerii sunt perfecți, mamă. Oricum sunt preferații lui.

— Serios? a zis ea, făcându-ne semn să intrăm.

— Da. Brett s-a întors spre mine, cu sprâncenele ridicate. Nu credeam c-o să-ți amintești.

Am ridicat din umeri și mi-am adunat părul peste umăr, ca să-mi ascund cumva obrajii, care îmi ardeau. Din fericire, mama ne-a condus în bucătărie, iar atenția de la capacitatea mea de a-mi aminti lucruri întâmplătoare despre Brett s-a mutat la mirosul de grăsime și de carne care umplea aerul, în loc de parfumul cald de vanilie obișnuit. Mama a alergat la cuptor și a scos două tăvi.

— Așezați-vă. Mai durează un minut.

M-am așezat, în timp ce Brett s-a apropiat de mama și a închis ușa cuptorului. Cât pupincurism! Ea îl privea de parcă ar fi încercat să își dea seama de măsura pentru costumul de la nunta noastră. Speram ca Brett să nu remarce, și nici să nu vadă degetul mare pe care îl ridicase către mine, victorioasă, cât timp era el cu spatele.

Avea să fie o seară lungă.

După ce ne-am așezat cu toții, mama a părut să treacă peste șocul inițial și a spus:

— Când s-a întâmplat asta? Becca îmi tot spunea că voi doi sunteți doar prieteni.

— Cu câteva săptămâni în urmă, a răspuns Brett.

Am tușit. Foarte, foarte tare.

Brett, care își umplea farfuria cu cartofi prăjiți, mi-a aruncat o privire confuză.

— Ce vrea să spună Brett, am spus, încercând să minimizez pagubele, este că vorbim de câteva săptămâni,

ca *prieteni*, și că am început să ne întâlnim doar de curând. Așa-i, Brett?

— Da. Așa e.

Apoi și-a vârât o mână de cartofi în gură. Minunat!Așa, nu mai putea vorbi, ca să strice totul.

Din fericire, mama trăsese obloanele iubirii și nu a remarcat scăparea. Rânjea la noi ca ultima ciudată. Am fost tare recunoscătoare, pentru prima dată, că Brett mânca atât de repede. Cel puțin cina avea să se termine curând.

TURUL APARTAMENTULUI NOSTRU s-a încheiat în camera mea. Era amuzant cum ziua începuse în dormitorul lui și se încheia în al meu.

Amuzant, adică extraordinar de iritant.

Ochii lui se lipiseră de peretele acoperit de sus până jos cu rafturi de cărți. Le aranjasem după culori și eram foarte mândră de rezultat.

— Le-ai citit pe toate? m-a întrebat.

— Pe majoritatea, de mai multe ori.

M-am așezat pe mijlocul patului, cu mâinile în poală. Mă simțeam ciudat. Nu inconfortabil. Mai degrabă, gen e-prima-dată-când-am-un-băiat-în-dormitor. Fluturii reveniseră și băteau din aripi în stomacul meu.

Privirea lui Brett s-a mutat de la cărți la posterele care acopereau pereții mei galbeni. Cele mai multe erau cu trupe pe care le ascultam când eram mai mică sau cu unele dintre cărțile mele favorite care fuseseră ecranizate. Cartea mi se păruse mai bună de fiecare dată, ca să știți.

— Ai o cameră tare drăguță, a spus el, așezându-se pe marginea patului. Așa cum mă așteptam.

— Adică te așteptai la o grămadă de cărți.

— Cam da.

Brett a râs, iar eu am tresărit, ațintindu-l cu degetul.

— Ai râs!

— Așa, și?

— Nu ai râs toată ziua. Așteptam momentul.

M-a privit o clipă, încruntat, înainte să se uite la fotografia de pe noptiera mea. Era cu mama și cu mine, îmbrățișate. Vremea fusese atât de însorită atunci, încât abia dacă ni se distingeau fețele.

Brett a luat fotografia.

— De când e?

— De la petrecerea mea de 13 ani. Pe atunci, mama gătea oribil. Mi-a pregătit tortul aniversar cu sare în loc de zahăr. A fost atât de scârbos, că nu l-a mâncat nimeni. Am făcut poza chiar înainte de apus.

— A fost petrecerea ta aniversară favorită?

— Nu. A fost prima fără tata.

I-am luat rama din mână și am pus-o înapoi pe noptieră.

Brett s-a apropiat puțin, până când și-a putut sprijini spatele de căpătâiul patului.

— Ai avut dreptate cu schimbarea peisajului. Să fiu aici, cu tine și cu mama ta, a funcționat. Mă simt mai bine. Lasă celelalte lucruri în fundal, pentru scurtă vreme.

— Poți veni oricând, am spus. Știu că mamei i-ar plăcea. Dacă vrei, poți să te muți la noi. Cred că s-ar bucura să am un coleg de cameră.

A râs iar.

— Entuziasmul ei e cam exagerat, nu?

— Vrea să fiu fericită. Cred că, după divorț, s-a temut că m-a afectat ireversibil sau așa ceva. Că mă voi transforma într-un robot lipsit de emoții, care nu crede în dragoste și își va petrece restul vieții de celibatară cu vreo câteva zeci de pisici.

— Dar tu nu crezi în dragoste.

Nu. Însă parcă încep să cred.

Taci, minte proastă!

— Cred în dragoste, am spus. Doar că nu cred că merită. Când te vezi cu o persoană, fie te căsătorești cu ea, fie ai inima frântă. Sunt șanse egale. Chiar dacă te căsătorești cu ea, tot mai există încă cincizeci la sută șanse să divorțezi. Când își dau seama oamenii că au sorții mereu împotriva lor?

— Nu asta face lucrurile speciale când găsești persoana potrivită? Faptul că ați reușit să învingeți soarta potrivnică?

— Sigur, dar există multe dezavantaje când te îndrăgostești. Dar să citești, am adăugat, arătând spre raftul meu glorios, îți oferă toate lucrurile bune, fără niciun pic de suferință. Este cea mai bună alternativă.

— S-ar putea să vreau să împrumut niște cărți, dacă mariajul alor mei se duce naibii.

L-am lovit cu cotul.

— Nu spune asta, Brett. Nu știi ce se va întâmpla.

Știam, de fapt, pe baza a ce se petrecuse cu ai mei și a statisticilor. Dar speram, de dragul lui Brett. Merita asta.

— Eu am o idee destul de clară, a zis el.

Tehnica mea de a-l distrage nu funcționa.

— Știi ce? Am sărit de pe pat și mi-am luat laptopul, aruncându-i-l. Mă întorc imediat.

Am alergat la bucătărie și am luat niște înghețată cu aromă de vată de zahăr din congelator, am asigurat-o pe mama că lăsăm ușa deschisă (și-a dat ochii peste cap) și am alergat înapoi în camera mea, înainte să mai adauge ceva stânjenitor.

Brett s-a uitat la înghețată și a spus:

— Să nu-mi zici că îți place scârboșenia asta.

— Înghețata cu aromă de vată de zahăr? am exclamat, îngrozită. E preferata mea.

Mi-am dat toată silința să deschid recipientul cât mai artistic, să scot o lingură imensă și să o consum pe toată. Am și lins lingura, pentru puncte extra.

Brett părea pe cale să vomite.

— Ai clopoței cu gem? a întrebat.

— Nu.

Ignorându-i gusturile oribile la înghețată, m-am așezat pe pat și am deschis Netflix.

— Mi-am dat seama, am spus, că toată lumea crede că suntem împreună, însă noi nici măcar nu am fost la o întâlnire încă. Este inacceptabil.

— Complet inacceptabil.

— Deci, ar avea sens...

— Ar avea sens.

— ...să hotărâm că este prima noastră întâlnire oficială. Și nu mai râde de mine. Ce film vrei să vezi? am întrebat, căutând printre genuri.

— Ceva de groază, a răspuns repede.

Suspect de repede.

— Ar trebui să știi că ador filmele de groază, i-am zis. Deci, dacă te aștepți să mă agăț de tine, speriată, nu se va întâmpla.

Brett s-a bosumflat. Am ales filmul. Era despre o familie care se muta dintr-o casă bântuită în altă casă bântuită. Era un subiect unic, răvășitor.

Am mâncat toată cutia de înghețată în prima jumătate de oră. M-am înecat de câteva ori – de râs. Nu filmul era amuzant, ci Brett, care tresărea și țipa la fiecare mărunțiș. La un moment dat, și-a acoperit fața cu o pernă.

Ca să înrăutățesc lucrurile, i-am vârât o lingură de înghețată sub nas.

— Vrei?

A împins-o la o parte, prefăcându-se că vomită.

Câteva clipe mai târziu, a mormăit:

— Nu pot să cred că sunt îndrăgostit de o fată cu gusturi oribile la înghețată.

Trupul mi s-a încordat ca un arc. M-a cuprins o căldură intensă. Simțeam că inima mea încerca să se elibereze din cușca în care o încuiasem. Și, pentru o secundă infimă, m-am gândit la asta. L-am privit pe Brett. Se uita prea intens la ecran, deci pretindeam amândoi că nu spusese ce spusese. În plus, povestea noastră era falsă. Așa că doar juca un rol. Nu avea cum să fi vorbit serios...

Mi-am ascuns zâmbetul după lingură.

*

CÂND M-AM TREZIT, în dimineața următoare, Brett încă era întins pe pat, lângă mine. Probabil adormiserăm în timpul filmului. M-am ridicat repede, încremenind când am auzit bufnetul laptopului pe podea. Apoi am văzut farfuria de la piciorul patului, cu clopoței cu gem pe ea. Dedesubt erau două bucăți de hârtie. Pe una scria *Becca* și pe cealaltă, *Brett*. Era scrisul de mână al mamei.

Brett

PRIMA CĂLĂTORIE DE AFACERI A TATEI avusese loc anul trecut. Fusese din nou promovat la muncă și ne scosese la cină în orașul vecin, ca să sărbătorim. Restaurantul italian era foarte pretențios. Pe masă ne așteptau sticle de vin, iar lumina era foarte intimă. Chiar și meniul însuși mi s-a părut scump. Totul costa pe puțin treizeci de dolari și scria doar în italiană. Mama zâmbea continuu. Eram bucuros pentru că și ei erau bucuroși și pentru că eram împreună.

Pe parcursul cinei, tata ne dăduse marea veste. Spusese că promovarea era însoțită de mai multă răspundere. Că trebuia să călătorească prin țară ca să își dea cu părerea despre cum funcționau diverse hoteluri. Că firma se baza pe el și că trebuia să facă impresie bună. Că nu putea refuza. Mama păruse încântată. Încă un lucru de adăugat pe lista deja lungă de realizări a familiei noastre. Eu mă întristasem, pentru că nu voiam ca tata să fie plecat cu săptămânile. Nici măcar câteva zile nu-mi plăcea să plece. Dar ce era să fac, când amândoi păreau atât de fericiți? Zâmbeau larg spre mine și

așteptau o reacție. Așa că îi spusesem tatei că era în regulă, că eram bucuros și eu, că să călătorească prin țară pentru muncă mi se părea grozav. Mi-a spus că într-o zi voi călători și eu, cu fotbalul.

Mama comandase încă o sticlă de vin, iar tata o dusese în brațe acasă, la întoarcere. Plecase în prima călătorie în următorul weekend. Fusese în Buffalo, New York, unde se deschisese un nou hotel, chiar lângă granița cu Ontario, pentru cei care călătoreau între state. Tata își făcuse bagajele și erau aliniate în fața ușii de la intrare. Avea servietă și un costum nou, pe comandă. Taxiul trăsese pe alee, iar mama îl sărutase de la revedere. Îi spusese că îl iubește, iar el îi răspunsese. Păruseră serioși amândoi. Chiar așa simțeau – li se citea în ochi și în felul în care el îi ținea fața în mâini. Totul era cât se poate de real.

Tata mă bătuse pe umăr și îmi spusese să am grijă de mama cât era el plecat. Apoi plecase, urcând în taxi și îndreptându-se spre aeroport.

Primul weekend fără el fusese mai OK decât crezusem. Jeff și alți tipi din echipă veniseră la mine. Comandaserăm pizza. Ne-am uitat la înregistrări de la ultimul meci. Antrenorul voia să le studiem și să vedem unde greșiserăm și ce puteam îmbunătăți. Mama a părut și ea OK, venind constant să vadă ce mai facem. Tata era plecat, dar noi eram bine. Da, îmi era dor de el, însă îmi era greu să îmi fie cu adevărat dor când știam că se va întoarce acasă peste două zile.

Când a revenit, mi-a adus o geantă nouă pentru sală și niște chestii de la hotel, cu emblemă. Sticle de apă, brelocuri. Mama s-a arătat încântată. Le fel și eu.

Dar acum mă gândeam mereu la acele călătorii.

În ultimul an, fuseseră zeci. Iar eu încercam să îmi amintesc orice detaliu care să-mi spună când încetaseră să mai fie călătorii de afaceri. Fusese oare o zi în care mama nu se mai purtase la fel la întoarcerea lui? O călătorie înaintea căreia nu îi spusese „Te iubesc"? Eram atât de încântat de darurile pe care mi le aducea, că nici măcar nu mă gândeam să verific dacă erau într-adevăr de unde pretindea că fusese.

Numai la asta mă gândeam. Îmi doream ca trecutul să fi fost înregistrat, la fel ca meciurile mele de fotbal. Să îl pot revedea și să derulez până în clipa în care se schimbase totul.

Apoi mi-am amintit de ce îmi spusese Becca despre răspunsurile la o enigmă care nu avea rezolvare. Suna ca o corvoadă. Nu voiam să mă uit înapoi, peste cinci ani, și să nu știu încă adevărul.

Trebuia să știu.

Am decis să îi spun mamei.

Aveam bănuiala că știa deja. Dacă mă gândeam la ultimele săptămâni, văzusem semnele. Plângea. Părea tristă și tăcută. Vărsase vinul în timpul cinei. Avea conversații în șoaptă cu tata, în spatele ușilor închise. Toate indiciile acelea mărunte la care nu mă obosisem să fiu atent înainte erau dintr-odată prezente și imposibil de ignorat.

Speram ca mama să nu știe, pentru că, dacă știuse despre minciunile tatei în tot acel timp și hotărâse să le țină doar pentru ea, nu eram sigur cum aș fi reacționat.

Dar dacă știuse mereu și trecea singură prin toate astea?

M-ar fi făcut să mă simt și mai rău.

O altă parte din mine spera că mama va avea răspunsuri. Că, atunci când îi voi spune că l-am văzut pe tata cu altă femeie, va avea o explicație perfectă pentru tot și că viața mea va reveni la normal, la rutina meciurilor de fotbal și a relațiilor false. Că poate era o veche prietenă. Poate era mama, care purta perucă. Nu că avea vreun sens, dar era mult mai ușor să mă gândesc la asta decât la alternativă.

Am luat decizia de a-i spune când conduceam spre casă, în dimineața următoare nopții petrecute acasă la Becca. Să îmi petrec noaptea cu ea și cu mama ei schimbase ceva în mintea mea. Mă liniștise, spunându-mi că, indiferent care era adevărul, exista o șansă ca familia mea să fie OK, așa cum era familia ei. M-a făcut să-mi dau seama că nu treceam singur prin asta. O aveam pe mama, așa cum Becca o avea pe mama ei.

O aveam și pe Becca.

Mai era și tăcerea care se lăsase între noi după ceea ce spusesem noaptea trecută, cum că aș fi fost îndrăgostit de ea. Nu eram sigur de ce o spusesem tare sau ce mă făcuse să o spun. Dar cuvintele ieșiseră oricum și păruseră potrivite. Începeam să țin la ea. Cum altfel, după tot ce făcuse pentru mine? După ce-mi fusese alături în toată povestea asta? Relația noastră trebuia să fie prefăcută. Aveam un contract explicit, care începea și se încheia la școală. Dar ea îmi oferise mai mult: îmi oferise weekenduri și seri din săptămână. Mă primise în casa ei. Alergase pe bune până la mine acasă pentru că aveam nevoie de ea. Iar cina cu mama ei... felul în care se gândise mai întâi la mine? Cum să nu îmi placă, dacă era atât de altruistă?

Dar știam care era poziția Beccăi față de iubire și relații. Tocmai de aceea acceptase o relație falsă. Nu știam ce să fac, cum să mă port fără să forțez limita cu ea, fără să o sperii. Pășeam pe gheață subțire în tot ceea ce avea legătură cu viața mea. Iar cu viitorul părinților mei atârnând de un fir de ață în fața mea, ar fi fost prea egoist să încerc să-mi înțeleg acum sentimentele pentru Becca.

Am tras pe alee și m-am încordat. Tata era acasă; i-am văzut mașina parcată. Mi s-a părut atât de ciudat să am emoții acum! Când venea tata înapoi era, de obicei, punctul culminant al săptămânii, și iată-mă acum ascunzându-mă în mașină, pentru că îmi era prea teamă să intru în propria casă și să înfrunt adevărul.

Era incredibil cum mi se schimbase viața după o simplă oprire la fast-food!

Am intrat.

— Mamă? am strigat, privind îngrijorat în jur.

— Aici, sus! a răspuns ea de la etaj.

I-am urmat vocea și am ajuns în dormitorul lor, unde mama stătea în fața unei oglinzi și proba o rochie. Un bărbat trăgea de material în jurul șoldurilor ei, cu un centimetru atârnându-i din colțul gurii.

— Prea strâmtă? a întrebat el.

L-am privit înfigând un bold în rochie.

— Nu, e minunat. O putem scurta puțin? Nu vreau să se târască pe jos. Ah, bună, dragul meu! L-ai văzut pe tatăl tău când ai intrat? E pe undeva pe jos.

— Nu. Ce se întâmplă aici?

— El este Carlos. Mă ajută cu rochia pentru marea deschidere a hotelului din weekend.

— E weekendul *ăsta*?

— Da, Brett. Nu ai văzut mesajul tatălui tău? Te-am sunat toată dimineața. Unde ai fost ieri noapte? Înainte să pot răspunde, a continuat: Hotelul se deschide în weekend și dau o petrecere. Tatăl tău și cu mine vom fi prezenți, firește, și ne vei însoți și tu. Du-te să-ți probezi costumul. Dacă ai nevoie de unul nou, Carlos trebuie să înceapă repede.

Nu m-am mișcat. Simțeam că sunt aspirat într-o altă dimensiune.

— Brett? Costumul.

Se uitau amândoi la mine de parcă eram nebun.

— Pot să discut o clipă cu tine, mamă? Între patru ochi?

— După ce probezi costumul.

Ușor nedumerit, m-am dus în camera mea să mă îmbrac cu nenorocitul de costum. Tot ascultam să îl surprind pe tata cum urcă la etaj, dar tentativa îmi era zădărnicită de glasul mamei, care îmi urla numele la fiecare două secunde: „Brett! Grăbește-te!"

— Vin!

Mi se părea complet lipsit de sens să vorbim despre costume, hoteluri, petreceri și rochii, când exista un secret imens, care amenința să îmi scape de pe buze din clipă în clipă.

Când m-a văzut mama, și-a dus palmele la gură.

— Ah, Brett. Ești atât de chipeș! Nu-i așa că e chipeș? Hai să te văd.

Am rămas țeapăn cât s-au foit ei în jurul meu, trăgând și împingând.

— Mamă? Unde e tata?

— Thomas! a strigat ea, trăgând de materialul de la încheietură. Poate e în pivniță. Ai o cravată pentru ăsta? Poți împrumuta una de la tatăl tău.

Suna atât de aiurea!

— Mamă, am spus, de data asta mai ferm. Putem vorbi o secundă?

Simțind că era ceva în neregulă, s-a oprit. Ochii ei s-au ridicat spre ai mei și i-a făcut semn lui Carlos să ne lase un minut singuri.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea, când am rămas doar noi.

Și acum? De unde să încep? Cum deschizi un asemenea subiect?

— Îți amintești când a plecat tata la New York, acum câteva săptămâni? am întrebat-o. Mama a încuviințat, așezându-se pe pat. Am intrat în camera ta și dormeai. Plânseseși, mamă. Erau șervețele peste tot. Ea se uita la mine, fără un cuvânt. De ce ai fost atât de tristă?

A trecut o clipă parcă nesfârșită.

— Știi că e dificil pentru mine când pleacă tatăl tău.

Părea un răspuns desprins dintr-o carte. *Cum să pretinzi că e totul în regulă.*

— Pentru că ți-e dor de el? am insistat.

— Firește că îmi e, când e plecat.

— Dar când a venit acasă nu ai fost fericită

Mama s-a încordat și a coborât privirea. Apoi, a atins patul, lângă ea, și m-am așezat. Ea mi-a luat mâinile într-ale ei; erau reci. M-am uitat lung la verigheta de pe degetul ei.

Am încercat să îmi amintesc ultima dată când vorbiserăm așa și nu am reușit. Vorbeam mereu cu tata despre fotbal și despre facultate, iar mama doar asculta și zâmbea. Aceea era dinamica. Acum, nu puteam nici măcar să îi citesc pe chip dacă era ceva în neregulă, pentru că nu știam cum.

— Cred că mă preocupa altceva, Brett. Mă bucur mereu când tatăl tău se întoarce acasă. Știi bine.

— Dar nu erai bucuroasă. Ai stat și te-ai uitat. Nu ai coborât pe alee, să îl întâmpini. În seara aceea, la cină, ai vărsat vinul. Ai început să plângi, îți amintești? Apoi ai urcat în camera ta și tata a venit după tine. V-am auzit vorbind...

Mâna ei a strâns-o pe a mea. Verigheta mi-a tăiat degetul.

— Ne-ai auzit?

— Nu. Ușa era închisă. Despre ce vorbeați?

— Tatăl tău și cu mine vorbim despre multe lucruri. Despre multe dintre ele nu e nevoie să îți faci tu griji. Cred că aveam o seară dificilă. Atât. A zâmbit. Nu trebuie să îți faci nicio grijă. Tatăl tău este acasă, iar hotelul se deschide în weekend. Asta e foarte bine, Brett. Trăim vremuri bune. Nu te îngrijora pentru mine sau pentru tatăl tău. Totul este OK.

Nu era de mirare că mă prefăceam de minune că eram iubitul Beccăi. Talentul actoricesc părea să fie moștenire genetică.

Mă simțeam și mai pierdut decât atunci când intrasem. Nu aveam niciun răspuns. Cel puțin, nu deocamdată.

Poate ar fi trebuit să mă simt ușurat că viața mea avea să rămână la fel în următoarele câteva săptămâni. Dar nu mi se mai părea suficient. Îndoiala avea să existe mereu undeva, în mintea mea, până când cineva îmi dădea un motiv să nu îi mai dau curs.

— Mamă, am insistat, dacă s-ar întâmpla ceva cu tine și cu tata, mi-ai spune, nu?

— Suntem bine, Brett.

— Dar mi-ai spune?

A oftat.

— Desigur.

— Și ai vrea să îți spun și eu?

— Adică?

— Dacă aș crede că e ceva suspect cu tata... ai vrea să știi?

I-am citit-o în ochi. Mama era întotdeauna blândă și vorbea frumos. Nu se înfuria, nu ridica glasul. Nu cred că țipase vreodată la mine – poate tocmai de aceea mi-a fost atât de limpede că era supărată.

— Brett.

Abia o auzeam. Se uita continuu spre ușă.

— Ai...

Ușa dormitorului s-a deschis și a intrat tata. Mama a sărit în sus, iar orice ar fi vrut să îmi spună s-a pierdut. S-a ridicat mult prea repede și i-a zâmbit. Orice urmă de furie dispăruse.

— Iată-te! Brett tocmai își proba costumul pentru deschiderea hotelului.

Părinții mei s-au întors spre mine, așteptând.

— Da... Păi, îmi vine bine.

Tata și-a lăsat bagajul lângă pat și m-a îmbrățișat. Am simțit că mă sufoc.

— Cum a fost meciul? a întrebat.

— Am câștigat.

— Și prietena ta?

Mi-a luat o clipă să îmi amintesc că știa despre Becca. Mama însă nu știa.

— Ce-i cu ea?

— Presupun că vine și ea în weekend, a spus el, despachetându-și hainele.

Erau așezate frumos în bagaj. Îmi aminteau de documentele de pe biroul lui. De cum se furișa și cum mințea.

— Mama ta și cu mine vrem să o cunoaștem.

Eram sfâșiat între dorința de a o ține pe Becca departe de mizeria asta și de a o implica în mod egoist. Motivul pentru care începusem o relație falsă fusese tocmai ăsta, ca tata să creadă că mă vedeam cu o fată. Acum însă, o minciună care să îl impresioneze părea o mare greșeală. Se părea că eram amândoi niște mincinoși.

— Va fi acolo, am spus, forțându-mă să zâmbesc.

Din felul în care mi-a zâmbit tata, nu bănuia nimic.

Becca

SĂPTĂMÂNA PARCĂ A ZBURAT. BRUSC, relația mea cu Brett a început să semene, mai degrabă, cu doi detectivi amatori care încercau să soluționeze un mister la care nu se pricepeau. Dacă știam că urma să fie așa, aș fi adăugat și câteva cărți polițiste în combinația săptămânală. Poate că atunci aș fi avut mai multe indicii decât ce văzusem într-o parcare, sau o simplă bănuială.

Era luni după-amiază și noi mergeam prin oraș. Aveam un teanc de fluturași de la Hart's Cupcakes în brațe. Brett ducea banda adezivă și capsatorul. Mama fusese tare mândră să afle că reclama funcționase (mersi, Jenny!) și ne pusese să le prindem/lipim pe unde puteam. Jumătate din stâlpii orașului aveau acum câte o foaie roz lipită pe ei.

Când am rămas fără ele, am sugerat să ne recompensăm munca grea. Firește că am ajuns la sala de jocuri. Brett se juca Whac-A-Mole. Lovea atât de tare, de parcă ar fi avut o vendetă personală cu cârtițele false. Nu credeam că își dorea chiar atât de *mult* altă balenă de pluș. Se

mai plângea și de marea deschidere a hotelului din weekend, și despre un tip pe nume Carlos, care vâra bolduri în el. Aveam nevoie de un context mai elaborat.

— Nu avea nicio idee, spunea el. *Zdrang!* I-am oferit atâtea indicii, Becca, iar mama doar stătea și se uita, de parcă n-ar fi înțeles deloc ce spuneam! Alt *zdrang*. Dar știe ceva. Știu că știe. Doar că nu știu *ce* știe, pentru că nu îmi spune că știe. Cum să îi spun că știu ce știe?

Am clipit.

— Poftim?

Alt *zdrang*. Jocul s-a încheiat, iar Brett a smuls biletele, vârându-le în buzunar. Câteva au căzut pe podea, iar eu le-am ridicat repede. N-o fi vrut el altă balenă de pluș, însă eu sigur voiam altă pungă cu viermișori de gumă acrișori. Sau alt inel.

— Mama știe ceva, a repetat el, îndreptându-se spre masa de hochei pe aer. Doar că nu știu ce.

A pus un jeton și a lăsat să cadă pucul. Am ridicat crosa roșie și am făcut-o să alunece.

— De ce nu ne învață la școală despre asta? Cum să descoperim secretele părinților care cred că suntem prea mici ca să aflăm adevărul?

— Te gândești la o școală pentru spioni, am zis, complet sigură.

Brett a lovit pucul. A intrat direct în poarta mea. La naiba!

— Cum mă vor ajuta cunoștințele despre atomi și molecule să îmi împiedic familia să se destrame?

— Teoretic, acela este scopul atomilor. Construiesc, țin totul laolaltă.

Am ridicat privirea. Se uita ciudat la mine. M-am folosit de ocazie să îi vâr un puc în poartă.

— Ce? Sunt la cursul avansat de biologie.

Brett a pufnit. Apoi a început să chicotească. Dintr-odată, s-a îndoit de mijloc, fără să mai aibă control. A căzut pe podea, cu spatele la masă, și a râs mai departe.

Mi-am imaginat că înnebunise complet.

M-am așezat lângă el. Picioarele ni s-au lovit între ele. Mi-am amintit cum mă simțisem când spusese că era îndrăgostit de mine, cum i se deschiseseră buzele când ne sărutaserăm lângă lac. Și mi-am dorit să fiu detectiv, ca să pot rezolva misterul inimii mele și al sentimentelor care înfloreau înăuntrul meu.

— Cunoști termenul „punct culminant"? am întrebat.

— Da. Însă cred că se referă la altceva.

Mi-am notat în minte expresia respectivă.

Ignorându-l, am continuat:

— Domnișoara Copper vorbea despre asta la ora de ieri. Practic, în orice carte, există o succesiune de evenimente care construiesc un moment important. Se numește „desfășurarea acțiunii". Duce spre punctul culminant, adică momentul cel mai intens, când se întâmplă ceva nebunesc, iar cititorul rămâne șocat. Personajele se despart, se dezvăluie un secret... ceva de genul.

— Ah, Becca. Ador când vorbești ca o tocilară.

L-am lovit peste brat.

— Ideea este că, după acest punct culminant, ultima fază a cărții este deznodământul. Atunci se rezolvă toate problemele, personajele sunt din nou fericite și toată

lumea răsuflă ușurată. Ce se întâmplă acum în familia ta este punctul culminant, când totul o ia razna. Ce încerc să îți spun este să mai reziști puțin și să aștepți deznodământul. Atunci totul va fi bine. *Tu* vei fi bine.

Brett m-a luat de după umeri.

— Ești extraordinară, Becca Hart!

Am început să râd, până i-am văzut expresia gravă. Nu mă tachina, de data asta. Vorbea serios.

Au revenit fluturii.

Am ridicat din umeri, jucându-mă cu tivul bluzei.

— Ți-am spus deja să fii mai atent la engleză.

— De ce să fiu atent, când cea mai deșteaptă fată din clasă este iubita mea? Parcă aș avea un manual personal.

— Uau! Sunt atât de flatată! Numai de asta mă placi?

— Nu, a spus el. Chiar deloc.

A sărit brusc în picioare și m-a tras după el. Biletele i-au căzut din buzunare, însă nu îi păsa. M-a ținut de mâini și m-a obligat să mă uit la el. Avea privirea aceea ușor dusă. Dar zâmbea – un zâmbet de o sută de wați, ca de obicei.

— Hai cu mine la deschiderea hotelului, în weekend, a rostit el dintr-o suflare.

Credeam că era de la sine înțeles, pentru că eram iubita lui falsă.

— Sigur, am spus.

— Nu, Becca. Nu ca la o întâlnire falsă, la care ne petrecem seara prefăcându-ne și ținându-ne de mână, fiindcă așa se așteaptă lumea să facem. La o întâlnire adevărată. Eu și cu tine. Ai vrea? Ai vrea să vii cu mine?

Inima mea a căpătat aripi și s-a pregătit să-mi sară din piept.

— Păi...

— Vreau să fii și tu acolo. Cred că am nevoie de tine acolo. Pentru o seară, hai să nu mai facem lucruri pentru că trebuie. Nu putem face asta și să vedem ce se întâmplă?

Simțeam lanțurile din jurul inimii mele slăbind. Centimetru cu centimetru, se elibera. Am încercat să o încui la loc, dar nu era chiar atât de ușor să o rețin în continuare.

În fine. I-am scos lanțurile.

— Da, i-am răspuns lui Brett. Da, putem.

MAREA INAUGURARE a hotelului era mult prea strălucitoare pentru Crestmont, un orășel care mirosea nițel a canal. Petrecerea era mai potrivită pentru un film vechi de la Hollywood.

Se ținea în lobby-ul hotelului. Podelele erau de marmură, iar tocurile femeilor stârneau ecouri de-a lungul lor. Chelnerii pluteau dintr-o parte în alta, ducând pahare de șampanie și antreuri pe care nu eram foarte sigură cum să le consum. Mă simțeam ca Ariel în scena aceea din *Mica sirenă*, când folosește o furculiță pe post de pieptene. Parcă fusesem smulsă din viața Beccăi Hart și depusă într-un univers alternativ cu mâncare pretențioasă și rochii scumpe. Două lucruri despre care nu știam nimic. Dacă n-ar fi fost Brett lângă mine, zâmbind, noaptea mi s-ar fi părut doar un vis.

Să fiu sinceră, Brett făcea totul și mai de vis. De îndată ce crezusem că își atinsese întreg potențialul de atractivitate, s-a îmbrăcat în costum și m-a dat pe spate.

Părinții lui m-au surprins cel mai tare. Eram atât de adâncită în modul „detectiv", că mă așteptasem ca tatăl lui să fie secretos și să se ferească, ca antagoniștii din filme care stau pe la colțuri și urmăresc lumea. Credeam că mama lui va degaja o tristețe abia reținută, așa cum se purtase mama mea. Dar ei erau numai zâmbete largi, se țineau constant de mână și erau îmbrăcați la patru ace. Și am înțeles de ce spusese Brett că nu își putea da seama de adevăr. Din exterior, familia lui părea desprinsă dintr-un film.

— Te distrezi?

Vocea lui Brett în urechea mea m-a făcut să tresar. Și-a pus mâinile pe șoldurile mele, iar efectul a fost diferit. Știam că nu ne prefăceam și asta schimba totul.

— Locul arată incredibil, am spus.

— Nu-i așa? Parcă nici nu am mai fi în Crestmont. Sau în Georgia. Mai trebuie să îți fac și cunoștință cu ai mei, a continuat el.

Părinții lui fuseseră atât de ocupați să discute cu toți invitații, că Brett nu avusese încă șansa să mă prezinte. Deveneam tot mai agitată.

— Unde sunt?

Brett mi-a împins ușor șoldurile până când am ajuns să privesc spre cealaltă parte a sălii. Un bar fusese montat de-a lungul unui perete alcătuit din ferestre. Părea să ducă

spre o zonă din exterior. A arătat spre părinții lui, care stăteau de vorbă cu un alt cuplu.

— Vezi cuplul acela? a întrebat el. Femeia este designer de interioare. Ea s-a ocupat de tot.

— Uau! De unde sunt? Din New York?

Era imposibil ca stilul să fie inspirat de Georgia. Era prea multă strălucire și insuficient confort.

Brett a înhățat ceva ce părea a fi un mini-hotdog de pe tava unui chelner și l-a vârât în gură.

— Locuiesc aici, a răspuns el. Nu îi recunoști?

M-am uitat mai bine, încercând să îi identific sub stratul de eleganță lustruită. Mi-am adus aminte de chipurile lor.

— Sunt familia McHenry, am spus. Sunt părinții lui Jenny.

Parcă auzind, Jenny s-a îndreptat spre bar și s-a postat lângă ei.

— Să știi că nu credeam că va fi aici, până acum. Poți să îmi cunoști părinții mai târziu, a continuat el, citindu-mi gândurile. Hai să luăm o gură de aer.

Brett m-a condus prin mulțime, pe niște uși de sticlă. Acolo era o curte interioară care dădea spre piscină. Luna se ridicase pe cer și nu era pic de umezeală; noaptea perfectă. Era liniște, atât de liniște! Auzeam cât de repede îmi bătea inima.

Ne sprijineam de balustradă, privind bezna. Ochii lui Brett s-au oprit la mine, apoi i-au coborât spre degetele de la picioare.

— Îmi place rochia ta. Degetele lui mi-au atins buclele îndreptate cu placa. Și îmi place părul tău așa.

M-a luat de mână și m-a strâns la piept. Îmi place de noi așa. Fără prefăcătorie.

— Și mie.

Brett a zâmbit. Ochii i s-au încrețit la colțuri.

— Serios?

— Da. Poate că întunericul sau liniștea mi-au dezlegat limba, pentru că apoi am spus: Îmi placi, Brett. Asta nu trebuia să se întâmple. De aceea am fost de acord cu o relație falsă, pentru că era sigură. Trebuia să împiedice toate astea, ca să nu trebuiască să îmi fac probleme că îmi vei frânge inima. Iar acum suntem aici și totul este prea real, și asta mă sperie.

— Spune-mi de ce te temi, mi-a zis el.

— Relațiile nu funcționează niciodată. Uită-te la părinții mei. Am crezut mereu că sunt îndrăgostiți, că dragostea lor va dura pentru eternitate, și într-o dimineață tata s-a trezit și a decis că nu mai eram suficiente. Că viața lui nu mai era suficientă. Oamenii vorbesc mereu despre cum este să te îndrăgostești, însă nimeni nu spune ceva despre cum este să te *des*drăgostești. Iar părinții tăi... Brett a tresărit. Scuze! Las-o baltă. Nu știu. E așa cum am spus, oamenii pleacă mereu. Părinți, prieteni... nu contează. Totul este temporar și nu sunt sigură că mai pot suporta ca o altă persoană să mă părăsească.

— Atunci lasă-mă să îți arăt că pot fi eu cel care rămâne.

— Oricât de dulce ar fi, Brett, nu ai cum să știi sigur ce vei vrea la un moment dat. Relațiile sunt doar un pariu imens, iar sorții sunt mereu împotriva ta. Într-o noapte

ca asta, când port rochie pentru prima dată după mulți ani și mi se pare că suntem pe altă lume, este ușor să ne lăsăm prinși de moment. Să facem toate detaliile și mai romantice.

— Crezi că o să mă trezesc mâine dimineață și o să decid că nu am, de fapt, sentimente pentru tine? a întrebat el.

Am încuviințat.

— Imposibil, Becca. Am început să simt așa înainte de noaptea asta. Și promit că voi simți la fel și mâine, și în toate zilele de după aceea. Brett mi-a atins fruntea cu degetul. Ești prinsă în propria ta minte, te gândești prea mult și cauți fiecare hibă. Nu trebuie mereu să existe o parte negativă.

— Sunt confuză, am spus, pentru că ieri eram străini, iar astăzi, bum!, ne prefacem că suntem îndrăgostiți. Toate aceste linii între realitate și fantezie au început să devină neclare, iar eu nu îmi mai dau seama care e care.

— Doar pentru că ne-am prefăcut nu înseamnă că nu a fost real, a rostit Brett.

Poate că avea dreptate. În ziua în care ne sărutaserăm pe coridor, ceva se schimbase în mine, scoțând la iveală toate emoțiile pe care refuzasem să le simt. Ne-am prefăcut că suntem împreună, apoi am devenit prieteni în secret. Undeva, printre toate astea, între orele de la sala de jocuri și destăinuirile din mașina lui, ce era fals a devenit real, iar eu, prea ocupată să îmi ignor inima, nici nu mi-am dat seama.

Dar poate că nu mai voiam să ignor ce se întâmplă.

Poate că era cazul să descui lacătele și să deschid toate ferestrele. Poate că să mă îndrăgostesc nu însemna să fiu condamnată, iar viitorul nu putea fi stabilit în funcție de trecut. Poate că trebuia să nu îmi mai trăiesc viața prin cărți și era timpul să desprind toată banda de protecție și să văd ce se petrecea dacă îmi permiteam să simt. Sau să cad.

Și cu Brett voiam să simt *totul*.

— Brett?

— Becca?

Mi-am sprijinit capul de pieptul lui.

— Nu îmi frânge inima. Bine?

Mâna lui mi-a înclinat bărbia până când ni s-au întâlnit privirile. El era numai umbre și lumina lunii.

— Nu voi face asta.

Chiar când era pe cale să mă sărute, ușile terasei s-au deschis și a ieșit o femeie. Singurul lucru care îi împiedica ținuta neagră să se piardă în noapte era aparatul argintiu din jurul gâtului.

— Aici erați! Pot să vă fotografiez? a întrebat ea, cu sclipiri de lună în inelul din buză. Brett a mârâit din cauza întreruperii. Pot să vă rog să vă întoarceți un pic, ca luna să fie în spatele vostru? Perfect. Zâmbiți! a strigat ea, înainte să se declanșeze blițul.

Nu trebuia să ne-o spună, oricum. Nu mă puteam opri din zâmbit. S-a uitat la aparat și a încuviințat, ridicându-și iar ochii spre noi.

— Bravo! Sunteți un cuplu minunat.

S-a îndepărtat, iar cuvintele ei au mai plutit o vreme în aer, în urma ei.

A fost prima dată când a crezut cineva că suntem un cuplu, cât timp nu ne mai prefăceam că am fi.

De unde stăteam, vedeam latura hotelului. O alee îngustă ducea spre o intrare secundară în clădire și se deschidea spre parcare. Era întuneric, dar felinarele produceau suficientă lumină cât să îmi dau seama că era cineva acolo, în spatele unei mașini, într-un fel care putea împiedica pe oricine privea din alt unghi să îl vadă. Dar eu îi vedeam fața.

— Brett, am șoptit. Uite.

Mi-a urmărit privirea spre tatăl lui. Apoi, în timp ce ne uitam amândoi, din spatele mașinii a apărut o femeie. Dar nu era mama lui Brett. Nu exista îndoială. Nu merita să mai căutăm indicii. Răspunsul era chiar în fața noastră.

— Este femeia de la restaurant, a șoptit el.

Mi-am luat ochii de la ei și m-am uitat la el. Emoțiile i se succedau pe chip ca într-un teatru de umbre. Mai întâi surpriză. Apoi tristețe. S-a încheiat cu furie. Și-a desprins mâinile de pe talia mea și a strâns pumnii. Privirea lui se întunecase precum cerul.

Restul s-a întâmplat mult prea repede. Brett a străbătut aleea în goană. Am alergat după el și l-am strigat. Era prea înalt însă, iar pașii lui, prea iuți. Ajunsese deja în fața tatălui său și striga. Am văzut ochii femeii mărindu-se. Ai tatălui său erau și mai mari.

— Ai adus-o aici! striga el, fluturând brațele. La hotel, cu mama înăuntru?

Parcă priveam un accident de mașină. Nu îmi puteam desprinde ochii de la ei.

Buzele tatălui său se mișcau, dar nu scoteau niciun cuvânt. Avea sens – ce era de spus într-un asemenea moment? Nu exista nicio scuză. Existau doar adevărul și urmările.

Apoi, Brett a început să plângă, iar eu m-am întins spre el și mi-am pus mâinile pe umărul lui.

— Te-am văzut la restaurant, spunea el. Nu mi-a venit să cred, tată, că i-ai face mamei una ca asta. Că ne-ai mințit atâta vreme și ți-ai petrece toate weekendurile departe de casă – și pentru ce? Pentru *ea*?

M-am uitat pentru prima dată la femeie. Își acoperise fața cu mâinile. Am crezut că plângea, dar apoi mi-am dat seama că era șocată. Era o surpriză pentru ea. Privea de la Brett la tatăl lui, de parcă punea și ea piesele cap la cap. Nu știuse că se vedea cu un bărbat însurat?

— Brett, am spus, încercând să îl trag spre mine.

Dar picioarele lui erau ca de plumb. Ușile hotelului s-au deschis și afară s-au revărsat mai mulți oameni, atrași de țipete. Noi patru eram în picioare, înlăcrimați, cu suficientă lumină de la lună ca să dea la iveală totul. Am văzut-o pe mama lui Brett chiar în față. S-a îndreptat spre noi și s-a oprit lângă mine.

— Ce s-a întâmplat? a spus.

I-am văzut fața căzând, în timp ce privea de la soțul ei la amanta lui, și apoi m-am simțit ca atunci, pe aleea tatei, când încercam să îmi mențin echilibrul, în timp ce totul se năruia în jurul meu.

Nu mai văzusem niciodată pe nimeni atât de distrus ca Brett când s-a întors spre mama lui. Însă ea nu părea surprinsă – nu cum părea amanta. Atunci ne-am dat seama amândoi că mama lui știuse. Fața ei nu aparținea unei femei care tocmai aflase că mariajul ei e o minciună. Era fața unei femei care păstrase secretul, însă acesta ieșise acum la iveală.

Brett aproape că a căzut pe spate. Mâna lui s-a întins și s-a sprijinit de mașină, iar eu l-am susținut cât am putut, însă era prea greu.

— Ai știut? a întrebat-o el pe mama lui. Ai știut tot timpul?

Toți cinci am rămas tăcuți. Lumea privea, așteptând spectacolul. Într-un orășel precum Crestmont, părinții lui Brett aveau să fie principalul subiect de bârfă mâine dimineață. Peste familia lor perfectă căzuse cortina, iar asta era tot ce rămăsese.

Privirea de pe chipul mamei lui mi-a amintit de a mamei – era acea suferință care te roade lent și te sfâșie. Am înțeles de ce nu îi spusese lui Brett. Era același motiv pentru care mama se apucase de brutărie. Încercau să reziste, să își controleze durerea și să nu o lase să le atingă copiii.

Dar Brett nu putea vedea asta acum. Era prea furios.

— Știai, a zis el, din nou. Iar tu, s-a întors spre tatăl său, cum ai putut?

I s-a frânt vocea. Am crezut că va începe să plângă, că va ceda complet. Dar a sărit. Pumnul lui a lovit fața tatălui său cu un zgomot oribil. Tatăl său a căzut, ținându-se de nas, cu sângele țâșnind.

Am căscat gura.

M-am uitat la Brett, care avea pumnul însângerat.

M-am uitat la tatăl lui, cu fața plină de sânge.

M-am uitat la mama lui și la cealaltă femeie. Amândouă plângeau.

L-am luat pe Brett de mână și l-am tras după mine. Am alergat prin parcare, iar eu mi-am ignorat picioarele strânse de pantofii cu toc. Am făcut stânga pe stradă, la întâmplare, și am continuat să mergem până când Brett a căzut pe iarbă. A rămas acolo, cu fața spre cer, cu mâna însângerată la piept.

M-am așezat.

Era atâta liniște! Nu trecea nicio mașină.

Mi-am privit rochia și am văzut că era pătată de sânge. Brett trebuie să mă fi auzit exclamând, pentru că a început să își ceară scuze.

— Îmi pare atât de rău, Becca!

I-am tras capul la pieptul meu.

— Nu-i nimic. O să fie bine, am spus.

Dar nu mai eram atât de sigură.

— N-ar fi trebuit să fac asta. N-ar fi trebuit să îl lovesc, dar a meritat-o. Și mama. Doamne, mama! I-ai văzut fața? Plângea iar. A știut, Becca. A știut tot timpul și nu mi-a zis.

— Ești furios pe tatăl tău, Brett. Nu pe mama ta. Ea suferă la fel de mult ca tine.

El s-a ridicat și și-a șters lacrimile.

— Trebuie să mă întorc. Nu pot să o las cu el.

A început să meargă spre trotuar. Am fugit după el, l-am luat de braț și l-am răsucit.

— Nu. Trebuie să stai aici. Mă duc eu la mama ta, dacă asta vrei, dar tu nu te poți întoarce, Brett. Nu așa. Ești prea furios. Nu gândești limpede. Sigur vei face mai mult decât doar să îl pocnești, de data asta.

Brett respira greu. Am încercat să îi citesc expresia și nu am izbutit. Dar știam cum se simțea. Nu eram străină de confuzie, de vinovăție, de tristețe, de felul în care toate trei se amestecau până când nu mai puteai descifra care era care.

— Tata a meritat-o, a spus Brett, nervos.

— Sigur că da. Eu știu asta. Dar nu era cazul să vadă toți oamenii aceia. Știi că vor vorbi...

— Nu îmi pasă ce zice lumea despre familia mea sau ce vor gândi, Becca! Tata este un mincinos. Totul a fost o mare minciună! Nu ar trebui să știe și oamenii asta? De ce să îi protejez eu imaginea?

— Nu asta am vrut să spun, chiar deloc. Asta, am continuat, arătând spre hotel, va fi deja suficient de aiurea și fără ca tot orașul să își dea cu părerea.

Dar nu reușeam să ajung la Brett. Nu acum. Deja luase o hotărâre.

— Mă duc după mama, a spus. Te rog să nu încerci să mă oprești.

Nu am încercat. L-am lăsat să plece și m-am întins pe iarbă. Era cam umedă și cam rece. Probabil avea să îmi păteze rochia de verde, ceea ce nu mai conta, pentru că oricum era pătată cu roșu. Amintindu-mi de sânge, am frecat materialul cu degetul mare, dar era prea târziu. Sângele păta. După o secundă sau după un minut, nu conta,

nu mai puteai scăpa de el. Pătrundea în material atât de adânc, că devenea parte din el.

Mi-am ridicat capul de pe iarbă și am privit spre trotuar, în direcția hotelului. Se apropia o mașină. Trebuiau să fie Brett și mama lui. M-am ridicat, m-am scuturat și m-am apropiat. Mașina s-a oprit, geamul a coborât și s-a dovedit a fi ultima persoană la care mă așteptam.

— Becca? a întrebat Jenny, uitându-se la în ce hal ajunsesem. Pare că ți-ar prinde bine să urci.

Brett

CASA ERA TĂCUTĂ.

Mama adormise în dormitorul ei. Se oprise din plâns cândva după miezul nopții. Când mă întorsesem la hotel să o iau, toată lumea dispăruse. Parcarea era pustie. Părea să fi fost doar un coșmar. Am găsit-o pe o canapea, în lobby. Avea brațele în jurul trupului, de parcă încerca să nu se destrame. Machiajul i se întinsese pe toată fața. Tata era la bar, înconjurat de personalul hotelului. Părea în regulă. L-am ignorat și am luat-o pe mama de acolo. Ea nu a spus nici măcar un cuvânt. Am condus-o la mașină.

— Îmi pare rău!

A tot repetat cuvintele cât timp am mers spre casă. Asta m-a durut cel mai mult. Că ea credea că fusese vina ei.

— Nu trebuie, i-am spus.

Nu știam ce altceva să mai spun.

Mama m-a prins ca într-un clește când am mers de la mașină la ușa din față, de parcă i-aș fi fost ancoră. Nu știam cum să îi spun că și eu mă înecam.

Am dus-o în pat și i-am șters fața cu un prosop înmuiat în apă călduță. Am învelit-o până la bărbie, așa cum făcea ea pentru mine uneori. Am sărutat-o pe frunte.

— Te iubesc, i-am spus.

M-am gândit la ce spusese Becca, despre punctul culminant și deznodământ. Despre liniștea de după furtună.

— O să fim bine, mamă.

A deschis ochii și mi-a pus mâna pe obraz.

— Am vrut să te protejez.

— Ai reușit. Dar acum ne vom proteja reciproc.

Nu voiam să o las să continue singură.

Am rămas pe marginea patului până a adormit. N-a durat mult – poate câteva minute. Când chipul a părut să i se calmeze, am coborât iar. M-am așezat pe canapea și am așteptat. Nu mi-am luat ochii de la ușă. Trebuia să fie în drum spre casă. Avea să intre din clipă în clipă.

O oră mai târziu, s-a deschis ușa.

Tata stătea în prag, cu cravata slăbită în jurul gâtului. Încă încercam să mă obișnuiesc cu situația. Când ți-ai petrecut șaptesprezece ani din viață crezând că știi pe cineva, cum faci să te convingi să îl vezi diferit? Îl respectasem atâta vreme. Voiam să fiu ca el. Voiam să învăț de la el. Voiam să-l impresionez. Și acum, ce? Cum puteam să uit toate astea? Furia încă se învolbura înăuntrul meu, alături de tristețe, însă când l-am văzut, m-am simțit și ușurat. Pentru că era tatăl meu. Trebuia să mă protejeze. Trebuia să îmi spună ce să fac acum și ce avea să se întâmple.

Dar eram singur, încercând să îl separ pe tata de persoana care se afla pe hol. Și nu puteam.

Toate luminile din casă erau stinse, așa că nu m-a văzut stând pe canapea. A început să urce scările. Ce voia să facă? Să sară în pat cu mama și să doarmă lângă ea? Să ne trezim cu toții mâine dimineață și să luăm micul dejun în familie?

Nu își dădea seama că totul se schimbase?

Vocea mea a străpuns bezna.

— Nu poți rămâne aici, am zis. Pașii lui au ezitat. Nu mai poți sta aici, nu cât aici locuiește mama.

Tata arăta diferit când a intrat în living. Poate că era sângele care îi pătrunsese în cămașa albă, nasul rupt sau vânătăile proaspete. Mi se spunea mereu că semăn mai mult cu tata decât cu mama. Acum? Nu mă regăseam deloc pe chipul lui.

S-a așezat. Și-a scos ochelarii și s-a frecat la ochi. Părea extenuat. Nu trist. Nici vinovat. Doar obosit, de parcă adevărul care ieșise, în sfârșit, la iveală era o întrerupere majoră a vieții lui atent programate.

— Vreau să-ți explic.

Atunci, s-a întâmplat ceva foarte straniu. Nu am vrut să îmi explice.

Ședeam acolo, în miez de noapte, și nu mă puteam gândi decât la Becca și la cum își petrecuse cinci ani cu toate întrebările fără răspuns. Și iată-mă, cu toate răspunsurile la îndemână, dar nu mai conta. Pentru că nu exista nicio explicație. Nicio scuză. Orice motiv o fi avut tata să înșele nu mă putea face să îl iert. Nici dacă își petrecea restul nopții scuzându-se. Tot ce știam era că mama fusese făcută de râs, iar să petrec încă o secundă vorbind cu cel responsabil era greșit.

La ce bun era adevărul, dacă era prea târziu?

Nu îmi păsa care era numele femeii, unde locuia, cum se cunoscuseră sau dacă avea copii. Exista o singură întrebare la care voiam un răspuns.

— De când durează povestea asta?

— De trei luni, a răspuns tata.

— De câtă vreme știe mama?

— A aflat în august.

M-am simțit inutil. Câtă vreme petrecusem obsedat de fotbal, ca să-mi impresionez tatăl? Antrenându-mă zi și noapte? O târâsem chiar și pe Becca în scenariul de a pretinde că ne vedem, doar ca să-l fac mândru. Și pentru ce? Pentru ca el să rateze toate meciurile din sezon? Pentru ca el să ducă o viață dublă? Iar eu stătusem aici și îl lăsasem. Fusesem prea orbit de încercarea de a fi ca el, de a-i trăi viața de unde o lăsase, și nu îmi dădusem seama că era ultima persoană care îmi doream să fiu.

M-am ridicat și am ieșit din cameră, oprindu-mă la baza scărilor.

— Nu mai poți rămâne aici, am repetat.

Fără să aștept un răspuns, l-am lăsat pe canapea. Nu m-am dus la culcare până nu am auzit ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se iar, apoi zgomotul mașinii lui plecând. Pentru o clipă, m-am gândit că va merge să stea la cealaltă femeie. Dar nu mai conta. Nimic nu mai conta.

Totul părea contaminat. Murdar. Eu și toate pasiunile mele eram doar niște extensii ale tatei. Și acum nu îmi mai dădeam seama ce părți din mine erau cu adevărat *eu*. Oare

chiar îmi plăcea să joc fotbal? Sau era doar ca să îl impresionez pe tata? Aș fi început să joc din proprie inițiativă dacă nu mi-ar fi îndesat o minge de fotbal în mâini când eram copil? Mai era și Becca. Era cea mai urâtă parte. Relația noastră începuse din cauza disperării mele de a-i face tatei pe plac. Știam că depășisem acel moment, dar tot mi se părea greșit că acesta era motivul pentru tot ce se întâmplase, bun sau rău.

Nu știam ce să fac și încotro să o apuc.

Simțeam că am nevoie de un nou început. Să pornesc de la zero, ca să-mi dau seama cine sunt fără el.

Becca

A DOUA ZI DIMINEAȚĂ S-AU PETRECUT O serie de evenimente ciudate.

M-am trezit în patul meu. Asta era normal. Încă purtam rochia. Intra suficientă lumină printre obloane ca să confirme că da, încă aveam sânge pe ea, și da, aveam sânge și pe degete. Alt semn că noaptea trecută se întâmplase și că nu fusese doar un vis urât, pe care creierul meu îl copsese în timp ce dormeam.

Am tresărit când m-am gândit la lovitura de pumn, am simțit o strângere în piept când mi-am amintit cum plecase Brett de lângă mine. Apoi, cea mai ciudată parte: Jenny. Mi-am amintit că acceptasem să mă ducă acasă și mă târâsem în pat. Dar nu îmi aminteam ce se întâmplase între timp, de parcă mintea mea se decisese să ia o pauză din cauza supraîncărcării cu informații.

Am auzit o bătaie în ușă. Mama și-a vârât capul în cameră.

— Bun, te-ai trezit.

A intrat, a ridicat storurile, chiar dacă am protestat, și a scos niște haine din dulap. Apoi a zis:

— Ridică-te, fă un duș și hai să iei micul dejun. Te așteaptă cineva.

După care a plecat, înainte să pot întreba cine. Dar nu putea fi decât Brett, ceea ce însemna că se afla singur în bucătărie, singur cu mama.

A fost cel mai rapid duș din viața mea.

Zece minute mai târziu, rochia însângerată era în coșul cu rufe murdare, petele de pe pielea mea dispăruseră, iar părul meu nu mai mirosea a iarbă. Am intrat în bucătărie în grabă, pentru că Brett petrecuse deja prea multă vreme singur cu mama și trebuia să intervin cât de repede posibil. Doar că nu Brett stătea la masa din bucătăria noastră. Ci Jenny.

Am încremenit. S-au întors amândouă spre mine, simultan. M-am simțit ca un animal la zoo. *Ce va face Becca acum?*

— Ți-e foame? a întrebat mama, de parcă ar fi fost un mic dejun obișnuit. Am pregătit clătite cu banane. Sunt preferatele tale.

Erau preferatele mele, însă eram prea derutată ca să mă gândesc măcar să mănânc.

— A venit Jenny în vizită, a continuat mama, când și-a dat seama că nu aveam de gând să vorbesc. Mi-a spus ce s-a întâmplat aseară, cu familia lui Brett. Este groaznic. Sper că e bine.

Minunat. Veștile se împrăștiau deja prin oraș.

— Am vrut să mă asigur că ești bine, a spus Jenny.

Notă: o tragedie în oraș era suficientă ca Jenny să îmi vorbească iar.

— Păreai șocată aseară. Nu ai scos un cuvânt până acasă.

Creierul meu încă se străduia să priceapă dinamica acestui mic dejun, când mama și-a privit ceasul și s-a ridicat cu emfază.

— Trebuie să mă duc la brutărie. O să fiți bine? Cred că am încuviințat, pentru că ea a continuat: Becca, dacă vorbești cu Brett, te rog să îi spui că este binevenit aici oricând. Nu cred că își dorește să stea prea mult acasă, acum.

— Sigur, mamă. Mersi!

Apoi a plecat. Era ciudat fără ea, ca să umple tăcerea, să fie intermediară.

Jenny a vorbit prima:

— Mi-a plăcut întotdeauna mama ta, a început ea. Avea un clopoțel cu gem pe jumătate mâncat în farfurie. Este grozav că încearcă să se implice în viața ta. M-a privit. Face chestii mult mai gustoase. Nu îmi venea să cred, până nu am mâncat asta.

— De ce ai venit?

A ieșit mai aspru decât intenționasem. Trebuia măcar să încerc să fiu mai amabilă cu ea. Mă salvase cu o seară înainte.

— Ți-am mai zis. Voiam să mă asigur că ești bine, după aseară.

— De ce?

Chipul i s-a schimonosit.

— Nu am voie să îmi pese de tine? Eram cele mai bune prietene.

— Acum doi ani, am spus.

Jenny s-a ridicat repede.

— A fost o greșeală să vin aici. O să plec.

— Jenny, așteaptă!

Mi-am luat fața în mâini. S-a așezat iar.

— Îmi pare rău, bine? Nu pleca... Încerc doar să înțeleg ce se întâmplă. Noaptea trecută, iar acum dimineața asta? Nimic nu mi se mai pare normal.

— Știu, a spus ea, cu blândețe. De aceea am venit. Mi-am dat seama că ți-ar prinde bine ceva familiar. Și...

Nu și-a încheiat fraza.

— Și ce? am întrebat.

— Ai avut dreptate. Nu ți-am fost o prietenă bună. Multă vreme. Nu mă aștept să redevenim de nedespărțit peste noapte. Dar putem încerca să fim din nou OK. Jenny a oftat. Mă simt prost. Ce ai spus la mlaștină m-a făcut să îmi dau seama cât de egoistă devenisem. Cea mai urâtă parte este că nici măcar nu știu când am devenit așa. Bine, voi încerca deci să mă revanșez. Să mă căiesc sau cum i-o zice.

Surprinzător, confesiunea lui Jenny nu a fost cel mai ciudat lucru care mi se întâmplase în ultimele douăzeci și patru de ore. Și poate pentru că viața mi se schimbase atât de mult, recent, ideea de a ne împăca nu mi s-a mai părut atât de nebunească, dintr-odată.

— Ai vorbit cu Brett? a continuat ea.

Năvălisem cu atâta grabă în bucătărie, că uitasem să îmi verific telefonul.

— Nu, am răspuns repede. Încă nu. De ce? Ai vreun sfat?

Jenny a râs. Și-a mâncat jumătatea de clopoțel.

— Nu. De data asta, nu. Ciudat, ha? Familia lui e practic venerată în oraș. Se pare că orice familie are secretele ei. Ce? A luat un șervețel și s-a șters la gură. Am zahăr pe față?

— Nu. Doar că... e ciudat să fii aici, și totuși mi se pare normal. Are sens ce zic?

— Și încă cum. A fost ciudat să vin aici, doi ani mai târziu. Nu eram sigură dacă ar trebui, dar păreai să nu fii *deloc* bine aseară, Becca. Mintea ta părea parcă pe altă lume. Fără cărți.

M-am așezat la masă, vizavi de ea.

— Viața mea începe să semene cu o carte.

Am râs amândouă. Pentru o clipă, mi s-a părut că ultimii doi ani nu se întâmplaseră și că eram din nou două prietene bune de cincisprezece ani.

— Ai auzit? a întrebat, uitându-se prin bucătărie. Îmi sună ca un telefon.

Era un telefon. Al meu. Am alergat spre dormitor să-l iau. Numele lui Brett apăruse pe ecran. Am oftat ușurată.

— Brett, bună! Ce faci?

— Ești acasă?

Vocea lui era înfundată. Părea să fie la volan, cu geamurile coborâte. I-am spus că da.

— Pot să vin? Trebuie să vorbesc cu tine.

— Bineînțeles.

Am închis și am alergat în bucătărie.

— Brett?

— Da. E pe drum.

— Cred că e momentul să plec.

Jenny s-a ridicat și ne-am îndreptat spre ușă. A trebuit să mă abțin să o deschid și să o arunc afară. Voiam să vorbesc cu Brett. Voiam să știu că era bine. Dar Jenny s-a întors spre mine, părând să se gândească dacă să spună sau nu ceva.

— Sper că totul este OK cu el. Tata și tatăl lui sunt prieteni. Sper că nu va fi ciudat când oamenii vor începe să aleagă.

Cred că am spus ceva, pentru că mi-a făcut cu mâna și a plecat. Era deja la jumătatea holului când am strigat-o.

— Hotelul arată minunat, să știi. Brett mi-a spus că părinții tăi l-au decorat.

Înainte să înceapă să nu mai vorbească cu mine, Jenny avea un zâmbet imens, genul care acapara toată fața. Nu îl mai văzusem din clasa a noua. Până acum.

— Mersi, Becca!

S-au deschis ușile liftului și a ieșit Brett. A privit de la mine la Jenny, confuz, i-a spus ceva, apoi a continuat să meargă.

— Ce-a fost asta? a întrebat, când a ajuns în fața mea.

Arăta groaznic. Era limpede că nu dormise.

— E o poveste lungă. Cum a fost noaptea trecută?

L-am înconjurat cu brațele. M-a bătut de câteva ori pe spate și mi-a dat drumul. Mi-am ridicat privirea spre el. Avea o expresie impenetrabilă.

— Brett? E totul în regulă?

Nu m-a privit în ochi.

— Putem vorbi?

— Sigur.

M-am uitat la ușă, răsucind cheia în jurul degetului. Mi s-a părut prea intim să îl aduc pe Brett înăuntru, fără

să fie altcineva de față. Așa că m-am îndreptat spre lift, știind că mă va urma, și am apăsat pe butonul pentru acoperiș. Nu am vorbit până nu am ajuns sus, iar Brett s-a ținut după mine cât am mers până la parapetul de ciment care dădea spre oraș. S-a lipit de mine. Inima mea a reacționat complet neașteptat.

Am așteptat să mă ia de mână, cum făcea de obicei când eram alături.

— Veneam aici când eram mică, i-am spus.

— Ca să citești?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu. Ca să mă gândesc. Stăteam aici, sus, și mi se părea că problemele se micșorează, că lumea se micșorează și ea. Că devine mai puțin înspăimântătoare.

L-am privit. Dădea din cap, încuviințând.

— Ești foarte tăcut.

Brett arăta la fel ca noaptea trecută. Încă era furios. Încă era un pic derutat. Ochii lui scrutau orașul de sub noi, de parcă ar fi găsit răspunsuri gravate în acoperișuri.

Poate că arăta la fel, dar părea cu mintea departe.

— Tata a venit târziu acasă, aseară. I-am zis să plece, pentru că nu putea rămâne cu mine și cu mama.

— A explicat ce s-a întâmplat cu femeia aceea?

— Cu amanta lui, adică? a spus el, apucând parapetul mai strâns. A vrut să îmi spună, dar am refuzat.

— Nu ai vrut răspunsuri?

Nu avea niciun sens pentru mine. Eu aș fi dat orice pentru niște explicații.

— Credeam că vreau, până s-a așezat în fața mea. Atunci mi-am dat seama că nu mai conta, Becca. Răspunsuri, adevărul – cum vrei să le spui. Nimic nu mai contează, fiindcă e prea târziu. Nimic din ce ar fi spus nu putea repara ce i-a făcut mamei și familiei noastre. Poate că unele adevăruri e mai bine să rămână ascunse. I-a căzut capul în mâini. E groaznic. Chiar este. Mama nu s-a ridicat din pat de dimineață. Crede că nu o pot auzi plângând, dar o aud.

Am vrut să îi spun cât de rău îmi pare, dar știam prea bine că faptul că înțelegeam nu avea să-i aline durerea. Erau doar cuvinte goale, ca și cum aș fi încercat să folosesc un singur plasture ca să țin laolaltă o inimă frântă.

Așa că l-am luat de mână, iar când vântul i-a suflat o șuviță de păr pe frunte, i-am dat-o la o parte și am așteptat să continue.

Brett a expirat.

— Îmi pare rău că te-am lăsat acolo seara trecută.

— E în regulă. Jenny m-a dus cu mașina.

Asta i-a atras atenția.

— Sunteți din nou prietene?

Eram?

— Nu sunt sigură.

A încuviințat, privind cerul.

— Nu am venit aici doar ca să vorbesc despre familia mea. Am venit să vorbesc și despre noi.

Ca o egoistă ce eram, asta mi-a atras atenția. Dar mi-a dat drumul mâinii.

— M-am tot gândit, a continuat Brett, că viața mea s-a bazat foarte mult pe părerile tatei. Am început să joc

fotbal de dragul lui. Mi-am făcut toate planurile pentru facultate în funcție de ce își dorea el să fac, sau ce ar fi făcut el. Am simțit mereu că era răspunderea mea să trăiesc viața pe care și-o dorise pentru mine. De parcă ar fi fost vina mea fiindcă mă născusem și îi luasem toate oportunitățile. E ciudat să gândesc așa, dar mi se pare că viața mea nu îmi aparține. Nici măcar nu știu dacă îmi place fotbalul, Becca. Sau dacă nu cumva m-am convins că îmi place, pentru că nu am avut de ales.

Nu înțelegeam.

— Vrei să renunți la echipă?

— Nu. Nu le pot face asta coechipierilor.

S-a întors în sfârșit spre mine. Mi-aș fi dorit să nu o fi făcut. Ochii lui reflectau tot adevărul.

— Îți amintești când ne-am înțeles să începem relația de ochii tatei? Am încuviințat, știind deja încotro bătea. A fost ceva pe care l-am făcut tot pentru el, și nu vreau să fie așa. Nu vreau ca povestea noastră să înceapă din cauza lui. Totul s-a întâmplat din cauza tatei, iar eu am nevoie de un lucru care să fie numai al meu.

— Nu înțeleg.

Dar înțelegeam. Refuzam doar să cred.

— Cred că trebuie să ne despărțim. Să punem capăt relației noastre false pentru o vreme. Am nevoie de timp să mă gândesc. De spațiu.

Prima mea reacție a fost să râd, pentru că nu îmi venea să cred că oamenii chiar foloseau replica aceea în viața reală. Apoi am absorbit cuvintele și mi s-a pus un nod în gât, așa cum păteam înainte să plâng.

— Dar seara trecută, am spus, amintindu-mi de conversația noastră de pe terasa hotelului, ai spus că vrei să fim împreună. Ai spus că ți se părea real și când ne prefăceam. Ai spus că nu vei pleca.

— Da, știu.

Acum mi-a luat mâinile într-ale lui. Avea o privire imploratoare. Am făcut un pas în spate, lăsându-i degetele să prindă aerul.

— Am vorbit serios. Fiecare cuvânt. Dar asta a fost înainte să se schimbe totul, Becca. Acum, în mintea mea e un haos, și nu pot separa sentimentele care îmi aparțin doar mie.

— Asta e, deci, soluția ta?

Brett a făcut încă un pas spre mine.

— Te rog să nu plângi.

Asta m-a făcut doar să plâng mai tare. Mă simțeam atât de fraieră! Cinci ani – cinci ani petrecusem îndepărtând pe toată lumea, pentru că așa crezusem eu că era cel mai bine. Pentru că știam că nu puteam să mai îndur să mai plece încă o persoană de lângă mine. Și nu fusese nevoie decât de o noapte ca să mă răzgândesc, să decid că poate ar fi în regulă să las pe cineva înăuntru. Mai ales dacă acel cineva era Brett. *Voiam* să fie Brett. Dar el nu voia. Și nici nu îl puteam obliga.

Lacrimile curgeau în voie. Fața îmi ardea de jenă. Voiam să alerg înăuntru. Ziua fusese un dezastru și abia ce mă trezisem.

Am inspirat adânc, apoi am spus:

— Îmi pare rău de tatăl tău. Sincer. Știu cum este să te dezamăgească un părinte, crede-mă. Mi-am petrecut așa ultimii cinci ani. Dar mai știu și cum este să fugi de asta și să vrei să lași pe toată lumea pe dinafară. Nu funcționează, doar face totul mai rău.

— Becca...

— Cred că ar trebui să pleci.

— Îmi pare rău! a zis el, din nou. Nu am vrut să fie așa.

— Da, știu, am spus, și credeam că aceea era problema: că sentimentele lui pentru mine nu erau suficient de puternice să se distingă în mijlocul haosului, în timp ce sentimentele mele pentru el erau singurele care se remarcau în viața mea.

Când a fost limpede că Brett nu pleca nicăieri, am plecat eu. Am intrat în lift și l-am privit dispărând când s-au închis ușile. Asta mi-a amintit de plecarea tatei. Mi-am amintit cum mă simțisem să mă trezesc într-o casă pustie. M-am amintit cum mă simțisem când Jenny încetase să se mai implice în prietenia noastră. Amintirile acelea pe care mă străduisem atât de mult să le blochez ieșeau la suprafață. Începeam să mă înec în ele.

De data asta, nu voiam să îmi îngădui. Pentru că era diferit.

De data asta, eu eram cea care pleca.

SENTIMENTELE MELE au început să se schimbe în timp ce săptămâna se târa mai departe. Să mă ascund în camera mea nu părea modul potrivit de a suporta orice o fi fost

senzația aceea (Respingere? Dezamăgire? Câte puțin din fiecare?). Să îl evit pe Brett la școală începea să fie obositor fizic. Era extenuant să fiu nevoită să trag cu ochiul pe fiecare coridor și să îmi iau prânzul în spatele terenului de fotbal, doar ca să nu mă întâlnesc cu el. Și poate să îl evit nu era cea mai bună soluție, dar ce știam eu? Nu mai avusesem o relație până atunci. Nici măcar cărțile nu mă pregătiseră pentru asta.

Că veni vorba despre cărți, într-acolo am început să îmi canalizez mânia. Am încetat să îmi mai plâng de milă și mi-am impus să nu îl mai învinuiesc numai pe Brett. Trecea prin multe cu familia lui, acum. Nu era corect să mă aștept să mă pună pe primul loc. Așa că am învinuit, din nou, cărțile ușoare și amuzante. Erau despre oameni care se îndrăgosteau în case de vacanță și în parcuri de divertisment, unde singura lor grijă era că li se topea înghețata. Nu exista nimic despre relații pretinse în cărțile mele sau despre ce făceai când lumea falsă pe care o creaseși se prăbușea în jurul tău. De ce nu puteam găsi o carte despre cum să te descurci cu o despărțire foarte falsă și totuși atât de reală?

Existau oare asemenea cărți?

Cea mai urâtă parte era timpul pierdut citindu-le și pierzându-mă în fantezii care nu aveau să se întâmple. La început, aceea fusese și ideea: să citesc ceva atât de incredibil și să mă liniștească ideea că iubirea și suferința fictive nu mi se vor întâmpla niciodată. Dar fusese *degeaba*, pentru că mi se întâmplaseră. Am rămas acolo, cu toate cărțile și cu inima frântă de un băiat cu care, de fapt, nu mă întâlnisem niciodată.

Era o situație de tot râsul.

Mama a intrat în camera mea când mă uitam la rafturi. După ce aproape că am terminat cu revolta interioară, și-a dres glasul.

— Ce faci? a întrebat. Te gândești ce să citești mai departe?

Am clătinat din cap.

— Mă gândesc ce să arunc, de fapt. Poate le ard, ca să văd romantismul arzând în flăcări. Ar fi *cool*.

Mama a icnit.

— Dar adori cărțile astea!

— Le-am *adorat*.

La trecut.

— Of, draga mea! Ce s-a întâmplat? a întrebat, trăgându-mă pe pat.

Cred că i-aș fi putut spune despre Brett. Ar fi știut ce să spună. Dar nu puteam. Mama își petrecuse toată adolescența mea întrebându-mă de băieți, așteptând ca fiica ei să se îndrăgostească și să trăiască o poveste ca în basme. Nu se întâmplase. Știam că ea credea că nu îmi trăiesc viața, iar ea asta își dorea cel mai mult. Doar că nu eram sigură cum să îi spun că întâlnisem, în sfârșit, pe cineva, și că începuse ca o prefăcătorie, iar atunci când devenise realitate, se terminase. O harababură înspăimântătoare. Un haos de proporții colosale.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, am spus.

Mă așteptam să se certe cu mine și să declare un soi de ședință de terapie neoficială între mamă și fiică. Dar ea m-a mângâiat pe spate și a ieșit din cameră.

— Se întâmplă ceva, am auzit-o șoptind, după ce a închis ușa. Vorbește despre ars cărți.

— Nu cărțile! a strigat Cassie.

Apropo, de când era Cassie acolo? Ar fi fost mai bine să nu pună la cale vreo intervenție.

— Vă aud! am strigat și eu.

Ușa s-a deschis și Cassie a năvălit înăuntru. Cred că încerca să pară amenințătoare, însă efectul s-a cam pierdut, pentru că avea zahăr pudră pe toată fața.

— Ar fi bine să nu fie despre Brett, care s-a despărțit de tine, a spus ea, cu degetul îndreptat agresiv spre mine. Am așteptat prea mult să ai sentimente pentru cineva, indiferent cine, iar acum, că se întâmplă, stai bosumflată ca o eroină tragică.

— Nu sunt o eroină tragică.

— Ba ești, și încă genul superenervant, care nu spune nimănui cum se simte. Nici mamei, nici celei mai bune prietene. Superjalnic, Becca. Cărților le este rușine cu tine. Le auzi cum plâng? Le auzi? Uită-te ce le faci.

A plonjat pe pat, cu fața înainte, și a suspinat dramatic. A trebuit să îmi înghit chicotelile.

M-am așezat lângă ea.

— Nu e despre Brett, am spus, iar Cassie mi-a aruncat o privire lungă. Bine, este parțial despre Brett. Cam douăzeci la sută.

— Și celelalte optzeci de procente?

— Cărțile, am răspuns. Simt că își bat joc de mine.

Cassie m-a lovit cu palma peste frunte.

— Ce faci?

— Verific dacă ai febră.

I-am îndepărtat mâna.

— Singurul lucru care mă îmbolnăvește este să mă uit toată ziua la cărțile astea, cu finalurile lor fericite idioate. Sunt o păcăleală. Toată industria editorială nu este decât o păcăleală, Cassie. De ce nu vorbește nimeni despre asta? Cum poate fi legal? Hrănesc cititorii vulnerabili cu minciuni despre iubire și viață, iar noi le cumpărăm și le consumăm complet irațional.

Cassie s-a ridicat.

— Amy!

Mama a apărut în prag. Trăsese cu urechea.

— Trebuie să preiei tu, a zis Cassie, și a ieșit din cameră.

Atunci, mi-a venit o idee. Am alergat în bucătărie și am scotocit prin dulapuri până când am găsit cutia cu saci de gunoi, cei supermari, pe care mama îi folosea pentru reciclare.

— Ce face? a mormăit Cassie.

— N-am idee.

Le-am ignorat și am mărșăluit înapoi în camera mea. Am închis ușa și am luat toate cărțile pe care le-am putut înșfăca de pe rafturi. Le-am aruncat în sac. Am început cu cele mai siropoase, cele cu finaluri ultra fericite și cu promisiuni de dragoste eternă. Bleah! Apoi am procedat la fel cu cele care mă făcuseră să plâng. Apoi, cu cele care nu îmi prea plăcuseră, dar le citisem oricum, pentru că îmi era fizic imposibil să mă opresc din citit la jumătate. Când sacul s-a umplut și jumătate de raft era

gol, am legat capetele, l-am ridicat în brațe și am ieșit din apartament.

— Unde duci cărțile? a strigat mama după mine.

— Nu veniți după mine! am strigat și eu. Niciuna!

Ca prin farmec, nu au venit. Cred că oamenii erau ușor speriați de o adolescentă cam lipsită de somn care vâra cărți într-un sac de gunoi.

Am mers direct la lift, am apăsat butonul pentru coborâre și am așteptat. Brațele începeau să mă doară de la greutatea cărților, însă nu îmi păsa. Era bine să mai simt și altă greutate decât cea care îmi apăsa pe inimă.

ȘEDEAM CU PICIOARELE atârnând peste marginea podului, cu apa clipocind sub mine. Îmi amintea de noaptea petrecută lângă Lacul Îndrăgostiților, cu Brett. Sărutul, purtatul în spinare, lumina lunii care se oglindea în lac – totul păruse perfect.

Cărți idioate! Nimic nu mă pregătise pentru asta.

Partea ciudată era că inima mea nu părea complet frântă. Nu așa cum fusese după divorț. Acum, în loc să se fi spart în bucăți, parcă îmi lipsea doar o așchie din ea. Simțeam o durere surdă. Însă era acolo, și mă durea.

Era vina mea pentru că îmi făcusem speranțe. Înainte să îl cunosc pe Brett, iubirea era doar o idee despre care să citesc. Exista între pagini, și era bine așa, pentru că îmi dădea siguranță. Apoi, o văzusem începând să se contureze între noi. Și cred că o parte din mine a început să simtă că ideea iubirii nu era chiar atât de

rea. Poate că părinții mei avuseseră o experiență neplăcută. Nu? Poate pentru alți oameni funcționa. Poate că Brett și cu mine eram doi dintre acei oameni pentru care era posibil.

Mi-am dat seama că mă înșelasem. Ar fi trebuit să rămân pesimistă și să păstrez toate lacătele și lanțurile în jurul inimii mele.

Acum, nu îmi rămânea decât un singur lucru de făcut.

Am vârât mâna în sac și am ales o carte. Nici măcar nu m-am uitat la ea. Am deschis-o la întâmplare, am rupt o pagină și am aruncat-o în apă. Am privit-o plutind și îndepărtându-se încet. Am inspirat, am numărat până la cinci și am aruncat toată cartea. S-a scufundat și nu am mai văzut-o. Bun. Nici nu voiam să o văd. Când o vedeam, îmi aminteam. Voiam să dispară.

Am luat altă carte și am aruncat-o în apă. Apoi alta. Și alta. Am stat acolo, sub soare, până când sacul s-a golit pe jumătate, iar lacul s-a mai umflat nițel. Tocmai rupeam o carte despre o fată din Maine care era pe moarte, când Jenny a apărut de nicăieri. Era în spatele meu și respira prea tare; sau poate mă obișnuisem eu cu tăcerea.

— Doamne, Becca! Ce faci? a întrebat ea. Am ignorat-o și am aruncat cartea în apă. Poluezi apa.

Am mai aruncat o carte și am spus:

— Inimile pe jumătate frânte sunt egoiste. Nu le pasă de lucruri precum poluarea.

Jenny s-a așezat lângă mine, cu picioarele încălțate cu șlapi atârnând peste margine. Avea unghiile vopsite într-o nuanță strălucitoare de galben.

— Am auzit despre tine și Brett, mi-a spus. Îmi pare rău!

— Mersi! am mormăit.

Nu aveam altceva de spus. Am mai luat o carte și am aruncat-o, fără să mă obosesc să mă mai uit la titlu.

Apoi, Jenny a întins o mână, cu palma întoarsă spre cer. M-am uitat la ea un minut, apoi la fața ei zâmbitoare. Avea sens să fie atât de populară. Era frumoasă, acea frumusețe naturală care te face să te întrebi cum de este posibil să arate cineva așa. I-am cercetat chipul, căutând prietena pe care o știam cândva.

— Dă-mi o carte, a zis.

I-am dat. A studiat coperta, a răsfoit paginile, apoi a întrebat:

— E cea pe care o citeai în dimineața aia, nu?

Am pufnit.

— Cea de care ai râs? Nu. E alta.

— Arată toate la fel. Care-i povestea? a întrebat ea, lovindu-și cartea ușor de coapsă.

— Nu sunt toate despre iubire?

— Mă refer la povestea *ta*, m-a corectat ea. Când ai cumpărat-o? De ce ai cumpărat-o?

— Nu-mi amintesc. Dar i-am citit-o lui Brett, în mașina lui, cândva.

Am luat cartea din mâna ei și am aruncat-o în apă. De data asta am privit-o cum se scufundă, iar amintirea acelei nopți s-a dus la fund, odată cu ea.

— Știu că probabil crezi că reacționez exagerat de dramatic...

— Stupid, aș zice.

— ...dar mă face să mă simt mai bine. Cărțile astea erau un teritoriu sigur. Erau o lume alternativă, de hârtie, unde orice era posibil. După divorțul părinților mei, am renunțat la iubire. Nu am vrut să mă îndrăgostesc și nici să simt ceva, pentru că nu avea rost. Cărțile astea mi-au permis să simt totul prin alții. Așa, nu trebuia să îmi fac griji pentru suferință. Sună prostesc, dar m-au ajutat. M-au ajutat acolo unde nu a funcționat nimic altceva.

— Atunci, de ce le arunci?

— De ce îți pasă? am întrebat, privind de la cartea din poala mea la Jenny. Nu am mai fost prietene de multă vreme.

Jenny a ridicat din umeri și a mai aruncat o carte.

— Știu cum e să te simți singură. În noaptea aceea, la hotel, arătai de parcă ți-ar fi prins bine să vorbești cu cineva. Nemaivorbind de faptul că acum treci printr-un soi de cădere nervoasă.

Am ignorat ultima parte.

— Singură? Dar tu nu ești niciodată singură. Ești mereu înconjurată de prieteni.

Am lăsat la o parte noaptea aceea din mlaștină.

Jenny s-a întins după altă carte, cu un zâmbet trist. A ținut-o în poală, jucându-se cu colțurile paginilor.

— Știi, a continuat ea, credeam că tot ce contează este popularitatea. Să ai mulți prieteni, să mergi la toate petrecerile – chestii de genul ăsta. Când mi-am scos aparatul dentar, înainte de clasa a zecea, iar astea – s-a apucat de piept – au crescut în sfârșit, oamenii m-au privit diferit. De parcă acum eram demnă de atenția lor. Sună atât de

superficial, și așa a și fost, însă m-am simțit extraordinar. Așa că am intrat în echipa de majorete. Am spus da când m-au invitat tipi în oraș, pentru că nu puteam spune altceva. Credeam că duc o viață de invidiat și că toată lumea își dorea să fie ca mine. Eram fericită. Dar eram tare singură, Becca. Oamenii aceia erau prietenii mei, dar nu erau cum erai tu odată.

A aruncat cartea peste pod.

— Îmi pare rău pentru că ne-am stricat prietenia, a zis ea. Îmi pare rău pentru că m-am purtat de parcă aș fi fost cumva mai bună decât tine, doar fiindcă aveam mai multă experiență sau mai știu eu ce. Ai fost o prietenă minunată și încă ești. Meritai pe cineva mai bun decât mine. Dar sunt bucuroasă că vorbim iar. Crezi că ai putea să îmi accepți scuzele întârziate? Să lași trecutul în urmă?

Cred că vechea eu, cea de pe coridor, din ziua aceea, ar fi refuzat. Ar fi acceptat bucuroasă răspunsul la întrebarea care o apăsase ani de zile și ar fi plecat. Ar fi fost OK cu pierderea unei alte persoane, pentru că, în fond, viața reală era înspăimântătoare, iar cărțile erau singurul loc sigur. Dar eu începeam să îmi dau seama că nu prea mai eram aceeași fată. Așa că am szis „da" și am îmbrățișat-o pe Jenny. Poate, odată cu răspunsurile, venea și iertarea. Iar Jenny era prima persoană pe listă.

Stând din nou una lângă alta, am spus:

— Ne prefăceam, i-am mărturisit, și uau, ce bine era să o spun cu voce tare. Eu și Brett nu am ieșit niciodată împreună. Era o minciună.

Jenny a râs. S-a sprijinit cu spatele de pod, proptindu-și palmele de el.

— Sincer? Știam eu că totul era vrăjeală, a spus ea, scuturându-și buclele pe spate. Îmi dai o carte, te rog?

Am vârât mâna în sac și i-am dat prima carte pe care am găsit-o.

— Serios? De ce nu ai zis nimic? De ce n-ai spus nimănui?

— Cui îi pasă? Lasă lumea să creadă ce vrea. Am senzația că nouăzeci la sută din școală crede că sunt hetero.

— Și nu ești?

A smuls coperta cărții, dintr-o mișcare. S-a strâmbat și a aruncat-o în apă.

— Încă încerc să-mi dau seama. S-a oprit. Te rog să rămână între noi.

— Și toți tipii ăia cu care te vedeai? am întrebat-o, curioasă.

— Nu știu. Poate că am simțit că așa trebuia. Poate de aceea mă laudam mereu, ca să ascund ceva ce nu era încă lămurit... Dar nu mi-ai răspuns. De ce arunci cărțile?

Am cugetat un moment.

— Pentru că sunt ficțiune. Nu sunt reale. O iubire ca asta, am spus, luând altă carte și fluturând-o între noi, nu este reală. Există doar între pagini și atât.

Apoi mi-a venit o idee. Am apucat sacul de gunoi, cu totul, și m-am ridicat. Eram pe cale să îl deșert peste pod, când Jenny a țipat și mi l-a smuls din mâini. L-a dus la spate, apărându-l cu trupul ei și mormăind ceva ce suna a „nebuno".

Respiram greu. Mă furnicau degetele. Voiam să iau altă carte. Voiam să o privesc scufundându-se.

Am râs. De data asta, maniacal. Nebunește. Ca o vrăjitoare.

— Nu pot să cred. Clătinam din cap. Ai avut dreptate tot timpul. Mi-ai spus că urma să fiu dezamăgită de cărți, că aveam așteptări prea mari, iar eu nu te-am crezut. Ai avut dreptate.

Încă râzând, m-am întins pe spate pe lemnul podului și am privit cerul. Capul lui Jenny a apărut lângă mine, o clipă mai târziu. O simțeam privindu-mă, studiindu-mă ca pe un puzzle. De parcă mutarea corectă m-ar fi putut reface. Nu eram sigură, pentru că peste tot erau împrăștiate bucăți din mine. Unele erau cu mama, altele, cu Cassie. Unele rămăseseră cu tata. Cu Brett. Acum, unele erau la fundul lacului – cuvinte pătate pe pagini înmuiate de apă.

— Și dacă, a început Jenny, ne-am înșelat amândouă? Am ridicat din sprâncene și am întors capul să o privesc. Sunt cărți, Becca. Nu viață reală. Nu poți lua tot ce citești acolo și să te aștepți să ți se întâmple, ca prin farmec. Nu te poți aștepta să simți așa. S-a oprit, apucând o carte din sac și așezându-și-o pe burtă. Tipii reali nu sunt așa. Nu cred că e cineva așa. Oamenii nu stau sub fereastra dormitorului tău cu o boxă mare...

— Asta-i dintr-un film, nu dintr-o carte.

Mi-a aruncat o privire care spunea *mai taci și tu puțin.*

— Ce vreau să spun e că nu poți trăi după criteriile unor cărți de dragoste pe care le-ai citit la paisprezece ani. Dar Brett este *real.* Este aici. Nu e mai bine? În ciuda greșelilor?

— Poate, am răspuns.

— Jelește la școală. Toată lumea știe ce s-a întâmplat în familia lui. Trece prin momente dificile. Sunt convinsă că i-ar prinde bine o prietenă... sau o iubită.

— O iubită falsă, am corectat-o.

— Te rog. Jenny m-a împins. O fi început așa, dar a și rămas așa? m-a întrebat.

M-am sprijinit într-un cot și m-am ridicat.

— Dă-mi sacul, i-am cerut.

Jenny mi l-a întins încet.

— Gata cu poluarea?

— Gata cu poluarea, am repetat.

— Și vorbești cu Brett? a insistat.

— Asta rămâne de văzut.

— Vreau să fii fericită, să știi, a spus Jenny, după un minut. Ochii ei erau încă îndreptați spre cer. Păreai fericită cu el.

— Cred că eram.

— Acordă-i timp. Lasă-l să se concentreze la mama și la familia lui. După ce va rezolva toate astea, se va întoarce.

— De unde știi?

— Pentru că unii oameni pleacă. Dar uneori se întorc.

— Așa, ca tine, am spus.

— Exact, a zâmbit ea.

M-am ridicat, trăgând sacul după mine. Mi-am lăsat mâinile să atârne, aproape goale. M-am gândit să îl arunc, să îl privesc cum se scufundă – dar am decis să nu o fac. Poate că, la un moment dat, voi lua una dintre cărți și mă

voi bucura că nu am distrus-o. Sau poate că ziua aceea nu va veni, iar ele vor rămâne doar niște cărți pe un raft. Așa că am târât sacul după mine pe pod, cu Jenny după mine.

Se întețea vântul, suflând printre crengile copacilor, iar mie mi-a mirosit a mâncare prăjită. Gogoși, poate. De ce mirosea lacul a gogoși? Apoi m-am întors spre Jenny și mi-am dat seama că era *de la ea*. Mi-am amintit și că brutăria mamei era chiar peste drum, dincotro venise Jenny...

— Ai fost la brutăria mamei, am spus.

— Chestiile alea cu gem dau dependență.

Brett

TATA VOIA SĂ MERGEM LA TERAPIE. CREDEA că niște ședințe de câte o oră pentru familia noastră ne-ar fi ajutat să depășim momentul, de parcă toată povestea nu fusese decât o scurtă oprire din drum, un scurt ocol. De parcă niște ore petrecute pe o canapea, discutând cu un necunoscut, ar fi putut repara totul, ca prin farmec, pentru ca noi să revenim la viața de familie atât de atent plănuită.

Eu eram hotărât. Răspunsul era nu. Dar mama? Mama era întru totul de acord.

Așa că iată-ne pe toți trei stând pe o canapea în biroul doctoriței Kim. Lua mereu notițe, de fiecare dată când vorbeau părinții mei. Tata spunea deja a cincea oară „Îmi pare rău" și „A fost o greșeală", iar mama consumase deja două pachete de șervețele. Eu nu scosesem o vorbă toată ședința. Ora aproape se scursese.

Doctorița Kim s-a întors spre mine.

— Ai fost tare tăcut, Brett, a spus ea. La ce te gândești?

— La nimic.

— Nu pari foarte încântat să fii aici, a remarcat.

Am privit-o pe mama, care se oprise, în sfârșit, din plâns. Singurul motiv pentru care venisem era fiindcă insistase ea. Aș fi preferat să schimb încuietorile de la casă și să nu-l mai las pe tata să intre. Dar nu, ea voia să încercăm. Și daca asta era necesar să fie ea bine, aș fi fost dispus să o fac.

— Nu sunt. Nu îmi doresc să fiu aici, am răspuns, privind în altă parte.

Am luat o minge anti-stres de pe masă și am strâns-o între degete.

— De ce?

Am dat drumul mingii și am privit-o cum revine la forma inițială.

— Suntem aici să ne reparăm familia, nu?

S-a încruntat.

— Crezi că familia voastră este distrusă?

— Da, am spus.

Dacă doctorița Kim era iritată de răspunsurile mele scurte, nu o arăta.

— Și, folosindu-mă de cuvântul tău, ai vrea ca familia voastră să fie „reparată"? a întrebat ea.

M-am lăsat pe spate, strângând mai tare mingea, până când mi s-au albit încheieturile.

— Da.

Doctorița Kim a zâmbit și a notat iar ceva în carnețel.

— Este un început bun. Care crezi că este primul pas?

Asta era ușor.

— El trebuie să plece.

Tata și-a prins capul în mâini. Mama voia să îmi spună numele, când doctorița Kim a întrerupt-o:

— E în regulă, Willa. Lasă-l să termine. Crezi că plecarea tatălui tău v-ar repara familia, Brett? a întrebat ea, întorcându-se iar spre mine.

— Cred că ar fi un început, am replicat.

Mulțumită, a notat ceva, apoi s-a întors spre tata.

— Tu ce crezi, Thomas?

Căpătasem obiceiul de a bloca vocea tatălui meu de fiecare dată când vorbea. M-am concentrat la mingea anti-stres: o priveam cum se extinde și se strânge. Apoi m-am uitat în jurul meu, la zecile de plachete care acopereau pereții. Erau și plante peste tot, de parcă ar fi citit cineva o carte despre cum să facă o cameră mai primitoare. Păcat că nu funcționa. Tot ce-mi doream era să fug de acolo unde vedeam cu ochii.

Într-un târziu, doctorița Kim a închis carnețelul.

— Timpul nostru de azi s-a terminat. Dar săptămâna viitoare reluăm de unde am rămas.

Părinții mei i-au strâns mâna, au spus că vor programa o altă ședință la recepție și am plecat.

Drumul de o oră până acasă a fost parcurs în tăcere. Nu știam dacă nu exista niciun terapeut pentru familii în Crestmont sau dacă tata alesese anume un cabinet aflat la câteva orașe distanță. Așa, limita șansele să fim văzuți frecventând locul. Doamne ferește să fie expus vreun alt secret al familiei Wells!

Nimeni nu a scos un cuvânt. Doar mama suspina, pe fundalul scăzut al radioului. Tensiunea din mașină era

densă; îngreuna respirația. Am deschis un geam și am scos capul afară, dorindu-mi să fie doar un vis. Tot nu mi se părea real. L-am privit pe tata, apoi pe mama, apoi spațiul din mijloc, unde se aflau de obicei mâinile lor cu degetele împletite cât mergeam cu mașina. Acum, între noi trei era prea mult spațiu.

Într-una dintre oglinzi vedeam fața mamei. Își sprijinise capul de geam și avea ochii închiși. Nu prea dormise în ultima vreme. Își petrecea tot timpul în dormitor, cu ușa pe jumătate deschisă, dar nu dormea. Acum, îmi setam o alarmă pe telefon ca să mă trezesc în miez de noapte și să văd dacă e bine. Uneori, patul ei era gol, iar eu coboram și o găseam pe canapea, uitându-se în gol la ecranul TV-ului. Majoritatea nopților stătea în pat și plângea. Veneam și mă întindeam lângă ea. Nu spunea nimic, doar ascundea cutia cu șervețele și mă ținea de mână până la răsărit.

Nu îmi puteam da seama de diferența dintre rezistență și supraviețuire. Nu aveam cum să ne revenim la normal. Începusem să uit ce însemna normalitate.

Tata ne-a lăsat acasă. Am ieșit din mașină și m-am așezat pe trepte. L-am privit pe el, stând lângă mama câteva minute și discutând. Se tot uitau la mine. Mă temeam că va încerca să intre, că nu va vrea să se ducă înapoi la hotel. Dar, când s-a deschis portiera, doar mama a ieșit.

Casa era pustie și tăcută. Am urmat-o pe mama în bucătărie și am privit-o turnându-și o cană cu cafea. Părea mai slabă. Când mâncase ultima dată? M-am dus la frigider și am început să îi pregătesc un sendviș. Acum asta

era treaba mea: să am grijă de ea. Ea nu a zis nimic, ci s-a așezat doar la masă și s-a uitat la cană, fără să bea. Când i-am așezat farfuria în față, s-a uitat la mine.

— Ce-i asta?

— Trebuie să mănânci, mamă.

A luat o jumătate de sendviș și mi-a dat-o. Era o ofertă tăcută; mânca, doar să mănânc și eu. Cedând, m-am așezat și am mușcat. Atunci a mușcat și ea.

Am mâncat în tăcere.

— Tatăl tău vrea să vină acasă, a început mama.

Am inspirat adânc, înghițindu-mi furia.

— Tu vrei asta? am întrebat.

S-a întins peste masă și m-a luat de mână.

— Eu vreau cum e mai bine pentru tine, Brett. Asta mi-am dorit mereu.

Am citit printre rânduri.

— Ai fi putut să îmi spui, mamă. Nu trebuia să fi trecut singură prin asta.

Mama m-a bătut ușor pe mână, apoi mi-a zâmbit trist.

— Îți iubești tatăl atât de mult, Brett! Nu am vrut să îți răpesc asta. Și sunt mama ta. Este treaba mea să te protejez.

— Tu îl mai iubești?

— Da.

— Chiar și după ce a făcut?

— Nu poți pune capăt la optsprezece ani de iubire doar pentru că s-a comis o greșeală, Brett. Iubirea este mai complicată de-atât.

Mama s-a ridicat, a înconjurat masa și m-a luat în brațe din spate. M-a sărutat pe frunte și a plecat.

— Mamă? am strigat-o.

S-a oprit în ușă.

— Da?

— Pot schimba încuietorile?

— Dacă asta vrei.

Nu credeam că e atât de simplu. Chiar dacă îmi îndepărtam fizic tatăl din viața noastră, avea să rămână. Asta era cea mai urâtă parte.

ÎNCEPEA SĂ MI SE PARĂ că un cutremur îmi zguduise viața și o sfâșiase în două. Acasă mă aștepta haosul, iar la școală trebuia să ascund toate fisurile. Cu Becca ieșită din peisaj, nu eram sigur care parte era mai rea.

Era vina mea. Eu cerusem spațiu. Voiam spațiu, sincer. Dar nu mi-am dat seama că să îi cer să nu mai fie iubita mea însemna și că nu mai puteam fi prieteni. Probabil distrusesem acea posibilitate. Chiar dacă încă încercam să îmi clarific sentimentele, Becca rămânea singura cu care doream să vorbesc. Era singura care înțelegea. Dar, după cum stăteau lucrurile, părea să nu mai vrea să aibă nicio legătură cu mine. Ce spusesem atunci pe acoperiș căscase o prăpastie între noi, pentru că acum nici măcar nu se uita la mine – nici la ore, nici la prânz. Nici măcar nu mai mânca la masa noastră de afară.

În primele zile, am încercat să o găsesc. Am căutat-o la bibliotecă și pe coridoare, dar cred că se ascunsese în vreo firidă cunoscută doar de ea. Singura dată când o

vedeam era la ora de engleză. Joi, privirile ni s-au intersectat când doamna Copper mi-a spus să mai rămân după ore. Și chiar și atunci, Becca m-a privit doar pentru o secundă, înainte să își strângă manualele la piept și să iasă în fugă pe hol.

— Brett, a spus domnișoara C după ce s-a golit clasa. M-am oprit în fața catedrei și am așteptat. Sunt sigură că știi că membrii echipei de fotbal trebuie să aibă media nouă la fiecare materie ca să poată juca.

— Da, știu.

A pus eseul meu recent despre *Romeo și Julieta* pe catedră. În colțul din dreapta sus se lăfăia un șase imens. Săptămâna se transforma din rău în mai rău cu fiecare clipă. Voiam să îi explic de ce predasem o lucrare atât de slabă. Că fusesem ocupat să am grijă de mama și că nu avusesem timp să-l scriu. Că îmi petrecusem weekendul la o ședință de consiliere inutilă. Că abia dacă dormeam trei ore pe noapte pentru că voiam să stau treaz, în caz că se deschidea ușa și intra tata.

Am rămas însă tăcut, încercând să mă țin mențin într-o singură bucată.

— Eseul ăsta reprezintă treizeci la sută, a continuat ea. Și cu o notă atât de mică, media ta la engleză a scăzut la opt, Brett. Ți-am informat antrenorul și vei sta pe bancă, până când se schimbă lucrurile.

— Îmi voi mări media, am spus.

De data asta, nu mai voiam să joc fotbal de dragul tatei. Dar o echipă întreagă se baza pe mine.

— Așa sper, Brett.

Apoi a adoptat aceeași expresie plină de milă pe care mi-o aruncau toți ceilalți profesori. Becca avea dreptate – toată școala știa despre ai mei și asta era naspa.

— Dacă vei avea nevoie de o amânare, în viitor...

— Nu va fi cazul, domnișoară Copper, am spus eu repede, înainte să ies din clasă.

Detestam faptul că toată lumea mă trata de parcă eram stricat, de parcă trebuiau să îmi vorbească încetișor, să se asigure că nu o luam razna. Singura persoană care mă trata exact la fel era Jeff, care aștepta pe hol să ies, cu ochii aproape ieșindu-i din cap.

— Ce-a fost asta? m-a întrebat, ținându-se după mine spre mate.

— Am picat eseul, am spus. Mi-a scăzut media la opt.

Jeff s-a oprit din mers. Eu am continuat până ce m-a tras înapoi.

— Ai ieșit din echipă?

— Nu vrei să vorbești mai încet? L-am vârât într-un colț al coridorului. Nu am ieșit. Sunt doar suspendat până când îmi cresc media.

— Ia-ți un meditator. Avem nevoie de tine în echipă.

— Trec prin multe acum. Nu am timp pentru meditații.

A înjurat încet.

— Da, așa e, am uitat. Ce face mama ta?

— E în ultimul hal, am spus și am clătinat din cap. Nu îmi plăcea să vorbesc despre familia mea la școală. Trebuie să ajung la oră.

Am vrut să mă întorc, când m-a prins de umăr.

— Brett... ești bine?

— Da, am mințit.

— Mie îmi poți spune. Suntem prieteni din copilărie. A făcut un pas spre mine, coborând glasul. Nu le spun nimic băieților. Rămâne între noi.

Pe coridoare erau prea mulți oameni; prea mulți ochi ațintiți asupra noastră. Nu voiam să vorbesc cu el despre asta. Nu acum. De preferință, niciodată. Singura persoană în care aveam încredere era Becca, dar o pierdusem și pe ea.

— Sunt bine, am repetat, dându-l la o parte și alergând în jos pe scări.

Poate că dacă o repetam suficient de des mă păcăleam să o și cred.

Becca

REÎNVIEREA PRIETENIEI MELE CU JENNY parcă mi-a dat aripi. M-a făcut să îmi dau seama că să îl ignor pe Brett la școală nu era o soluție pentru probleme. Nu făceam decât să lărgesc spațiul care se căscase între noi. Am decis că era timpul să îmi reiau viața în mâini și să vorbesc cu el. Spusese că avea nevoie de timp să se gândească, iar o săptămână era timp suficient, nu? Trebuia să fi ajuns la o concluzie privind sentimentele lui pentru mine. Vești bune sau rele, eram gata să le primesc. Nu mai voiam să stau bosumflată. Trebuia să acționez.

Luni dimineață, am mers la școală cu capul sus și cu un singur scop în minte.

Numai că locul lui Brett la ora de engleză era gol.

Toată determinarea și toate gândurile pozitive – degeaba. Minunat!

Am încercat să fiu atentă la lecție, dar ochii mei se tot îndreptau spre banca lui, așteptând parcă să apară din senin. Notițele mele aveau numai de suferit: trecuse o oră și eu scrisesem doar o propoziție! Una singură!

La prânz, am mâncat la masa mea de afară. Părea mult mai singuratică fără Brett. A trebuit să-mi arunc jumătate din cartofi pentru că el nu era acolo să mănânce restul. Supravegheam ușile, așteptând să apară el. Când a sunat clopoțelul, mi-am dat seama că nu îmi trăgea doar mie clapa; practic, își evita educația. Iar gândul ăsta mi-a provocat un nod în stomac, pentru că Brett nu era genul care să chiulească. Ar fi făcut-o doar dacă era disperat – de exemplu, dacă lucrurile s-au fi înrăutățit la el acasă.

Ar fi trebuit să îl sun și să văd ce face. Eram aliați în departamentul familiilor distruse, iar aliații nu se abandonau unii pe ceilalți.

După școală, m-am trântit pe iarba de sub stejar și am așteptat să înceapă antrenamentul de fotbal. Ușile vestiarului s-au deschis, iar jucătorii s-au scurs afară. Am privit, așteptând să îl văd pe Brett, cu părul lui auriu inconfundabil. Întâi a ieșit Jeff, apoi alți câțiva jucători, ale căror nume nu le știam și cu care nu vorbisem niciodată. Ușa s-a închis, antrenorul a suflat în fluier și cu toții s-au strâns la centrul terenului.

Mi-am scos cartea și am citit o pagină. Poate că Brett întârzia.

Am citit un capitol, continuând să aștept. Trebuia să apară. Spusese clar că nu vrea să renunțe la fotbal.

Am citit o oră. Își scoseseră tricourile și zăceau cu toții pe spate, în iarbă, stropindu-și fețele cu apă. Brett nu era de găsit.

Mi-am luat cartea și geanta și am coborât, am străbătut terenul și m-am îndreptat spre banca metalică pe care ședea Jeff.

— Salut, Jeff! am spus. Ochii lui s-au îngustat din cauza soarelui când m-a privit. L-ai văzut pe Brett?

Și-a pus telefonul deoparte.

— Nu știi?

Doamne. Mi s-a strâns stomacul.

— Ce să știu?

— Nu mai joacă. Am căscat gura, ca o păpușă mecanică stricată. Nu permanent, a adăugat el repede. Doar până când își crește media. S-a întâmplat acum câteva zile. Nu ți-a zis?

Se părea că Brett nu își informase cel mai bun prieten despre despărțirea noastră.

— Nu am mai vorbit de o vreme, am spus.

— Ultima dată am auzit că ar căuta pe cineva să îl mediteze la engleză.

— Pică la engleză?!

Era materia la care mă pricepeam cel mai bine și nu îmi ceruse ajutorul? *Firește că nu,* a spus o voce din mintea mea. *Te ascunzi de el de o săptămână.* Taci, taci, taci!

— Ce face? am întrebat, coborându-mi vocea. Cum e cu familia lui?

Jeff a lovit iarba, încăpățânat.

— Nu știu. Nu vrea să vorbească despre asta.

Dar eu știam că ar vrea să vorbească... însă cu mine.

— Crezi că este acasă acum? M-am uitat la ceas. Pot ajunge acolo în 20 de minute, dacă o iau pe străduțe, am gândit eu cu voce tare.

— Pot să te duc cu mașina, s-a oferit Jeff, arătând spre teren. Aproape am terminat. Poți aștepta un sfert de oră?

I-am spus că da, puteam, și m-am dus ață în clădirea școlii. Cu jumătate din conținutul dulapului meu înghesuit în rucsac și în brațe, m-am așezat pe scările din față și am așteptat. Trecuseră douăzeci de minute când a apărut Jeff.

— Pe aici, a zis, conducându-mă la o camionetă roșie, veche, alcătuită parcă din piese vechi și rugină.

Părea pe cale să se descompună din clipă în clipă. Dintr-odată, să merg pe jos până acasă la Brett părea o idee mai bună.

— Mașina e în regulă, mi-a spus el, citindu-mi gândurile. I-am reparat frânele săptămâna trecută.

Cât de liniștitor! Am urcat. La nevoie...

— Tu îi cunoști pe părinții lui Brett? am întrebat, în timp ce mergeam prin oraș.

— Da.

— Ce crezi despre ei?

— Înainte să se întâmple toate astea credeam că sunt minunați, ca orice părinți normali. Se țineau de mână, veneau împreună la meciurile de fotbal, chestii din astea. Nu aș fi crezut niciodată că tatăl lui... Nu cred că și-a imaginat cineva. Mai ales nu Brett. Practic, își venera tatăl.

— Nu ți-a spus nimic despre familia lui, recent?

— Brett ține lucrurile astea pentru el. I-am spus că poate vorbi cu mine despre toate astea, dar nu vrea. Cred că, dacă va vrea să vorbească, o va face. Eu nu îl forțez. Am ajuns.

Aproape că am zburat din mașină, înainte să termine de parcat.

— Mersi că m-ai adus! am spus și am alergat pe alee.

Am bătut o singură dată. Am inspirat adânc. Am expirat. Am bătut iar. Începeam să cred că nu era nimeni acasă, când ușa s-a deschis și am dat cu ochii de Brett, stând în fața mea, privindu-mă în ochi în felul acela care-mi făcea degetele să tremure. Primul meu gând a fost *Uau, arată diferit!* Era nebărbierit și arăta de parcă tocmai s-ar fi dat jos din pat. Ochii lui s-au mutat de la fața mea la cărțile pe care le strângeam în brațe.

— Becca. Mi-a rostit numele încet. Ce cauți aici?

— Pici la engleză, am spus.

A ridicat din sprâncene.

— De unde știi? Apoi a văzut camioneta lui Jeff pe alee și s-a prins. Ah, firește că ți-a zis.

A trebuit să-mi amintesc că trecea printr-o perioadă dificilă. Să strig de frustrare nu avea să facă lucrurile mai suportabile.

— Ar fi trebuit să îmi spui tu, am zis, încercând să par cât mai calmă. Știu că ai spus că ai nevoie de spațiu, Brett, însă mi se pare genul de urgență care are prioritate.

— A fost vorba de un eseu. Lucrez la el. Îl rescriu.

— Ai nevoie de ajutor? am întrebat.

Mă foiam, așteptându-mă să spună nu, să închidă ușa și să se întoarcă în lumea lui înghesuită, separată.

A deschis ușa mai larg.

— Sigur.

M-am dus direct în bucătărie și mi-am trântit cărțile pe masă. Mi-am scos notițele și pixurile și le-am aranjat în ordine.

— Ia-ți eseul, am strigat, presupunând că mă asculta, și adu-l aici, ca să îl pot citi și să văd ce trebuie îmbunătățit.

Am așteptat să aud pași sau vreo mișcare. Nimic. M-am întors. Stătea în prag și mă privea.

— Brett? Ce este?

A clătinat din cap.

— Nimic.

— Atunci, nu vrei să stai jos și să începem?

— Tocmai mi-ai zis ce să fac?

— *Stai jos!*

A ridicat brațele, predându-se, și a luat un loc. Și-a făcut laptopul să alunece pe masă, și-a scos eseul și m-a lăsat să îl citesc. Am înțeles de ce primise un șase. Era oribil. Ideile erau dezlânate și citatele nu erau corecte.

— Cât ți-a luat să scrii asta?

S-a gândit o secundă.

— O oră.

— Se vede. Nu are niciun sens, Brett. Nici măcar nu are o temă.

S-a foit pe scaun. Și-a ridicat gluga hanoracului până i-a acoperit jumătate de față.

— Am uitat că trebuia predat. Stătusem treaz toată noaptea, cu mama, așa că nu am avut timp să îl scriu.

M-am simțit ca o nemernică.

— Da, firește. Îmi cer scuze. Uită că am spus asta.

Am recitit eseul și mi-am dat seama că Brett era foarte tăcut. I-am aruncat o privire pe furiș. Își privea mâinile așezate pe masă. Am închis laptopul și l-am împins la o parte.

— Nu trebuie să învățăm chiar acum, am spus. Putem vorbi despre familia ta, dacă vrei.

Brett și-a ridicat ochii spre mine.

— Aș prefera să învățăm.

Am învățat. Am printat eseul lui Brett și l-am reluat, rând cu rând. Am început să marchez părțile care aveau nevoie de o schimbare și trei sferturi din el s-au îngălbenit. Am găsit o nouă temă, am ales citatele corecte și i-am enumerat argumentele. O oră mai târziu, rescrisese introducerea, în timp ce eu îl supravegheam peste umăr. Îmi dădeam seama că începea să devină agitat. Scria tot mai lent. Atenția lui continua să se piardă și, într-un târziu, a deschis un nou tab, căutând un loc care livra pizza.

— Mor de foame, a declarat. Te bagi?

Ne-am petrecut următoarele zece minute punând la cale pizza perfectă. Brett adora carnea – nu mă surprindea asta deloc. Tot ce voiam eu era să aibă ananas.

— Vrem bețișoare de usturoi? a întrebat el.

I-am aruncat o privire care spunea „Ce fel de întrebare idioată mai e și asta?" A dublat cantitatea.

După ce a trimis comanda, ne-am întors la învățat. Răsfoiam caietul de notițe la engleză, absentă, în timp ce Brett continua să își scrie eseul. Apoi, ceva mi-a atras privirea. Pe spate erau numere. Era numărătoarea mea inversă până la absolvire. Doar că mă oprisem, fără să-mi dau seama. Când se întâmplase?

Brett a împins laptopul spre mine.

— Așa are sens? a întrebat el.

El era răspunsul, motivul pentru care mă oprisem din numărat. Brett îmi oferise o șansă la ceva mai bun.

— De ce îmi zâmbești așa?

Mi-am dres glasul și am vârât repede caietul în geantă.

— Ce? Nimic. Să văd.

Am citit iute paragraful și i-am spus că da, avea sens.

Am continuat să lucrăm în tăcere încă vreo câteva minute, până când mintea lui Brett s-a detașat complet. Șterse și rescrisese aceeași propoziție de cinci ori. Din fericire, a sunat soneria, a ajuns pizza și amândoi am luat o pauză. Am mestecat o felie, privind cu suspiciune cum Brett culegea toate bucățelele de ananas.

— Dacă nu îți place, de ce ai fost de acord să comandăm? am întrebat.

— Pentru că îți place ție.

— Dar tu ai refuzat să mănânci înghețată cu gust de vată de zahăr.

— Totul până la aia, Becca.

— Aha.

Un zâmbet chinuit a început să se înfiripe pe chipul lui neobișnuit de împietrit.

— Mă întreb, a zis el, luând o altă felie, unde ai luat prânzul săptămâna trecută. Te-am căutat în toată școala și nu am dat de tine.

— M-ai căutat?

— Da.

— Dar ai spus că vrei spațiu.

— Aia, a spus el, luând încă o înghițitură, a fost o greșeală. Se întâmplă să fii singura persoană de care nu vreau să mă detașez. Deci, unde ai mâncat?

M-am forțat să înghit.

— În spatele terenului de fotbal.

A ridicat din sprâncene.

— Te-ai dus atât de departe ca să scapi de mine?

— După cum am spus, *tu* ești cel care a cerut spațiu. Nu eu. Eu doar ți l-am oferit.

— Fă-mi o favoare, Hart. Data viitoare când spun că vreau spațiu, ignoră-mă.

— Am notat.

Brett s-a ridicat și s-a îndreptat spre frigider.

— Hei, unde e mama ta? am întrebat.

— Stă la mătușa mea noaptea asta, mi-a răspuns, întorcându-se cu două sticle de apă.

— Și tatăl tău? am întrebat încet, fără să vreau să insist prea mult.

— Stă la hotel săptămâna asta. Brett s-a așezat iar, de data asta pe scaunul de lângă mine, și mi-a întins una dintre sticle. Mergem la terapie.

— Uau! Cum e?

— Altfel decât o risipă de două sute de dolari, inutil. Mama plânge tot timpul. Tata spune că îi pare rău. Dar nu contează dacă îi pare rău *după* ce a fost prins. Brett s-a oprit și a băut toată sticla de apă. Eu doar stau acolo și aștept să treacă ora.

Am luat ultima felie din colț.

— Mama nu a încercat niciodată calea terapiei. Am văzut-o însă citind o carte de self-help. Se numea *Copiii și divorțul*, sau așa ceva.

— Și? A funcționat?

— Se pare că trăsăturile de șoarece de bibliotecă nu se moștenesc genetic. S-a orientat spre brutărie, în schimb. Dar așa am dobândit clopoței cu gem, deci nu mă plâng.

Fața lui Brett a căpătat din nou aspectul visător, de parcă s-ar fi gândit și el la gogoșelele magnifice. Ar fi trebuit să îi aduc câteva. Ar fi fost o metodă mai bună de a sparge gheața decât să îi vâr manuale în față. Că veni vorba despre fața lui, era foarte aproape. Iar ochii lui mă hipnotizau. Mereu crezusem că îmi plăcea zâmbetul lui – dar ochii lui erau ceva deosebit.

— Te holbezi la mine.

— Mă uit la ochii tăi, am spus repede. Înainte să te cunosc, numai despre asta vorbeau fetele. Despre ochii tăi.

A părut surprins.

— *Ochii* mei? Nu talentul meu excepțional de fotbalist sau trupul meu sexy?

Mi-am înghițit un hohot de râs.

— Nu. Doar ochii.

— Atunci, spune-mi, Becca. Ce se spune despre ochii mei?

— Că sunt frumoși. De vis. *Fermecători.*

— Serios? a zis, ridicând din sprâncene. Și tu ce crezi despre ochii mei?

Am înghițit un nod ciudat care mi se ridicase în gât și am spus:

— Ochii tăi sunt frumoși. Precum oceanul. Calmi.

— Oceanele pot fi letale.

Începeam să cred că și Brett era. Sau cel puțin așa mă făcea să mă simt. De parcă aș fi stat pe marginea stâncii sau într-un montagne russe care nu știa decât să urce.

— Hei, a zis el brusc, vrei să plecăm de aici?

— Dar trebuie să-ți terminăm eseul.

— Putem să îl terminăm mai târziu. Durează doar o oră.

Era ridicol că se aștepta să spun nu. Trecuse atâta vreme de când îl văzusem așa, aproape fericit, că aș fi spus da la orice, numai să îl fac să rămână așa mai multă vreme.

Așa că atunci când Brett mi-a întins o mână, am luat-o.

AM AJUNS LA FINCH'S, singura librărie din oraș. Brett s-a oprit în fața ușii, desfăcând brațele într-un gest victorios, cu zâmbetul lui care cucerea întreaga lume.

— M-ai adus... la o librărie? am întrebat, privind de la el la uși, fără să mă prind. Ai nevoie de altă carte pentru eseu?

— Nuuuu, a răspuns, lungind cuvântul și apropiindu-se. M-am gândit să te răsplătesc, Becca. M-ai ajutat să învăț, ai venit la meciurile mele și la sala de jocuri. Am făcut atât de multe lucruri pentru mine. Acum e cazul să facem și ceva ce îți place ție. Nu crezi?

Nu îl puteam contrazice.

Chiar îmi doream să intru. Rău de tot.

— Nu pot să mă decid dacă îți place sau nu ideea, a zis Brett.

Nu m-am mai putut abține. L-am îmbrățișat, lipindu-mi obrazul de pieptul lui.

— Super, Brett. Mulțumesc!

Ce îmi plăcea și mai mult era că spațiul care se căscase între noi părea să fi dispărut aproape complet.

Am rămas acolo o secundă, înainte ca Brett să spună:

— Abia aștepți să intri și să alergi printre rafturi. Nu-i așa?

— Foarte mult.

Mi-a ținut ușa și m-a împins ușurel.

— Fă-ți de cap.

Am dat fuga înăuntru. Magazinul era gol, cu excepția domnului Finch, care se afla în spatele tejghelei, pe jumătate adormit. Mi-a făcut din mână – eram o clientă obișnuită, ca să îmi păstrez modestia –, iar eu m-am aruncat spre rafturi, cu Brett pe urmele mele. Am petrecut o oră între rândurile de cărți. Era ca într-un vis și eram fermecată ca de ochii lui Brett. Am citit rezumatul fiecărei cărți cu voce tare, așteptând să aprobe. Dacă încuviința, o puneam în coș. Dacă strâmba din nas (ceea ce făcea, în mare parte), o puneam înapoi pe raft și încercam alta.

Se părea că Brett era foarte pretențios. Mai rău ca mine. Eu nu prea îmi permiteam să aleg. Aveam nevoie de cărți noi de citit, după livricidul pe care îl comisesem pe pod. Care, acum că mă gândeam mai bine, nu fusese deloc necesar.

— Care este ultima carte pe care ai citit-o? l-am întrebat pe Brett.

A scos o carte de pe raft, și-a dat ochii peste cap și a pus-o înapoi.

— *Romeo și Julieta*, a răspuns.

— Am fost obligați să o citim pentru școală, Brett.

— Așa, și? Tot se pune.

Cu siguranță nu!

M-am îndreptat spre tejghea, cu patru cărți în coș.

— Cât îți va lua să citești toate astea? Câteva săptămâni? O lună? m-a întrebat Brett, în timp ce domnul Finch scana totul.

Am pufnit. Avea multe de învățat.

— Mai bine zis o săptămână.

— 35 de dolari și 21 de cenți, a zis domnul Finch.

Am vrut să îmi scot portofelul, dar Brett m-a oprit.

— Hei, e tratația mea. Îți amintești?

— Mulțumesc!

A zâmbit și nu a spus nimic, în timp ce, de fapt, spunea totul.

Când am ieșit, m-am îndreptat spre mașină, dar Brett m-a luat de mână și m-a tras spre o bancă de la marginea străzii. S-a așezat și a făcut semn spre spațiul liber de lângă el. M-am așezat, cu punga de cărți în poală. Era răcoare, pentru că soarele apusese și se pornise vântul. Îmi flutura părul pe umeri, apoi mi-l vâra în față, iar eu mă chinuiam să-l dau la o parte. Brett a râs lângă mine, iar sunetul a părut să fie purtat în aer, ca o simfonie articulată de stele.

— Porți inelul, a constatat Brett, făcându-mă să tresar.

— Ce? Ah!

Am ridicat mâna, privindu-mi inelul cu trandafir. Era premiul câștigat de noi la sala de jocuri.

— Îmi place, am spus.

Erau multe lucruri care îmi plăceau. Multe dintre ele voiam să le împărtășesc cu Brett. În liniștea din jur, aș fi putut. Dar acum, că eram iar împreună, mi se părea că toate cuvintele atent plănuite dispăruseră. Și tot ce voiam era să îl sărut. De data asta, nu voiam să fie fals. Voiam să fie la fel de real ca momentul acela.

Cel mai tare mă speria că nu știam cât de real era pentru el.

Am tresărit când Brett mi-a atins fruntea cu degetul. Mă privea, zâmbind.

— La ce te gândești? a întrebat.

— Mă gândeam la ce ai spus în seara aceea, la hotel. Că nu puteai decide dacă ce simțeai pentru mine era ceva real.

Amintirea era încă ușor dureroasă. Din felul în care Brett a tresărit când am pomenit-o, cred că la fel era și pentru el. Dar petrecuserăm o săptămână ferindu-ne unul de altul și evitând subiectul. În mod normal, ar fi fost OK pentru mine. În fond, mă pricepeam de minune să îmi ascund emoțiile. Dar era ceva la Brett care mă făcea să vreau să iau o lopată și să le scot la lumină. Tot ce simțeam pentru el era bun, luminos și cald. Nu întunecat, cum eram obișnuită. De ce să ignor asta?

— Mă întrebam, am continuat, dacă ți-ai dat seama.

— Ah! a zis el. La asta te referi.

— Da, la asta.

Brett s-a târât mai aproape, pe bancă. Eram la doar câțiva centimetri de el, suficient ca inima să îmi joace ping-pong printre coaste.

— M-am gândit mult la noaptea aceea, a spus el.

— Și eu.

— Mi-am dat seama, a continuat, că nimic din ce simțeam pentru tine nu era nici alterat și nici confuz, Becca. De fapt, ești singura parte limpede a vieții mele acum.

S-a mai apropiat puțin.

M-am apropiat și eu.

— Știi ce îmi place la tine? a spus el.

Am încercat să îmi ascund zâmbetul, însă l-am simțit despicându-mi fața.

— Ce?

— Îmi place că ai cele mai proaste gusturi la mâncare, a răspuns, acoperind încă doi centimetri de bancă.

— Aici nu suntem de acord, am protestat.

— Îmi place că nici măcar nu tresari când ne uităm la filme de groază, a continuat Brett. S-a oprit și s-a mai apropiat puțin. Îmi place cum te pierzi în gânduri, de parcă ți-ai trăi jumătate de viață în propria minte. Și îmi place cum te faci toată roz când mă prinzi uitându-mă la tine.

Fața a început să mi se înroșească.

— Vezi?

Nu mai exista loc între noi pe bancă. Eram coapsă lângă coapsă, genunchi lângă genunchi. Aveam limba înnodată și îmi era foarte cald. Creierul mi se transformase în gelatină.

— Deeeeci, am spus, apropiindu-mi mâna de a lui. Ce înseamnă asta?

— Înseamnă, a răspuns Brett, încârligându-și degetul mic cu al meu, că îmi placi. Mult. Și că am fost un tâmpit pentru că am pus asta la îndoială. Multe lucruri s-au schimbat în viața mea, Becca. În mijlocul haosului, ești singura constantă. Ești singura care vine mereu înapoi.

— Încă nu prea știu ce vrei să spui, am zis, zâmbind.

— Este un soi de răzbunare? m-a întrebat, privindu-mă cu îndoială.

— Poate.

— OK.

Am țipat când m-a apucat de talie și m-a tras peste bancă până când am ajuns pe jumătate în poala lui. Prima mea reacție a fost să mă asigur că nu era nimeni pe stradă care să ne vadă. Nu era. Atunci m-am relaxat și i-am luat fața în mâini.

— Putem încerca din nou? a rostit el. Fără prefăcătorie. Fără spațiu. Fără oameni care să intervină între noi. Încă o încercare. Nu o mai dau în bară de data asta.

— Doar că va fi real? am întrebat.

Brett a zâmbit. Și-a apăsat obrazul în palma mea.

— Complet real.

S-a aplecat și mi-a atins buzele cu ale lui.

Nu era nici pe departe de ajuns.

— Încă o întrebare, am spus, iar el a scos un zgomot agitat drept răspuns. Primul nostru sărut de pe coridor. Notă de la unu la zece.

Brett și-a retras fața puțin.

— Serios?!

— Da. Notă.

— Nouă. De ce?

Am ridicat din umeri.

— Credeam că numai mie mi s-a părut așa. A fost primul meu sărut, așa că nu prea aveam elemente de comparație. Dar îmi pare bine să știu că așa ai simțit și tu.

— A fost primul tău sărut? m-a întrebat, iar eu am încuviințat. Spune-mi, Becca, a continuat el, trecându-și degetul mare peste buza mea de jos, dacă am fi într-o carte, cum ți-ai dori să fie primul tău sărut?

— Nu știu, am răspuns sincer.

Nu mă gândisem niciodată la asta.

— Haideeee! Nu te cred deloc. Ar ploua? Ar fi artificii? Sau ar fi seara târziu, pe o bancă, în fața unei librării?

— Nu sună *complet* oribil, am spus.

Brett mi-a luat fața în mâini, cu blândețe. S-a apropiat, până când nu am mai văzut decât ochii aceia oceanici, letali.

— Cred că ești minunată, a rostit, și cred că meriți un prim sărut mult mai bun decât pe coridorul școlii, în timp ce ne privește toată lumea.

— Adică stând pe o bancă, în timp ce nu ne privește nimeni?

— Becca, a spus el, închizând spațiul dintre noi până când frunțile noastre s-au atins, primul tău sărut ar fi trebuit să fie așa.

M-am întrebat dacă Brett simțea cât de repede îmi bătea inima când gura lui a atins-o pe a mea sau dacă

a simțit și el schimbarea. Pentru că, în clipa aceea, s-a schimbat ceva. Lumea s-a reclădit în jurul nostru.

Nu m-am întrebat de ce îmi ardea inima când i-am înconjurat gâtul cu brațele sau de ce simțeam că îmi va cădea din piept. L-am tras doar mai aproape, până când am devenit o singură siluetă alcătuită din buze, mâini și inimi care băteau pe cerul nopții.

Nu eram sigură cine s-a retras prima dată. Tot ce știam era că a fost prea repede și că inima mea nu mai părea să îmi aparțină în totalitate. Era împărțită între noi doi.

— Sărutul ăsta, a șoptit Brett, a fost de nota 11.

Eu i-aș fi dat mai degrabă un 12.

Brett

TREBUIA SĂ FIE UNDEVA, ACOLO.

Scotoceam în dulap, încercând să îmi găsesc geaca de blugi neagră pe care voiam să o port în seara asta. La cinema rula un nou film horror și, ținând cont de obsesia Beccăi pentru toate lucrurile înspăimântătoare, îi spusesem că o duc. Doar că filmul începea în ceva mai mult de o oră și eu nu îmi găseam afurisita de geacă.

Scoteam cutii de pe raft și le aruncam pe podea. În camera mea erau împrăștiate umerașe peste tot, ca la o vânzare de țoale second hand scăpată de sub control. Scotoceam printre cutiile de pe raftul de sus, știind prea bine că nu avea cum să fie acolo, când am găsit o cutie albastră. Am văzut-o și mi s-a tăiat respirația. Am luat-o și m-am așezat pe pat.

Am scos încet capacul.

Totul era acolo. Prima minge de fotbal pe care mi-o cumpărase tata. Fotografii polaroid cu noi doi la meciurile mele de fotbal, când eram mic. Vechile mele crampoane, tricouri, trofee. Era o cutie plină cu amintiri pe care le uitasem.

Mama a intrat în fugă în camera mea.

— Brett! Ce-a fost... Ce s-a întâmplat aici?

Nu-mi puteam lua ochii de la cutie. Am scos o poză. Tata și cu mine zâmbeam spre obiectiv. Îmi lipseau cei doi dinți din față și aveam părul lung. Îmi intra în ochi. Cred că aveam nouă sau zece ani. Încă simțeam mirosul ierbii și mâna tatei pe umărul meu. Părea atât de fericit! De mândru! Amândoi păream.

Mama s-a așezat lângă mine pe pat.

— Mereu mi-a plăcut fotografia asta, a comentat ea. Să știi că tatăl tău încă vorbește mereu despre ziua aceea. A fost una dintre favoritele lui.

— Și ale mele.

— Era atât de mândru de tine, Brett! Încă este.

Am pus poza înapoi în cutie și am luat alta. Era cu mama. Eram în clasa a zecea, după ce fusesem primit în echipa școlii. Fusese primul meu meci, iar părinții mei veniseră să mă vadă. Se așezaseră în tribune și îmi aminteam și acum vocea tatălui meu, care acoperea întreaga mulțime. Făcuserăm poza după ce câștigaserăm meciul. Fusese pe biroul tatei, până când o înlocuise. O păstram aici, în cutie.

Mama și-a pus capul pe umărul meu. Știam că își amintea și ea ziua aceea. Mi se părea o altă viață, un alt timp, în care totul era asemănător și totuși diferit. Pentru prima dată, o părticică din mine a început să simtă lipsa tatei. Să simtă greutatea brațului său pe umărul meu.

— Mamă? Pot să te întreb ceva? Ea căuta prin cutie, desfăcându-mi șireturile de la vechile crampoane. Dacă n-ar fi trebuit să îți faci griji pentru mine, ce ai fi făcut cu tata?

— Ce vrei să spui?

— Ai spus că încercai să mă protejezi, nu? De aceea nu mi-ai spus că tata avea o aventură. Dar dacă nu ar fi trebuit să îți faci griji pentru mine? Ai fi rămas cu el? Ai fi divorțat? Cum te-ai fi apărat tu?

A oftat lung, obosită, și s-a mișcat pe patul meu, până când s-a sprijinit de căpătâi. A făcut semn spre locul liber de lângă ea, iar eu m-am întins pe spate, încă ținând poza între degete – poza care îmi amintea de alte vremuri.

— Cred..., a început ea, privind tavanul, că n-aș fi divorțat. Aș fi rămas cu el.

— De ce?

— Pentru că îl iubesc, a spus ea simplu. Pentru că îl cred când spune că îi pare rău.

— Dar cum știi că o spune sincer?

— Fiindcă se străduiește, Brett. Chiar încearcă, la ședințele acelea de terapie. Vrea să fie totul bine. Uită-te în jur la viața asta, la casa asta. A petrecut toți anii ăștia muncind din greu ca să avem toate astea. L-am iubit de când aveam șaptesprezece ani, și în toți anii ăștia este singura greșeală majoră pe care a comis-o. Cum hotărâm dacă pentru o greșeală merită să renunțăm la toate? La viața pe care am clădit-o împreună?

Mama s-a ridicat și mi-a pus mâna pe umăr. Am privit-o în ochi și am văzut cât de mult îl iubea. Cât de mult își dorea să fie cu el. Și în tot acest timp mă gândisem că ultima săptămână fusese dificilă pentru ea doar pentru că adevărul ieșise la suprafață. Dar poate mă înșelam. Poate era dificil pentru că tata stătea la hotel, iar ea era

departe de persoana iubită. Iar eu luasem decizia pentru ea la mânie. Îi luasem mamei capacitatea de a alege, deoarece credeam că o protejez; de fapt, mă gândisem doar la mine.

— Mamă? am spus, luându-i mâinile într-ale mele. Tot ce vreau este să fii fericită. Atât. Dacă familia noastră reunită te face fericită, atunci... Am inspirat adânc și am scos cuvintele afară cu forța: Atunci sunt OK cu asta. Voi merge la terapie. Voi încerca să mă înțeleg cu tata. Voi încerca, de dragul *tău*. Dar dacă hotărăști că vrei să se schimbe totul, că vrei să divorțezi și să nu mai privești în urmă, atunci și asta e OK. Vreau ce e mai bine pentru tine, pentru că va fi și ce e mai bine pentru mine.

Eram atât de obișnuit să îmi văd mama plângând, că atunci când lacrimile au început să se rostogolească pe fața ei, nici măcar nu am tresărit. Apoi, mi-am dat seama că tot ce îmi doream era să nu mai plângă. Dacă asta însemna să stau în biroul doctoriței Kim și să vorbesc despre sentimentele mele, sau să deschid ușa și să îl las pe tata înăuntru, aveam să fac asta pentru ea.

Am îmbrățișat-o pe mama și am ținut-o strâns la piept, dorindu-mi să pot repara totul.

— Nu este un tată groaznic, Brett, a spus ea. Dacă era, nu ai fi ajuns așa, cu o inimă atât de generoasă.

Apoi s-a uitat ultima dată la poză și a plecat.

TOCMAI RIDICAM MÂNA să bat a doua oară la ușa Beccăi, când s-a deschis. S-a uitat la mine, iar pupilele i s-au dilatat.

— Oh, nu! a făcut ea.

Ușa s-a deschis ceva mai mult și am văzut-o mai bine. Avea părul ciufulit și purta pijamale cu unicorni. Nu era tocmai o ținută potrivită pentru film.

— Ai uitat, am spus.

— Îmi pare *atât* de rău, Brett! Doamne! O ajutam pe mama cu o rețetă nouă și am pierdut noțiunea timpului. Îmi pare rău! Intră! Mă îmbrac și plecăm. De obicei, trailerele durează o veșnicie, nu? Așa că nu o să ratăm mare parte din film. Poate doar deschiderea, sau primele minute...

— Becca.

— Da?

Am deschis ușa, am intrat și am tras-o la pieptul meu.

— Vorbești foarte repede, am spus.

A început să zâmbească.

— Da, așa fac uneori. Scuze că am uitat!

— E în regulă.

Mi-a tras fața spre a ei. Mirosea a vanilie. Avea gust de vanilie. Apoi a intrat mama ei pe hol, iar Becca s-a îndepărtat de mine ca electrocutată.

— Brett, ai ajuns! Tocmai spuneam că ne-ar fi de mare folos încă o pereche de mâini la rețeta asta. Vrei un șorț?

Am rânjit.

— Da, cu plăcere.

— Mamă, a gemut Becca. Mergem la film.

— Nu, e în regulă. Putem sări peste. Vreau să ajut, am spus.

Cu siguranță nu fusese răspunsul corect, pentru că Becca a părut complet îngrozită când am intrat în bucătărie. Puteam să jur că mi-am auzit numele și cuvântul „fiasco".

— Minunat! Tocmai ne aminteam cum i-am cumpărat Beccăi un cuptor Easy Bake și aproape că a dat foc bucătăriei.

— Ah, mi-ar plăcea *mult* să ascult povestea asta, doamnă Hart.

Mi-a întins un castron și un tel, în timp ce Becca îmi trăgea una în umăr.

— Nu e OK, a sâsâit, în timp ce mama ei continua povestea.

— Simpatice pijamale, am șoptit.

Nu o mai văzusem niciodată atât de mânioasă.

— Deci ce pregătim? am întrebat, scoțându-mi geaca și punând-o pe scaun.

Blatul de gătit era plin de foi de copt, tăvi pentru brioșe și o tigaie rotundă, cu o gaură în mijloc.

— Este un chec Bundt, a răspuns Becca.

— Știam.

A scos limba la mine.

— Pregătim, a început mama ei, apăsând câteva butoane ale cuptorului, o nouă rețetă, care ori va fi o prăjitură, ori un chec, ori o brioșă.

— Mama este convinsă că poate face lămâia și ciocolata să aibă gust bun împreună, m-a informat Becca.

— Va avea un gust minunat și cu siguranță va face concurență clopoțeilor cu gem.

— Nu sunt sigură că e posibil, a comentat Becca.

— O susțin pe Becca, am intervenit și eu.

Mama ei a arătat spre noi cu o lingură plină cu aluat.

— Voi doi, așteptați și veți vedea. Am fler când vine vorba de combinații neobișnuite.

Becca

JENNY A APĂRUT LÂNGĂ DULAPUL MEU, după ultima oră.

— Mă gândeam să trecem pe la brutărie și să luăm o duzină de clopoței cu gem. Te bagi? a întrebat.

Nu eram încă obișnuită cu ideea că eram din nou prietene. Mi se părea că fusesem atrasă într-o gaură de vierme și trecusem într-o altă dimensiune. Sau că mă întorsesem în timp, până în clasa a noua.

Am închis dulapul și mi-am pus geanta pe umăr.

— Mă inviți la brutăria mamei?

— Da sau nu?

— Da, evident.

Am plecat de la școală împreună. Să merg lângă ea era la fel ca atunci când mergeam lângă Brett. Nu puteam străbate nici măcar un coridor fără ca măcar trei persoane diferite să încerce să intre în vorbă cu ea. Într-un târziu, am scăpat, și în timp ce mergeam pe Main Street, Jenny se tot uita în telefon.

— Totul e în regulă?

A ridicat privirea.

— Prietena fratelui meu s-a despărțit de el acum câteva zile, mi-a răspuns ea. Rețelele lui sociale au fost inundate de citate despre iubire, pe care le tot postează.

— De ce s-au despărțit?

— Nu vrea să îmi spună. Părinții mei nici măcar nu știu.

— Nu prea vorbeai despre el, am continuat, referindu-mă la perioada în care fuseserăm prietene.

Acum nu mi se mai părea că trecuse atâta vreme.

— Parker este la facultate. E cu doi ani mai mare decât noi. Este mândria familiei. L-au pregătit să preia afacerea familiei de când era în scutece. Practic, absoarbe toată atenția din orice încăpere ne-am afla. Pesemne că remarcase privirea pe care i-am aruncat-o, pentru că a adăugat: Nu îmi plâng de milă. Nu o fac pe fiica neglijată. De fapt, mă bucur că atenția este îndreptată asupra lui. Asta îmi permite să fac tot ce vreau, fără ca părinții noștri să remarce. Dar tu? Ce planuri ai după ce terminăm liceul și părăsim văgăuna asta?

— N-am idee, am răspuns sincer.

— Nici eu. Părinților mei nu le place asta. Vor să îmi traseze viitorul, așa cum au făcut cu Park. Dar mie îmi place să nu am niciun țel. Fie ce-o fi. Doar să nu fie în Crestmont, a adăugat, lovindu-mă cu umărul.

— De acord.

Am intrat în brutărie. Mama era în spatele tejghelei, dând o cutie unui client. Era mai aglomerat ca de obicei. Aproape toate mesele erau ocupate și chiar era coadă, începând de la tejghea și până la jumătatea spațiului interior.

Fața mamei s-a luminat când ne-a văzut.

— Becca! a strigat, fluturând din mâini peste cap, de parcă semnaliza unui avion să aterizeze.

Am avansat, ignorând privirile urâte ale unei femei, care crezuse că săream rândul.

— De ce e atât de aglomerat? Au prins atât de bine fluturașii?

— Aș vrea eu. S-a stricat un autobuz pe autostradă, mi-a explicat ea. E o poveste lungă, dar acum toți oamenii ăștia sunt blocați aici. Și le este foame. Te-ai putea ocupa de casă? Trebuie să o ajut pe Cassandra în spate.

M-am uitat la coadă. Mama avea dreptate. Păreau extenuați și flămânzi, parcă gata să sară peste tejghea din clipă în clipă.

— Becca? a întrebat iar mama, cu un șorț în mână.

— Mă ocup eu de bani. Du-te să ajuți în spate.

— Pot și eu să ajut, s-a oferit Jenny.

Mama a părut să vrea să o îmbrățișeze.

— Stai aici, cu Becca, și ajută cu oamenii de la coadă, a spus ea, înainte să alerge în spate.

Mi-am pus șorțul repede și m-am așezat în spatele tejghelei.

M-am întors spre Jenny și i-am întins un alt șorț.

— Eu mă ocup de comenzi, tu le pregătești. În spatele tău găsești clești și cutii. Ai priceput?

A încuviințat. Ne-am întors împreună spre coadă.

— Cine urmează? am strigat.

O ORĂ MAI TÂRZIU, coada dispăruse, podeaua era plină de ambalaje de brioșe și jumătate dintre mese nu aveau un

scaun sau aveau prea multe. Cassie se așezase pe unul dintre ele, arătând de parcă tocmai ar fi alergat la maraton. Toate arătam așa.

Ușa brutăriei s-a deschis și am gemut la unison.

— Bine ați venit..., am început, dar Jenny m-a întrerupt.

— E fratele meu, a spus.

Și-a scos șorțul și l-a agățat de un cârlig din perete. M-am uitat la tipul din prag – păr brunet, ondulat, ten măsliniu. Purta pantaloni lejeri și o cămașă încheiată până sus. Arăta diferit față de cum mi-l aminteam.

— Mulțumesc pentru ajutor, Jennifer! a zis mama, îmbrățișând-o rapid.

— Oricând, doamnă Hart. Ne vedem la școală, Becca.

S-a apropiat de fratele ei și au plecat împreună, fără să mai adauge nimic.

— *Acela* e Parker?

Cassie a căscat gura, cu fața lipită de vitrină. I-a privit plecând.

— Arată atât de diferit față de cum era în liceu.

Câteva minute mai târziu, am auzit iar clopoțelul de la intrare. A intrat o familie cu doi copii. Le-am luat comanda, le-am întins mâncarea și ei s-au așezat la o masă de lângă geam.

I-am privit mâncând. Copiii și-au mânjit fețele cu gem de căpșune, iar mama lor se tot apleca peste masă, cu un șervețel, ca să-i șteargă. Tatăl se sprijinea de spătar, privindu-i pe cei trei cu un zâmbet. Turnul din pachețele de zahăr construit de băiețel s-a înclinat și a căzut, iar el a început să plângă. Mama a închis ochii, de parcă simțea

nevoia unei pauze de la plânsete, dar soțul ei s-a întins peste masă și a început să reconstruiască turnul. Băiețelul s-a oprit din plâns.

Totul era atât de normal! Să-ți scoți copiii la brutăria din oraș și să construiești turnulețe din zahăr. Și chiar dacă unul părea entuziasmat și celălalt plângea, haosul controlat era învelit într-un strat subțire de iubire.

M-am uitat la Cassie, care mătura podeaua cu jumătate din păr scăpat afară din coadă.

M-am întors spre geamul din spate și am văzut-o pe mama frământând aluatul, cu făină pe obraji. A ridicat privirea și mi-a zâmbit.

Am privit din nou familia și mi-am dat seama că nu totul trebuia să fie convențional. Viața nu trebuia să se potrivească într-o cutie cu patru pereți, ordonată și curată. Era în regulă dacă avea doar trei laturi, iar a patra era lipită cu bandă adezivă. Era în regulă dacă avea colțurile ciupite și dacă avea un abțibild mare deasupra, care spunea FRAGIL.

Era în regulă.

Mi-am scos șorțul și l-am pus pe tejghea.

— Mamă! am strigat, alergând în spate. Poți închide cu Cassie? Am ceva de făcut.

A ridicat privirea de la aluat.

— Firește. Unde te...

— Mersi!

Înăuntrul meu creștea o senzație de nerăbdare. Mă simțeam grozav. De-a dreptul măreț. Eram plină de energie. Mai presus de orice. Mi-am înșfăcat haina și am dat

fuga afară, pe ușa din față, înainte să poată Cassie să ridice privirea din podea. Alergam deja pe stradă, iar picioarele mă purtau pe drumul cunoscut, pe care mersesem de prea multă vreme în secret. Nu mai voiam asta. Nu mai voiam secrete. După ziua de azi, pe cutia asta nu avea să mai fie vreun abțibild care spunea FRAGIL.

Am alergat pe lângă librărie, pe lângă biserică, pe lângă intersecția care ducea spre casă. Am alergat și am tot alergat, până când am ajuns pe strada lui. M-am aplecat, cu mâinile pe genunchi, mi-am tras sufletul și am luat-o iar la goană. Trebuia să mă mișc mai departe. Dacă mă opream să mă gândesc, era posibil să mă întorc și să mai las să treacă alți cinci ani. Nu voiam asta. Eram sătulă să fiu cu un picior blocat în trecut, când încercam să fac pași spre viitor.

Îmi permisesem să mă îndrăgostesc de Brett. Nu ascunsesem acele sentimente în adâncul meu. Le scosesem la lumină. Dar exista încă o urmă de întuneric îngropat într-un colț. Erau încă întrebări pe care îmi fusese teamă să le rostesc cu voce tare.

Acum, nu mă mai temeam.

Am alergat până la casa tatei, pe alee, și am bătut la ușă. Inima mea bătea mult prea repede. Nu puteam să respir și nici să gândesc, dar ușa s-a deschis și în fața mea a apărut soția lui. În brațele ei se agita o fetiță.

— Becca, a spus ea. Te-ai întors.

Știuse cine sunt. Tot timpul acela.

— Tata este acasă?

— Eu sunt Maeve, a zis ea, întinzându-mi o mână. Mă bucur să te cunosc, oficial!

— Tata...

— Probabil este în biroul lui, cu nasul într-o carte. Mă duc după el.

Cât s-a îndepărtat ea pe hol, am simțit că îmi vine rău. I-am spus creierului meu să ignore comentariul despre carte, însă nu mă puteam concentra la altceva. Era atât de straniu să existe o persoană care juca un rol imens în viața mea și care locuia la doar câteva străzi de mine. Mi se păruse atât de îndepărtat în toți anii aceia, când el era chiar acolo, citind, râzând, făcând copii și reconstruindu-și viața.

Aproape că am dat bir cu fugiții. Aproape că am alergat înapoi pe alee, dar nu puteam fugi mereu. Trebuia să fac asta. Pentru mine și pentru mama. Pentru Brett. Pentru noi. Pentru viitorul pe care voiam să îl am și pentru persoana care voiam să fiu în el.

Alți pași pe hol m-au tras din nou spre ușă, spre persoana care venea spre mine. Îl văzusem de la distanță în toate acele zile în care privisem de peste drum. Dar acum era diferit. Era real. Viețile noastre nu mai erau separate. Era o ciocnire în plin.

Acum vedeam șuvițele cărunte care îi vârstau părul castaniu. Vedeam ridurile de la colțurile ochilor lui și mâna cu o verighetă nouă-nouță. Nu mai întâlnisem niciodată un necunoscut atât de familiar.

— Becca! Vocea lui m-a repurtat în fiecare amintire, în fiecare clipă. Nu pot să cred că ești aici, a spus el, deschizând brațele să mă îmbrățișeze. Mi-a fost dor de tine!

Nu m-am mișcat.

A lăsat brațele jos.

— Locuiesc aproape, am zis încetișor.

A ridicat din sprâncene. Asta îl făcea să pară mai în vârstă.

— Ce?

Mi-am dres glasul.

— Locuiesc la câteva străzi distanță. Dacă îți era atât de dor de mine, ai fi putut să vii să mă vezi.

I-a picat fața.

— Da, așa e. Îmi pare rău! Apoi a zâmbit și a adăugat: Ai crescut atât de mult! Semeni perfect cu mama ta.

Asta a fost. Cinci ani de absență duseseră la o conversație incomodă între două persoane care nu se mai cunoșteau.

Tot ce voiam era să fiu cu familia mea adevărată. Cu mama, cu Brett, cu Cassie. Cu oamenii care nu mă dezamăgiseră niciodată.

— Nu am venit să ne repar relația. Nu te vreau în viața mea, tată.

Mi-a scăpat cuvântul înainte să îl pot opri. Mi s-a părut greșit, pentru că „tată" nu era doar un apelativ. Avea un înțeles profund. Un înțeles care nu mai era valabil în cazul lui.

Credeam că era imposibil să arate și mai trist.

— Nu pricep. Atunci, de ce ai venit?

Am inspirat adânc și am rostit cuvintele care mi se blocaseră undeva între inimă și minte pentru prea multă vreme:

— Sunt aici ca să te iert. Am trăit ultimii cinci ani cu o greutate pe umeri, o greutate pe care tu mi-ai așezat-o acolo. Am încercat să te uit. Am încercat să îmi înăbuș orice gând la tine, până când ai fi devenit doar o amintire

îndepărtată și, pentru o vreme, am crezut că a funcționat... Dar acum, mă îndrăgostesc. Și mi-am dat seama cât de mult rău mi-a făcut. Nu mai pot trăi cu durerea. Nu mai pot purta cu mine tristețea, pentru că mă împiedică să fiu persoana care îmi doresc să fiu. Nu pot fi acea persoană, dacă încă te urăsc.

Am șoptit ultima parte. Chiar și după tot ce se întâmplase, mi se rupea inima să rostesc cuvintele care aveau să i-o frângă pe a lui:

— Te iert pentru că ne-ai părăsit.

— Nu sunt sigur că merit iertarea ta, a șoptit el.

— Nu, nu o meriți. Dar ți-o ofer oricum.

Am tăcut pentru o clipă. Mi-am dat seama că începuse să plouă. Era doar o bură – câțiva stropi mi-au aterizat pe umeri. Nu era suficient de puternică să se audă, însă nici să o ignor nu puteam.

— Te îndrăgostești? m-a întrebat el.

— Da, am răspuns, ștergându-mi o lacrimă de pe obraz, și este mai frumos decât în orice carte.

Dintr-odată, am vrut să continui. Am vrut să îi spun tatei totul despre Brett și despre cum mă făcea să mă simt. Am vrut să știe totul, iar inima mea ardea pentru bărbatul pe care îl admiram cândva. Dar a trebuit să îmi amintesc că acel bărbat nu mai era. Persoana din fața mea nu era tatăl pe care îl cunoscusem cu cinci ani în urmă, și își pierduse orice drept să știe lucruri despre viața mea în noaptea în care ieșise pe ușă.

Am dat să plec, dar m-am oprit. Mai aveam o ultimă întrebare.

— A meritat? am spus, întorcându-mă. Să ne părăsești pentru această viață nouă. A meritat? Ești mai fericit acum?

— Nu știu cum să îți răspund, a zis el.

Era tot ce aveam nevoie să aud.

— Rămas-bun, tată!

Aleea mi s-a părut kilometrică. Acum ploua de-a binelea, cu găleata. M-am oprit, mi-am ridicat ochii spre cer și am lăsat apa să spele trecutul de pe mine. Amintirile, suferința și toate întrebările care mă țintuiseră la pământ ca o ancoră. Am stat acolo și am zâmbit, în timp ce apa le spăla și le ducea departe. Pentru prima dată în ani buni, mi s-a părut că greutatea care mă apăsa permanent dispăruse. Puteam respira liber.

Am început să alerg iar, pe un alt traseu cunoscut. Am ajuns acasă la Brett. Eram udă leoarcă și am bătut la ușă fără să încetez să zâmbesc. Eram atât de fericită; de normală.

Când Brett a deschis ușa, i-am sărit în brațe. L-am apucat și l-am sărutat, pentru că acum voiam să pășesc într-un viitor cu el.

Râdeam când ne-am îndepărtat fețele.

— Salut! am spus.

Zâmbea și el – soare după furtună.

— Salut! a răspuns.

Apoi ne-am dat seama amândoi că încă ploua și ușa era larg deschisă. Brett m-a tras înăuntru.

— Îți aduc un prosop.

A dispărut pe hol și a venit fuga înapoi, cu prosopul în mână. Mi-a înfășurat umerii cu el, frecându-mi brațele cu mâinile.

— Brett! a strigat o voce din altă cameră. Era mama lui. Cine e?

— Becca! a răspuns Brett, după care s-a întors spre mine. Vrei să vezi un film cu noi?

I-am spus că da. Că asta era tot ce îmi doream.

Am intrat în living. Mama lui stătea pe canapea, înfășurată într-o pătură. Televizorul era pe pauză, dar eu m-am uitat la bărbatul de lângă ea. Era tatăl lui Brett. Am privit scurt spre Brett, cercetându-i fața în căutarea unei urme ascunse de mânie. Dar el zâmbea și părea... în regulă.

— Tată, a zis el, luându-mă de talie, ea este iubita mea, Becca.

I-am strâns mâna, confuză.

— Mă bucur să te cunosc, în sfârșit! a spus el.

Avea aceiași ochi ca Brett.

— Și eu, domnule Wells.

M-am așezat pe canapea lângă Brett. Mama lui a apăsat pe Play și a început filmul. Au trecut câteva minute înainte să mă întorc spre el și să șoptesc:

— Brett?

— Da?

I-am privit părinții, apoi iar pe el.

— Este în regulă?

A încuviințat, strângându-mi mâna. Cu doar o urmă de zâmbet, a răspuns:

— Așa cred.

CURTEA DIN SPATELE CASEI lui Brett avea un balansoar. Avea multe lucruri *cool*, de altfel. De exemplu, un set de masă metalic, strălucitor, canapele cu perne umflate și

chiar și un șemineu elegant, cu flăcări albastre. Dar balansoarul era preferatul meu. Îmi plăcea cum se legăna înainte și înapoi, când Brett își proptea picioarele în pământ.

Ploaia se oprise, iar noi ieșiserăm după plecarea părinților lui, care mergeau în oraș să ia cina. Acum ședeam în balansoar, iar soarele apunea în fața noastră. Era alt aspect care îmi plăcea mult la curtea lui din spate: peisajul. Nu existau nici case, nici alte clădiri, doar o întindere de teren care se topea într-o pădure. Făcea apusul să arate și mai spectaculos.

De obicei, apusurile erau treptate. Încetișor, cerul devenea gălbui, apoi rozaliu, apoi portocaliu, înainte ca totul să se întunece. Dar nu și în seara asta. Soarele a apus de parcă ar fi apăsat cineva pe un buton pentru derulare rapidă. Cerul era albastru acum, iar în secunda următoare devenise de un oranj intens.

Nu știu de ce eram atât de obsedată de cer. Poate era ideea unui nou început. Sau poate îmi plăcea doar cum arăta. Nu totul trebuie să aibă un înțeles profund.

Când cerul s-a întunecat, Brett a spus:

— Tata se mută înapoi acasă.

Apoi m-a tras mai aproape, până când spatele mi s-a lipit de pieptul lui. Purta un hanorac cenușiu, cu mirosul lui.

— Și am primit eseul de la domnișoara C. Mi-a dat nouă, datorită ție.

— Nu a fost *doar* datorită mie, l-am contrazis.

M-am gândit să îi spun lui Brett ce făcusem, cum îmi vizitasem tatăl, însă am hotărât să nu o fac. Pentru un motiv sau altul, voiam să păstrez informația doar pentru mine.

A început să plouă iar. M-am ridicat să mă întorc înăuntru, însă Brett m-a tras în poala lui. Clătina din cap, cu un zâmbet malefic, și s-a aplecat să mă sărute. Chiar și acoperiți cât de cât de apărătoarea balansoarului, vântul tot ne izbea cu rafale de ploaie. O simțeam pe gât; simțeam părul lui Brett, foarte ud, când îmi treceam degetele prin el. Mi-am apăsat mâna pe inima lui și am simțit cum bate, atât de aproape. I-am simțit degetele care dansau pe fâșia dezvelită de piele de deasupra taliei blugilor mei.

Am simțit totul.

Mi-am lăsat capul pe spate și am simțit picăturile de ploaie pe față, pentru a doua oară în acea zi. Când l-am privit pe Brett, stropii îi curgeau de pe față. Părul îi căzuse pe frunte, iar ochii lui căpătaseră o nuanță de bleumarin în bezna nopții. Era numai piele și unghiuri moi.

M-am gândit la prima zi, când ședeam sub stejar în spatele terenului de fotbal.

— Cândva, îmi clasificam zilele, i-am spus. Unele meritau să fie pomenite, iar pe altele voiam să le uit.

— Astăzi cum e? a întrebat.

Nu era nevoie să cumpănesc.

— O zi de pomină.

NICIUNUL DINTRE NOI nu a zis nimic o vreme. Am stat și ne-am uitat unul la altul. Felul în care privirea lui o îmbrățișa pe a mea era sublim – la fel și cum ne atingeam. Chiar dacă nu ne vorbeam, tot era frumos.

— Becca?

Numele meu suna atât de cunoscut pe buzele lui!

Am dat din cap și i-am îndepărtat părul de pe frunte.

— Cred că sunt îndrăgostit de tine, a șoptit el, închizând ochii.

Inima a părut că ar vrea să îmi sară din piept. Eram convinsă că, dacă ridicam privirea, aș fi văzut-o țâșnind spre stele, spre lună. Iar când m-a sărutat, am căutat metafore și comparații. Am căutat „precum" și „la fel ca", dar nu mă puteam gândi la nimic altceva decât la cum mă simțeam când era atât de aproape de mine. Am căutat cuvinte ca să exprim senzațiile și nu am găsit nimic. Sau poate că eram prea plină de orice o fi fost sentimentul acela.

Nu mai analiza, mi-am impus. *Simte.*

Așa că am simțit.

— Și eu te iubesc.

Brett a zâmbit. Stelele au căzut din cer și i-au aterizat pe chip. Era campionul tuturor zâmbetelor de până atunci.

— Serios?

— Da, am răspuns, râzând. Nu cred că mi-am dat seama până acum. Dar te iubesc, Brett, fiindcă sunt în siguranță cu tine. Îmi dai *speranță*. Nu m-am gândit că voi iubi pe cineva, vreodată. Cu toate dezavantajele iubirii, ai reușit să îmi arăți avantajele, am șoptit, cu obrazul lui în palmă, cu inima lui în mâinile mele.

Brett mă privea de parcă eram soarele în jurul căruia orbita lumea lui, și nu îmi puteam da seama cum se ajunsese acolo. Cum, pe o planetă cu miliarde de oameni ale căror vieți nu aveau să se intersecteze vreodată, reușisem să capturez inima celui mai frumos dintre toți.

Mi-am ridicat bărbia când s-a aplecat. Buzele noastre tânjeau. Gurile noastre s-au întâlnit, iar lumea mea a explodat într-un milion de așchii minuscule. Avea gust de mentă, de acasă și de toate lucrurile bune amestecate.

Nu eram sigură cum am ajuns înapoi în casă sau cum ne-am strecurat pe scări în sus fără să cădem. Cum ne-am rostogolit pe patul lui. Trupul lui părea atât de nou, atât de potrivit, și mi-am lăsat palmele să îi mângâie pielea de parcă era o hartă, un teritoriu neexplorat. Când mi-a ridicat bluza deasupra capului, am simțit că mă înroșesc, de la obraji până în vârful degetelor de la picioare.

— Nu vreau să te simți stânjenită, a spus el, ridicând capul și privindu-mă în ochi. Ai lui erau ca niște găuri negre. Iubesc fiecare lucru la tine.

Am tremurat când mi-a sărutat maxilarul, apoi gâtul. Armura mea s-a crăpat, fiecare zid pe care îl construisem în jurul inimii mele s-a năruit – buzele lui le făceau să se prăbușească pe rând, dezvăluindu-mă de la interior spre exterior. Când fragmentele au explodat, a rămas doar Brett, strălucind deasupra mea.

Brett

ÎN NOAPTEA ACEEA, MI-AM DAT SEAMA CĂ Becca avea nevoie de un singur lucru ca să fie fericită. Nu eram eu. Nu erau nici măcar cărțile. Era obsesia șocantă și ușor scârboasă pe care o avea pentru înghețata cu gust de vată de zahăr.

După ce a făcut duș și s-a îmbrăcat cu hainele mele (în care se pierdea), s-a așezat pe canapea și mi-a aruncat una dintre privirile ei.

— Brett, ai înghețată cu gust de vată de zahăr?

— În casa asta nu oferim decât înghețată de calitate. Dar... s-ar putea să am ceva și mai bun. Așteaptă-mă aici.

Am alergat sus pe scări, urcând câte două trepte deodată. M-am dus în dormitor și am scotocit prin dulap până am găsit-o, ascunsă într-un colț al raftului de sus. Era singura carte pe care voiam să o citesc când eram mic. Mama îmi cumpăra mereu cărți, ca să compenseze orele pe care le petreceam aruncând o minge de colo-colo prin curte, cu tata. Nu funcționa. Alegeam întotdeauna fotbalul.

Cu cartea în mână, am năvălit înapoi pe scări și am sărit peste spătarul canapelei, aterizând lângă Becca. A tresărit. Clătina din cap, dezaprobatoare ca de obicei, când i-am pus cartea în poală. A luat-o repede, trecându-și degetele peste copertă.

— „Goosebumps"? a citit cu voce tare, iar eu am încuviințat, mândru. De ce îmi dai asta?

Și-a vârât un picior sub ea și s-a întors la ea.

— Mai întâi, am spus, mai ușor cu prejudecățile, Hart. Ți-i copilăria mea în mâinile tale.

A chicotit. Pe bune, chiar a *chicotit*. A ridicat cartea să-și ascundă fața.

— Asta îți plăcea când erai copil? a întrebat ea.

— Asta și numai asta.

— Ar trebui să fiu impresionată? m-a tachinat.

Da. Funcționa?

— Ai citit-o? am întrebat, iar ea a clătinat din cap și eu mi-am pus bărbia în piept, dezgustat. Haide. Fă-te comodă.

M-am întins în colțul canapelei și i-am făcut semn spre pieptul meu.

— Ce?

— Fă-te comodă, am repetat. Îți citesc cartea.

— Dar nu vreau să citesc asta, Brett.

— De ce? Pentru că nu este ceva romantic? Sau o poveste de *dragoste*? am spus, fluturând din degete. Ți-o citesc *eu*, deci n-ai motiv să te plângi. Tot ce trebuie să faci este să mă asculți.

Becca și-a dat ochii peste cap. Eram convins că, într-o zi, vor rămâne așa.

— Chiar vrei să îmi citești?

— Nu, am răspuns. Crede-mă că sunt un milion de lucruri pe care aș prefera să le fac cu tine în loc să îți citesc cartea asta, dar tocmai le-am făcut, așa că... vino aici. Tu îmi povestești mereu despre cărțile tale. Acum, dă-i o șansă unei cărți care îmi place mie.

Tocmai citeam a doua propoziție, când a zis:

— Stai așa. E de groază?

— Cărțile astea sunt pentru copii. Credeam că ești dură și nu te sperie filmele horror.

— Așa sunt, a spus ea, lovindu-mă cu cotul în piept.

Serios că a durut.

— Cuvintele mă sperie mai tare decât imaginile.

— Cred că ești singura persoană de pe planetă care gândește așa.

— Uite, ai o imagine chiar în fața ta, nu? Te uiți la ea, însă, dacă îți ferești privirea, dispare, nu? a spus ea. Cuvintele nu sunt așa. Cuvintele construiesc o lume întreagă în jurul tău. Nu sunt ceva la care te uiți, ci îți oglindesc interiorul. Asta le face mai înspăimântătoare.

— N-am înțeles nimic.

A oftat.

— E sau nu de groază?

— Nu, Becca. Și chiar dacă ar fi, te-aș proteja eu de toate ororile fictive. Pot continua?

— Pari foarte încântat să o citești.

Chiar eram. Adoram ideea de a împărtăși cu ea ceva important pentru mine.

Mi-am sprijinit un braț pe canapea și i-am înconjurat talia cu celălalt, până când s-a lipit de mine. Am ținut cartea în fața noastră. Când s-a cuibărit la pieptul meu, am continuat să citesc. M-am bucurat că nu a comentat fiindcă vocea mea părea puțin accelerată. Era cam jalnic prin ce treceam când era atât de aproape de mine.

Când am ajuns la jumătatea capitolului cinci, Becca a expirat adânc. I-a suflat părul în jurul feței și mi s-a părut că doar atunci a început să se relaxeze, și-a permis să respire. Capul i s-a rostogolit ușor într-o parte, până când nasul i s-a lipit de gâtul meu. Îi simțeam buzele pe pielea mea, și răsuflarea. Mâna i s-a strecurat pe pieptul meu și s-a oprit deasupra inimii. Acolo a și lăsat-o.

Am continuat să citesc.

— Brett?

— Da?

— Ai citit de trei ori aceeași propoziție.

Serios?

— Scuze, am mormăit. Respirația ei era încă acolo, gâdilându-mi gâtul. Mi-e greu să mă concentrez când ești aici.

— Așa deci? a întrebat ea, ridicându-și capul de pe pieptul meu și privindu-mă.

Ochii ei erau mai întunecați decât de obicei, precum un cer după furtună, precum oceanul, sau o contopire între cele două. M-aș fi putut îneca în ei. Mă înecam în ei.

Chiar o iubeam. Mi se părea că acele cuvinte erau totul pe lume. Ele și inima mea, care bătea prea repede. Și buzele Beccăi, prea aproape. Și felul în care ochii ei

s-au închis, cu o clipă mai mult decât de obicei, după ce mi-au privit gura.

— Becca?

— Da?

— Gata cu prefăcătoria, am spus. Gata cu falsitatea. Nu mai vreau.

S-a încruntat. I-am mângâiat cu degetul conturul sprâncenelor.

— Știu, a zis, oprindu-se să caște. De ce o spui din nou?

— Pentru că vreau să știi că este real.

Am sărutat-o și mi s-a părut că alunec de pe marginea lumii.

Ochii ei s-au închis, degetele ei mi-au mângâiat încet obrajii, iar ea m-a tras mai aproape. Când am adus-o iar la pieptul meu, m-a lăsat să fac asta fără să își desprindă gura de a mea.

I-am simțit mâna alunecând de pe față spre braț și oprindu-se acolo. *Bun*, m-am gândit. *Nu îmi da drumul.*

— Mi se pare că lumea va exploda dacă te sărut, am șoptit.

— Atunci, las-o să explodeze, a zis ea.

Am tras-o mai aproape și am făcut ce mi-a spus.

Becca

ȘEDEAM SUB STEJARUL DIN SPATELE TERENului de fotbal, privind antrenamentul. Mâine seară era primul meci al lui Brett în calitate de titular revenit în echipă. Părinții lui aveau să fie acolo. Mama și Cassie veneau și ele. Și era ciudat că nu eram deloc agitată fiindcă lumile noastre se vor ciocni iar. Încet-încet, nu mai încercam să îi țin pe mama și pe Brett la cinci metri distanță unul de altul.

Amândoi erau părți importante din viața mea. Nu le strica să se întâlnească.

Echipa se antrena deja de o vreme; nu le mai acordasem atenție după prima oră. Acum citeam, pe altă lume. Eram la jumătatea paginii când am ridicat privirea și l-am văzut pe Brett fugind spre mine. Soarele îi aureola părul cu o strălucire cunoscută.

— Nu ar trebui să smulgi tricoul de pe tine și să faci ture de teren? i-am strigat.

Rânjea, postat în fața mea, blocând soarele.

— Ți-ar plăcea, nu? Dă-te mai încolo.

M-am mutat un pic spre stânga, făcând loc pe trunchiul de copac și pentru Brett. S-a sprijinit pe spate, cu ochii închiși, respirând greu.

— Se holbează la tine, am șoptit, privindu-i coechipierii.

— Ignoră-i, a spus, cu fața lipită de gâtul meu. Citește-mi.

— N-ar trebui să îți continui antrenamentul?

— Am făcut suficiente simulări pentru azi. Mi-a luat cartea din mâini și a inspectat coperta. Pe asta o recunosc. Nu ai citit-o deja de o sută de ori?

— De fapt, de douăzeci, am replicat, smulgând-o înapoi. Astăzi este a douăzeci și una.

A rânjit și a clătinat din cap.

— Ce este? am întrebat.

— Nimic. Chiar nimic, a răspuns el, făcând un semn cu bărbia spre cartea de pe picioarele mele. Citește-mi.

— De ce?

— Pentru că evadezi în altă lume când citești, iar eu vreau să te însoțesc.

Am stat și i-am citit cu voce tare, cu spatele lipit de pieptul lui. M-a tras mai aproape, m-a ținut mai strâns. De data asta, am evadat împreună.

Mulțumiri

SĂ ÎNCEPEM CU ÎNCEPUTUL:

Pentru Wattpad și Episode Interactive, comunitățile despre scris care mi-au permis să îmi găsesc vocea și pasiunea pentru cuvinte.

Pentru cititorii care au dat peste cartea asta când nu era decât o variantă brută, publicată on-line cu un alt titlu. Cartea este a noastră și sper că vă place așa, multe alte variante mai târziu!

Pentru echipa incredibilă de la Wattpad, care a muncit să transforme visul unei fete în realitate. Și pentru Alysha, care s-a aflat alături de mine la fiecare pas.

Pentru Catherine, editor la HarperCollins, care a preluat o variantă neprelucrată și a presărat nițică magie peste ea.

Pentru prietenii mei – știți voi cine sunteți. Oamenii care au stat până târziu în noapte cu mine, trecând prin idei de titlu. Cei care mi-au ținut zeci de discursuri de încurajare și m-au ajutat să scriu cuvintele pe care le citiți. Nu aș fi reușit fără voi.

Pentru Bella, Misty și Chico, cei mai grozavi și mai blănoși tovarăși de scris.

Pentru mama, care mă ducea la bibliotecă în fiecare săptămână. Și pentru restul familiei, care nu a știut despre carte până în ultima clipă. Îmi pare rău pentru asta! V-am zis că am scris o carte?

NU RATA CELELALTE TITLURI ALE COLECȚIEI

CORINTEENS

